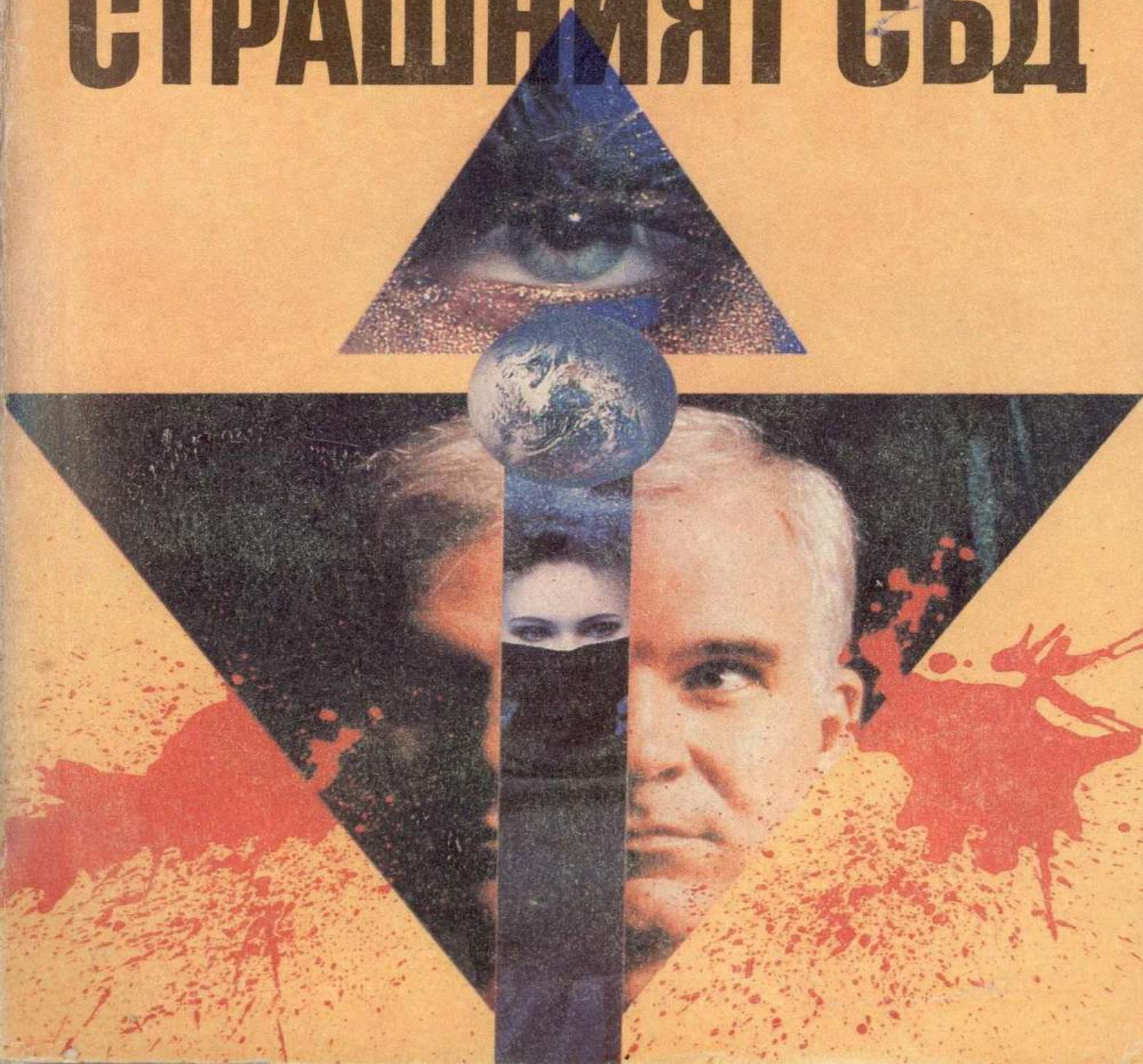

СИДНИ ШЕЛДЪН

ОПЕРАЦИЯ

СТРАШНИЯТ СЪД

СИДНИ ШЕЛДЪН ОПЕРАЦИЯ „СТРАШНИЯТ СЪД“

Превод: Румяна Радева, Мариана Ревенска

chitanka.info

Операция „Страшният съд“ — единадесетият роман на Шелдън, е най-изобретателната и изненадваща негова творба. Натоварен да разследва тайнствена катастрофа, офицерът от военноморското разузнаване на САЩ Робърт Белами трябва да открие всички свидетели. От Вашингтон до Лондон, Цюрих, Рим и Париж, издирването се превръща за Белами в кошмарно пътешествие в неразгадаемото. Защо жената, която обича повече от всичко на света, го изоставя? Защо най-добрите му приятели се превръщат в негови смъртни врагове? Защо светът не трябва никога да узнае невероятната тайна, закриляна от неизвестна смъртоносна сила? Трилър, от който спира дъхът. Завладяваща любовна драма. Операция „Страшният съд“, публикуван само преди година, незабавно се превърна в супер бестселър с милионен тираж в цял свят.

*„Дано ти се случи да живееш в интересни
времена!“*

Древнокитайско
проклятие

ПРОЛОГ

Ютендорф, Швейцария Неделя, 14 октомври, 15.00 ч.

Очевидците, застинали в края на полето, се взираха потресени, занемели от ужас. Сцената, която се разиграваше пред очите им, беше невъобразима — сякаш някакъв първобитен кошмар бе изригнал из дълбоките и мрачни дебри на прачовешкото колективно подсъзнание.

Всеки реагираше посвоему. Един припадна. Друг повръщаше. Някаква жена се тресеше в конвулсии, неспособна да се овладее. Трети си мислеше: „Ей сега ще получа инфаркт!“. Възрастният свещеник бе стиснал броеницата и се кръстеше, мълвейки с побелели устни: „Отче свети, помогни ми! Помогни на всички нас, грешните. Закрили ни от това извержение на злото! Най-сетне виждаме лика на Сатаната! Дойде краят на света. Страшният съд настана!“.

— Това е Армагедон!^[1]... Армагедон... Армагедон...

[1] Евр. В „Новия завет“ (Откровение Йоаново, гл. 16) Армагедон — или Хълмът на Поражението — мястото, където при свършека на времената е предопределено да се сберат народите за последната битка между силите на доброто и злото, след която наставка Второ пришествие и Страшният съд. — Б.р. ↑

КНИГА ПЪРВА

ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

Неделя, 14 октомври, 21.00 часа

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: АГЕНЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ДО: ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА КОМСЕК ЗА
ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
ЗАДАЧА: ПРЕМИНИ КЪМ ДЕЙСТВИЕ
УВЕДОМИ
КРАЙ“

Неделя, 14 октомври, 21.00 часа

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: АГЕНЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ДО: ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА
ВОЕННОМОРСКАТА РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ОТН: ОФИЦЕР РОБЪРТ БЕЛАМИ
УРЕДЕТЕ ВРЕМЕННО ПРЕМИНАВАНЕ НА
СЛУЖБА КЪМ НАС
ДЕЙСТВАЙТЕ НЕЗАБАВНО
РАЗЧИТАМЕ НА ВАШЕТО СЪДЕЙСТВИЕ
КРАЙ“

ГЛАВА ПЪРВА

Ден първи

Понеделник, 15 октомври

Той отново се пренесе в претъпканата болнична палата на базата Ку Чи във Виетнам и Сюзън се навеждаше над леглото му, прелестна в искрящо бялата си сестринска униформа и шептеше:

— Събуди се, моряче! Нали не искаш да умреш?

Упоен от магията на гласа ѝ той почти забрави болките си. Тя още шептеше в ухото му, но някакъв гръмогласен звънец му попречи да я чуе. Посегна да я привлече по-близо до себе си, но ръцете му уловиха само въздуха.

Робърт Белами се разбуди напълно от звъна на телефона. Насила отвори очи, защото не искаше съня да му се изплъзне. Телефонът до леглото му звънеше настойчиво. Погледна часовника си. Четири сутринта. Сграбчи слушалката, разярен заради прекъснатия сън.

— По дяволите, знаете ли кое време е?

— Капитан Белами? — обади се дълбок мъжки глас.

— Да?

— Получи се телеграма за вас, капитане. Заповядано е да се явите при генерал Хилиърд в щаба на Агенцията за национална сигурност в шест нула нула тази сутрин. Ясно ли е?

— Да.

Всъщност не. По-скоро не. Капитан Белами, силно озадачен, бавно постави слушалката върху вилката. Какво, по дяволите, може да иска от него Агенцията за национална сигурност? Той бе на работа във ВРС — Военноморската разузнавателна служба. И кое налагаше да му звънят за среща в шест сутринта? Легна си, затвори очи и се опита да извика отново съня. Толкова истинско бе всичко. Той естествено се сещаше какво бе предизвикало този сън. Сюзън му бе телефонирала предната вечер.

— Робърт...

Звукът на гласа ѝ му подеждва, както винаги. Той си пое въздух.

— Здравей, Сюзън.

— Добре ли си, Робърт?

— Разбира се. Чувствам се прекрасно. Как е Баровеца?

— Моля те, недей...

— Добре де. Как е Монти Банкс?

Не можа да се накара да изрече „съпруга ти“. А той наистина й беше съпруг.

— Добре е. Само исках да те предупредя, че ще отсъстваме за известно време. Не исках да се безпокоиш.

Това беше в неин стил, такава си беше Сюзън. С мъка запази твърдостта в гласа си.

— Този път къде отивате?

— Заминаваме за Бразилия.

С частния Боинг 727 на Баровеца.

— Монти има търговски интереси в тази страна.

— Нима? Аз пък си мислех, че я притежава цялата.

— Престани, Робърт, моля те...

— Извинявай.

Кратко мълчание.

— Искаше ми се гласът ти да звучи по-бодро.

— Щеше. Ако беше при мен.

— Искам да си намериш някое прекрасно момиче и да си щастлив.

— Бях си намерил прекрасно момиче, Сюзън. — Проклетата буца в гласа му пречеше да говори. — И знаеш ли какво стана? Загубих я.

— Ако се държиш така, вече няма да ти се обаждам.

Обхвана го внезапна паника.

— Не говори така. Моля те.

Тя му бе спасителната опора. Не можеше да понесе мисълта вече никога да не разговаря с нея. Направи опит гласа му да прозвучи весело.

— Сега ще изляза, ще си намеря някоя пищна блондинка и ще се чукаме до безсъзнание.

— Ще ми се да си намериш някого.

— Дадено.

— Тревожа се за тебе, миличък.

— Няма защо. Наистина съм много добре.

Лъжата почти го задави. Ако знаеше истината... Но по този въпрос не можеше да си наложи да разговаря с когото и да било. Най-вече със Сюзън. Непоносима му бе мисълта, че ще го съжалява.

Настъпи продължително мълчание. Не можеха да се разделят, защото толкова много имаха да си кажат, толкова много неща, които бе по-добре да не си казват, които трябваше да останат неизречени.

— Трябва да тръгвам, Робърт.

— Сюзън? Обичам те, мъничката ми. Винаги ще те обичам.

— Знам. И аз ще те обичам, Робърт.

В това се криеше горчивата ирония. Те все още толкова много се обичаха.

Всичките им приятели непрекъснато повтаряха: *Вие имате идеален брак*. Какво се бе объркало?

Капитан Белами стана от леглото и тръгна бос из потъналия в тишина хол. Стаята като че ли крещеше с отсъствието на Сюзън.

Навсякъде се търкаляха техни общи снимки — замръзнали късове от времето. Той и тя на риболов в планините на Шотландия, застанали пред някакъв Буда на фона на Тайландския канал, седнали във файтон под дъжда в градините на Вила Боргезе в Рим. И на всяка снимка бяха усмихнати и прегърнати като безумно влюбени.

Робърт влезе в кухнята и включи кафеника. Кухненският часовник показваше четири и петнадесет. Поколеба се малко и после набра един номер. След шест позвънявания най-сетне се чу гласът на адмирал Уитакър от другата страна на жицата.

— Ало?

— Адмирале...

— Да?

— Робърт се обажда. Страшно съжалявам, че ви събудих, сър. Току-що имах доста странен разговор по телефона с Агенцията за национална сигурност.

— С Агенцията ли? Какво искат?

— Не знам. Заповядаха ми да се явя при генерал Хилиърд в шест часа тази сутрин.

Мълчание, изпълнено с размисъл.

— Може би те прехвърлят при него.

— Не може да бъде. Изобщо няма смисъл. За какъв дявол...

— Ясно е, че е нещо спешно, Робърт. Защо не ми се обадиш след срещата с генерала?

— Ще се обадя. Благодаря ви.

Връзката се прекъсна. *Не трябваше да безпокоя Стареца* — помисли си Робърт. Адмиралът се бе пенсионира като директор на Военноморската разузнавателна служба преди две години. По-скоро, принудиха го да се пенсионира. Носеше се слух, че за компенсация му дали някакъв офис и му възложили да брои раковините по дъната на корабите, временно изтеглени от употреба или някаква друга подобна дивотия. Адмиралът сигурно нямаше представа какво ставаше в момента в разузнаването. Но той беше наставник на Робърт. Беше му по-близък от когото и да било, разбира се, с изключение на Сюзън. А Робърт имаше нужда да поговори с някого. След като Сюзън си отиде, той имаше чувството, че живее в друго измерение. Представяше си, че там, в това различно измерение на времето и пространството, те със Сюзън Есе още са щастливо семейство, засмени, безгрижни, влюбени. *А може и да не е така* — помисли си Робърт унило. — *Може би просто не усещам кога да се разкарам.*

Кафето беше готово. Имаше горчив вкус. Той се почуди дали наистина беше бразилско.

Занесе чашата си с кафе в банята и започна внимателно да разглежда лицето си в огледалото. Оттам го гледаше едва прехвърлил четиридесетте мъж, висок и жилив, с яко телосложение на спортист, с остри черти, твърда волева брадичка, черна коса, умни и проникателни тъмни очи. На гърдите си имаше дълъг и дълбок белег, спомен от самолетната катастрофа. Но това беше вчера. Там беше Сюзън. Сега е днес. Без Сюзън. Избръсна се, взе душ и отиде до дрешника. *Какво да облека? Военноморската униформа, или цивилни дрехи? А пък от друга страна кого ли интересува това?* Облече тъмносив костюм, бяла риза и сива копринена връзка. Твърде малко знаеше за Агенцията за национална сигурност. Само това, че е „царство на загадките“, както я наричаха, че превъзхождаше всички останали разузнавателни служби на САЩ, и че бе най-секретната от всички. *Какво ли искат от мен? Скоро ще разбера.*

ГЛАВА ВТОРА

Агенцията за национална сигурност се гушеше дискретно в сърцето на осемдесет и два акра във Форт Мийд — Мериленд, разположена в две сгради, които, взети заедно, надхвърляха двойно комплекса на ЦРУ в Лангли — Вирджиния. Агенцията бе създадена за техническо осигуряване на съобщенията в САЩ и за събиране на електронни разузнавателни данни от цял свят. Тя поддържа щат от хиляди души персонал и в процеса на работа събира толкова информация, че ежедневно ѝ се налага да унищожава над четирийсет тона документи.

Когато капитан Робърт Белами пристигна пред най-външната порта, все още цареше мрак. Той спря колата пред ограда от стоманена мрежа, висока над два и половина метра и завършваща отгоре с бодлива тел. Имаше караулка с двама души въоръжена охрана. Единият остана в будката да наблюдава, а вторият доближи колата.

— С какво мога да ви услужа?

— Капитан Белами за среща с генерал Хилиърд.

— Може ли да видя удостоверението ви за самоличност, капитане?

Робърт Белами измъкна от портфейла личната си карта от XVII район на Военноморската разузнавателна служба. Мъжът от охраната я разгледа внимателно и му я върна.

— Благодаря ви, капитане.

Той кимна на другия в караулката и портите се отвориха. Часовият вътре вдигна телефонната слушалка.

— Капитан Белами е на път.

Минута по-късно Робърт Белами спря колата пред друг затворен портал, по който течеше електрически ток.

Въоръжен часови се приближи до колата.

— Капитан Белами?

— Да.

— Може ли да видя удостоверението ви за самоличност, моля?

Робърт понечи да запротестира, но после си помисли: *По дяволите! Та тази зоологическа градина си е тяхна!* Измъкна отново портфейла и показа картата си.

— Благодаря, капитане.

Мъжът даде някакъв незабележим знак и портата се отвори.

Подкарвайки колата, Робърт Белами видя пред себе си трета ограда от стоманена мрежа. *Господи, май съм пристигнал във владенията на магьосника от Оз* — помисли си той.

Поредният униформен часови се запъти към колата. Робърт посегна да извади портфейла си, но часовият погледна табелката с регистрационен номер.

— Моля ви, карайте право напред до административната сграда. Там ще ви посрещнат — каза.

— Благодаря.

Портата се отвори и Робърт подкара по алеята до огромна бяла сграда. Мъж в цивилни дрехи го чакаше отвън, потръпвайки в октомврийския хлад.

— Оставете колата си тук, капитане — обади се той. — Ние ще се погрижим за нея.

Робърт Белами заряза ключовете на таблото и излезе. Мъжът, който го поздрави, беше около трийсетгодишен, висок, слаб и с нездрав цвят на лицето. Като че ли не беше виждал слънце от години.

— Казвам се Харисън Келър. Ще ви съпровожда до кабинета на генерал Хилиърд.

Влязоха в обширно фоайе с висок таван. Зад едно бюро седеше мъж в цивилни дрехи.

— Капитан Белами...

Робърт Белами се извърна рязко. Изщрака фотоапарат.

— Благодаря ви, сър.

Робърт се обърна към Келър.

— Какво...?

— Няма да ни отнеме повече от минута — увери го Харисън Келър.

Шейсет секунди по-късно връчиха на Робърт значка за самоличност в бяло и синьо, със собствената му снимка на нея.

— Моля ви, не сваляйте това докато се намирате в сградата.

— Добре.

Тръгнаха по дълъг бял коридор. Робърт Белами забеляза, че през всеки двадесет стъпки от двете страни на помещението имаше телевизионни камери за наблюдение.

— Колко е голяма тази сграда?

— Ами някъде над сто и осемдесет хиляди квадратни метра, капитане.

— Какво?

— Да. Този коридор е най-дългият в света — близо триста метра. Тук всичко ни е подръка. Имаме търговски център, кафене, пощенски клон, осем закусвални, болница с хирургическа зала, зъболекарски кабинет, клон на Лоръл Банк, химическо чистене, магазин за обувки, бръснарски салон и още едно-друго.

Дом далеч от дома — помисли си Робърт. Стори му се странно потискащо.

Минаха покрай огромно помещение, представляващо море от компютри. Робърт спря слисан.

— Внушително, нали? Това е само една от компютърните ни зали. Декодиращите машини и компютрите в комплекса възлизат по стойност на три милиарда долара.

— Колко души работят тук?

— Около шестнадесет хиляди.

„И за какво, по дяволите, съм им дотрябвал?“ — зачуди се Робърт Белами.

Влязоха в персонален асансьор, който Келър отвори със специален ключ. Качиха се един етаж по-горе и поеха по друг дълъг коридор, докато стигнаха анфилада от кабинети в края на фойето.

— Стигнахме, капитане.

Влязоха в обширна рецепция с четири секретарски бюра. Две от секретарките вече бяха на работа. Харисън Келър кимна на едната, тя натисна някакво копче и вратата на вътрешния кабинет се отвори с щракане.

— Моля, влезте направо, господа. Генералът ви очаква.

— Насам — каза Харисън Келър.

Робърт Белами го последва във вътрешното светилище. Намери се в обширен кабинет с великолепно звукоизолирани таван и стени. Беше мебелиран удобно, пълен с фотографии и лични сувенири. Очевидно човекът зад бюрото прекарваше дълго време тук.

Генерал Марк Хилиърд — заместник-директор на АНС, бе преполовил петдесетте, беше много висок мъж, с издялано от кремък лице, ледени стоманеносиви очи и изправена стойка, като че ли бе глътнал бастун. Беше облечен в сив костюм, бяла риза и сива връзка. *Правилно си прецених облеклото* — помисли си Робърт.

— Генерал Хилиърд, това е капитан Белами — каза Харисън Келър.

— Благодаря, че се отбихте, капитане.

Като че ли са ме поканили на чай.

Стиснаха си ръцете.

— Седнете. Обзалагам се, че няма да откажете чаша кафе.

Тоя човек чете мисли.

— Да, сър.

— Харисън, вие?

— Не, благодаря.

Келър седна на един стол в ъгъла.

Натиснат бе съответния звънец, вратата се отвори и един ориенталец в униформа на стюард влезе с поднос кафе и петифури. Робърт забеляза, че не носеше значка за самоличност. *Позор*. Наляха кафето. Ухаеше чудесно.

— Как го пиете? — попита генерал Хилиърд.

— Без мляко, моля.

Кафето беше великолепно.

Двамата мъже седнаха един срещу друг в меки кожени кресла.

— Директорът помоли да се срещна с вас.

Директорът. Едуард Сандерсън. Легенда в шпионските среди. Блестящ и безскрупулен кукловод, комуто приписваха замисъла на куп смели удари по цял свят. Човек, който рядко се появяваше публично и за когото говореха шепнешком дори помежду си.

— Колко време сте служили в групата на XVII район от Военноморската разузнавателна служба, капитане? — попита генерал Хилиърд.

— Петнайсет години — отвърна тутакси Робърт.

Готов беше да се обзаложи на месечната си заплата, че генералът можеше да му каже дори точно в кой час бе постъпил във Военноморската разузнавателна служба.

— Преди това струва ми се сте командвали военноморска въздушна ескадрила във Виетнам?

— Да, сър.

— Самолетът ви бил свален. Не очаквали да се вдигнете на крака.

Забравете го. Няма да устиска — твърдеше лекарят. Самият той искаше да умре. Болката беше непоносима. А после над него се сведе Съюзът. „Отвори очи, моряче, нали не искаш да умреш.“ Той ги отвори насила и през вълните от болка видя най-красивата жена в живота си. Мекият овал на лицето ѝ бе обрамчен от гъста черна коса, кафявите ѝ очи искряха, а усмивката бе като благослов. Робърт се опита да продума, но това бе твърде голямо усилие за него.

Генерал Хилиърд му говореше нещо.

Робърт Белами се върна в действителността.

— Извинете, генерале.

— Имаме проблеми, капитане. Нуждаем се от вашата помощ.

— Да, сър?

Генералът стана и се заразхожда из стаята.

— Онова, което ще ви съобщя, е много деликатно. То е повече от свръхсекретно.

— Да, сър.

— Вчера в швейцарските Алпи катастрофира метеорологичен балон на НАТО. Той носеше експериментална военна апаратура, която е извънредно секретна.

Робърт се зачуди накъде отиваха нещата.

— Швейцарското правителство е свалило апаратурата от балона, но за съжаление на катастрофата са присъствали неколцина свидетели. Изключително важно е нито един от тях да не разкаже никому за онова, което е видял. То представлява ценна информация за някои страни. Разбирате ли мисълта ми?

— Мисля, че да, сър. Искате да се срещна със свидетелите и да ги предупредя да не обсъждат с никого видяното.

— Не съвсем, капитане.

— Тогава значи не съм ви раз...

— Онова, което искам от вас е просто да издирите тези свидетели. Други ще беседват с тях относно необходимостта да пазят мълчание.

— Разбирам. Всичките свидетели в Швейцария ли са?

Генерал Хилиърд спря пред Робърт.

— Точно в това е проблемът ни, капитане. Знаете ли, нямаме никаква представа къде се намират. Нито пък кои са.

Робърт реши, че нещо не е доразбрал.

— Моля?

— Единствената информация, с която разполагаме, е, че свидетелите са били в туристически автобус. Автобусът минавал покрай мястото, където катастрофирал балонът, край едно малко селце на име... — Той се обърна към Харисън Келър.

— Ютендорф.

Генералът отново се обърна към Робърт.

— Пътниците слезли от автобуса за няколко минути да погледат катастрофата и после продължили. След края на обиколката се пръснали.

— Генерал Хилиърд, правилно ли ви разбирам, че нямате данни нито кои са били тези хора, нито къде са отишли? — промълви Робърт бавно.

— Точно така.

— И искате да ида да ги издирия?

— Именно. Препоръчаха ви горещо. Разбрах, че говорите свободно пет-шест чужди езика и че имате великолепно оперативно досие. Директорът уреди временно да ви прехвърлят в АНС.

Страхотно.

— Предполагам, че ще работя по тази задача заедно с швейцарското правителство?

— Не, ще работите сам.

— Сам? Но...

— Не бива да замесваме никой друг в тази задача. Нямам думи да ви обясня колко значителни бяха онези неща в балона, капитане. Много важно е всичко да стане изключително бързо. Искам всеки ден да ми докладвате докъде сте стигнали.

Генералът написа някакъв номер на една картичка и му я връчи.

— На този номер ще ме откриете по всяко време на денонощието. Сега един самолет очаква да ви закара в Цюрих. Ще ви съпроводят до апартамента, за да си стегнете багажа, а след това ще ви закарат на летището.

Толкова за „Благодаря, че се отбихте“. Робърт се изкушаваше да попита: „А ще има ли кой да храни златната ми рибка, докато отсъствам?“, но имаше чувството, че отговорът щеше да бъде: „Вие нямате златна рибка“.

— Предполагам капитане, че по време на службата във Военноморското разузнаване, сте създали контакти зад граница?

— Да, сър. Имам доста приятели, които биха могли да ни бъдат полезни...

— Не бива да влизате във връзка с никой от тях. Не сте упълномощен за никакви контакти. Свидетелите, които ще издирвате, положително са граждани на най-различни страни — генералът се обърна към Келър. — Харисън...

Келър отиде до един картотечен шкаф в ъгъла и го отключи. Извади оттам голям кафяв плик и го подаде на Робърт.

— Тук има петдесет хиляди долара в различни европейски валути и още двадесет хиляди в американски долари. Ще намерите също така няколко комплекта фалшиви удостоверения за самоличност, които може да ви потрябват.

Генерал Хилиърд му протегна черна дебела и лъскава пластмасова карта с бяла ивица на нея.

— Ето ви една кредитна карта, която...

— Съмнявам се, че ще имам нужда от нея, генерале. Парите в брой са предостатъчни, а имам и кредитна карта на Военноморската разузнавателна служба.

— Вземете я.

— Добре. — Робърт я разглежда. Беше издадена от някаква банка, за която не беше и чувал. Най-отдолу прочете телефонен номер. — Но тя не е поименна?

— Еквивалентна е на банков чек. Няма нужда от идентифициране. Накарайте ги само да се обалят на номера, написан тук, когато пазарувате. Много е важно да я носите винаги със себе си.

— Добре.

— И още нещо, капитане.

— Сър?

— Трябва да намерите тези свидетели. До един. Ще информирам директора, че сте поели задачата.

Срещата приключи.

Харисън Келър изведе Робърт от кабинета. Отвън седеше униформен военноморски пехотинец. При влизането им той стана.

— Това е капитан Доуърти. Той ще ви закара на летището. Успех.

— Благодаря.

Стиснаха си ръцете. Келър се обърна и отново влезе в кабинета на генерал Хилиърд.

— Готов ли сте? — попита капитан Доуърти.

— Да.

Готов, но за какво? Беше му се случвало да работи по сложни разузнавателни задачи и преди, но никога не се бе занимавал с нещо чак толкова налудничаво. Очакваха да им открие неизвестен брой неизвестни свидетели от неизвестни страни. *„И какви са ми шансовете?“* — зачуди се Робърт. — *„Чувствам се като Бялата Царица от «Алиса в огледалния свят»: Понякога преди закуска вярвам в до шест невъзможни неща. В случая и шестте са събрани на куп.“*

— Наредено ми е да ви закарам направо в апартамента ви, а после във военновъздушната база „Ендрюс“ — каза капитан Доуърти. — Там ви чака самолет...

Робърт поклати глава.

— Първо трябва да се отбия в службата си.

Доуърти се поколеба.

— Добре. Ще дойда с вас и ще ви изчакам.

Като че ли се бояха да го изпуснат от очи. Защото знаеше точно какъв метеорологически балон е катастрофирал ли? Нещо не се връзваше. Той върна значката си на рецепцията и излезе навън в хладното разпукващо се утро. Колата му беше изчезнала. На нейно място се изтягаше дълга лимузина.

— За колата ви ще се погрижат — информира го капитан Доуърти. — Ние ще използваме тази.

Всичко това ставаше някак повелително, което подсъзнателно дразнеше Робърт.

— Чудесно — отвърна той.

И те потеглиха към Военноморската разузнавателна служба. Бледото утринно слънце се криеше зад дъждовни облаци. Денят обещавахе да бъде неприятен. *Не само в едно отношение* — помисли си Робърт.

ГЛАВА ТРЕТА

Отава, Канада

Кодовото му име беше Янус. Той се обърна към дванадесетте мъже в строго охраняваното помещение на едно военно поделение.

— Както вече знаете, операция „Страшният съд“ започна. Има няколко свидетели, които трябва да бъдат открити, възможно най-бързо и без много шум. Не сме в състояние да ги проследим чрез редовните канали на силите за сигурност, поради опасност от изтичане на информация.

— Кого използваме? — Руснакът. *Огромен. Избухлив.*

— Името му е Робърт Белами.

— Защо се спряхте на него? — Германецът. *Аристократичен. Безскрупулен.*

— Капитанът бе избран след прецизен компютърен преглед на досиетата на ЦРУ, ФБР и половин дузина други служби за сигурност.

— Моля, мога ли да попитам каква квалификация има? — Японецът. *Учтив. Прикрит.*

— Капитан Белами е опитен оперативен агент, който говори перфектно шест езика и има безупречно досие. Той нееднократно е демонстрирал своята изобретателност. Няма живи роднини.

— Знае ли колко неотложна е задачата? — Англичанинът. *Снобеец. Опасен.*

— Знае. С основание очакваме да открие много бързо всички свидетели.

— Наясно ли е с целта на мисията си? — Французинът. *Свадлив. Вироглав.*

— Не.

— И когато открие свидетелите? — Китаецът. *Умен. Търпелив.*

— Ще получи съответстваща награда.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Главната квартира на Военноморската разузнавателна служба заема целият пети етаж от сградата на Пентагона — един анклав в сърцето на най-голямата служебна сграда в света, с двадесет и седем километра коридори и двадесет и девет хиляди души военен и цивилен персонал.

Интериорът на ВРС носи следи от морските традиции. Бюрата и кантонерките са боядисани или в масленозелено от времето на Втората световна война, или в сиво като бойните кораби от времето на войната във Виетнам. Стените и таваните са в бежово или в кремаво. В началото Робърт се смущаваше от този спартански декор, но вече отдавна бе свикнал с него.

Сега, когато влезе в зданието и се приближи до рецепцията, познатият часови на бюрото се обърна към него.

— Добро утро, капитане. Може ли да видя пропуска ви?

Робърт работеше тук от седем години, но този ритуал така и не се промени. Той си показва надлежно пропуска.

— Благодаря, капитане.

На път за своя кабинет Робърт се сети за Доуърти, който го чакаше на паркинга при входа откъм реката. Чакаше да го придружи до самолета, който щеше да го закара в Швейцария, за да започне невъзможното издирване.

Когато стигна до кабинета си, секретарката му Барбара вече беше там.

— Добро утро, сър. Заместник-директорът иска да ви види в кабинета си.

— Ще почака. Свържете ме с адмирал Уитакър, моля.

— Да, сър.

Минута по-късно Робърт разговаряше с адмирала.

— Предполагам, че си привършил със срещата, Робърт?

— Преди няколко минути.

— Как мина?

— Беше... интересна. Свободен ли сте да закусите с мен, адмирале? — опита се да изрече небрежно.

— Да. При теб ли ще се срещнем? — не се поколеба адмиралът.

— Чудесно. Ще ви уредя пропуск за посетители.

— Много добре. Ще се видим след един час.

Робърт сложи слушалката и си помисли: *Каква ирония — да уреждам пропуск за посетители за адмирала. Та само преди година-две той беше тук онова златно американско момче, което отговаряше за Военноморското разузнаване. Как ли се чувства?*

Той се обади на секретарката си по интеркома.

— Да, сър?

— Очаквам адмирал Уитакър. Уредете ми пропуск.

— Веднага ще се заема с това.

Време беше да докладва на заместник-директора. Проклетият Дистън Торнтън.

ГЛАВА ПЕТА

Дъстин „Дъсти“ Торнтън — заместник-директорът на Военноморската разузнавателна служба, си бе спечелил славата на велик спортист от Анаполис^[1]. Сегашният си висок пост дължеше на един футболен мач^[2]. По-точно мач между армейците и моряците. В последната година от обучението си във Военноморската академия огромният като канара Торнтън игра като фулбек в най-важния мач за флотата през годината. В последната четвъртина от играта, при резултат 13–0 за армейците, два тъча и предстояща размяна на вратите, съдбата се намеси и коренно промени живота на Дъстин Торнтън. Торнтън пресече един пас на армейците, завъртя се на сто и осемдесет градуса и се втурна през фалангата им, за да отбележи тъч. Моряците не използваха добре положението, но пък вкараха обикновен гол. Последва свободен удар, армейците не успяха да овладеят топката и пробиха в половината на моряците. Резултатът бе 13–9 за армейците и времето течеше.

След възобновяването на играта подадоха топката на Торнтън и той се срути под камара армейски екип. Трябваше му доста време, докато се изправи на крака. Докторът притича във флотската половина на игрището, но Торнтън сърдито му махна да си върви.

Секунди преди края свиреха страничен удар. Торнтън го засече на десетметровата линия на своя отбор и хукна. Нищо не можеше да го спре. Вряза се сред противниците си като танк, събаряйки всеки нещастник, който се изпречеше на пътя му. Две секунди преди края пресече голлинията за победния тъч и за пръв път от четири години моряците спечелиха срещу армейците. Само по себе си това едва ли щеше да повлияе сериозно върху живота на Торнтън. Събитието доби значимост поради присъствието на Уилърд Стоун, който седеше с дъщеря си Елинон в ложата на ВИП-овете^[3]. Когато тълпата скочи на крака, приветствайки бурно флотския герой, Елинон се обърна към баща си и каза тихичко: „Искам да се запозная с него“.

Елинон Стоун беше жена с неподозирани апетити. Грозновата в лице, тя имаше сладострастно тяло и неуталожимо либидо. Докато

наблюдаваше как Дъстин Торнтън диво пори напред през игрището, представяше си го как ще бъде в леглото. Ако и атрибутът на неговата мъжественост отговаряше по размери на тялото му... Елинон не остана разочарована.

След шест месеца Елинон и Дъстин Торнтън се ожениха. Това беше началото. Дъстин Торнтън отиде на работа при тъста си и бе въведен в един таен свят, за който не бе и сънувал.

Уилърд Стоун беше тайнствен човек. Милиардер със страхотни политически връзки и минало, забулено в тайна. Той бе фигура в сянка, която дърпаше конците в столиците по цял свят. Наближаваше седемдесетте и бе педантичен човек, с абсолютно точни и методични движения. Острите му като бръснач черти и прикритият поглед не издаваха нищо. Уилърд Стоун изобщо не вярваше на приказки и чувства и беше безскрупулен в постигането на онова, което желаше.

За него се носеха зашеметяващи слухове. Говореше се, че убил свой конкурент в Малайзия и че въртял знойна любов с любимата жена на някакъв емир. Твърдеше се, че успешно подкрепил една революция в Нигерия. Правителството неколкратно бе завеждало срещу него дела, но всички до едно бяха мистериозно прекратявани. Споменаваха се подкупи, лъжесвидетелстващи сенатори, откраднати бизнес тайни и изчезнали свидетели. Стоун бе съветник на президенти и крале. Той олицетворяваше грубата, безскрупулна сила. Сред многобройната му собственост фигурираше и огромно имение, закътано в планините на Колорадо, където всяка година се събираха на семинари учени, видни промишленици и световни лидери. Въръжена охрана ги пазеше от нежелани посетители.

Уилърд Стоун не само одобряваше брака на дъщеря си, той го насърчаваше. Новият му зет бе умен, амбициозен и най-важното покорен.

Дванайсет години след женитбата на дъщеря си Стоун уреди да изпратят Дъстин като посланик в Южна Корея. Няколко години по-късно президентът го назначи представител в ООН. Когато адмирал Уитакър ненадейно бе свален като директор на ВРС, Торнтън зае мястото му.

Същия ден Уилърд Стоун повика зет си.

— Това е само началото — обеща му той. — Имам по-големи планове за теб, Дъстин. Велики планове.

И започна да му ги обяснява.

Преди две години Робърт се срещна за пръв път с новия изпълняващ длъжността директор на ВРС.

— Седнете, капитане. — Гласът на Дъстин Торнтън не прозвуча сърдечно. — Научих от досието ви, че сте доста независим.

„Какво, по дяволите, иска да каже?“ — зачуди се Робърт. Реши да премълчи.

Торнтън го погледна.

— Не зная как адмирал Уитакър е управлявал тази служба, когато е отговарял за нея, но отсега нататък всичко ще става по правилата. Очаквам заповедите ми да се изпълняват буквално. Ясно ли е?

„Господи, какви ли гадости ни чакат?“ — помисли си Робърт.

— Ясно ли е, капитан?

— Да. Очаквате заповедите ви да се изпълняват буквално — почуди се дали пък не очакваха и да козирува.

— Това е.

Но не беше само това.

Месец по-късно го пратиха в Източна Германия да докара един учен, който искаше да се прехвърли на Запад. Задачата беше опасна, защото ЩАЗИ — тайната полиция на ГДР, бе научила за предполагаемото бягство и държеше учения под око. Въпреки това Робърт успя да прехвърли човека зад граница в една тайна квартира. Тъкмо уреждаше нещата да го докара във Вашингтон, когато Дъстин Торнтън му телефонира, че положението се е пременило и да зареже всичко.

— Но ние не можем да го оставим току-така — запротестира Робърт. — Ще го убият.

— Това си е негов проблем — отвърна Торнтън. — Заповядано ви е да се върнете у дома.

Майната ти. Няма да го зарежа така — помисли си Робърт. Обади се на един приятел от МИ-6 — британското разузнаване — и му обясни ситуацията.

— Ако се върне в Източна Германия — каза му Робърт, — ще го накълцат на парчета. Ще го вземете ли?

— Ще видя какво може да се направи, старче. Доведи го.

И ученият получи убежище в Англия.

Дъстин Торнтън така и не прости на Робърт неизпълнението на заповедта си. От този момент между двамата се възцари открита вражда. Торнтън обсъди инцидента с тъста си.

— Такива отвързани хрътки като Белами са опасни — предупреди го Уилърд Стоун. — Представяват риск за сигурността. Хора като него се използват и очистват. Запомни.

И Торнтън запомни това.

Сега, кога го крачеше по коридора към кабинета на Дъстин Торнтън, Робърт неволно го сравни с адмирал Уитакър. В работа като тяхната не можеше без доверие. А той не вярваше на Дъстин Торнтън.

Торнтън седеше зад бюрото си, когато Робърт влезе в кабинета му.

— Искали сте да говорите с мен?

— Да. Седнете, капитане. — Отношенията им така и не стигнаха до „Робърт“.

— Научих, че временно ви прехвърлят към Агенцията за национална сигурност. Когато се върнете, имам...

— Няма да се върна. Това е последното ми задание.

— Какво?

— Напускам.

Дори и по-късно, когато обмисляше срещата, Робърт все така не беше сигурен каква точно реакция очакваше. Може би някаква сцена. Дъстин Торнтън би могъл да прояви изненада, или да се разгневи, или да покаже облекчение. Той обаче само го погледна и кимна.

— Това било значи, така ли?

Когато Робърт се върна в кабинета си, каза на секретарката:

— Ще отсъствам известно време. Тръгвам след час.

— Някакъв начин да се свързвам с вас?

— Не. — Робърт си спомни за заповедите на генерал Хилиърд.

— Има една-две срещи, които вие...

— Отложете ги.

Погледна си часовника. Време беше да се срещне с адмирал Уитакър.

Седнаха да закусват в централния двор на Пентагона, в кафенето „Нулев прицел“, което наричаха така, защото някога се смяташе, че

Пентагонът ще бъде първата прицелна точка на ядрена атака при евентуално нападение срещу САЩ. Робърт бе запазил една ъглова масичка, където горе-долу можеха да разговарят, без да ги чуват околните. Адмирал Уитакър беше точен и докато Робърт го наблюдаваше как се приближава към масата, стори му се остарял и смален, като че ли това негово частично пенсиониране някак си го бе прегърбило и съсухрило. Въпреки това той все още беше мъж с изключителна външност и силни черти, прав нос, високи скули и шапка от посребрена коса. Робърт бе служил под негова команда във Виетнам и по-късно във Военноморската разузнавателна служба и изпитваше към него изключително уважение. *Нещо повече от уважение* — призна пред себе си. Адмирал Уитакър му беше като баща.

Адмиралът седна.

— Добро утро, Робърт. Е, прехвърлиха ли те към АНС?

— Временно — кимна Робърт.

Пристигна сервитьорката и двамата се зачетоха в менюто.

— Бях забравил колко е лоша храната тук — каза адмиралът с усмивка. Той се огледа и по лицето му се отрази безмълвна носталгия.

Иска му се да се върне отново — помисли си Робърт. — *Амин.*

Поръчаха. Когато сервитьорката се отдалечи, Робърт каза:

— Адмирале, генерал Хилиърд спешно ме праща на 5000 км да открия някакви свидетели на катастрофа с метеорологически балон. Струва ми се странно. А има и нещо още по-странно. „Бързината е особено важна“ според генерала, но ми нареди да не използвам нито един от разузнавателните си контакти за помощ.

— Предполагам, че генералът е имал някакви специални съображения — погледна го озадачено адмиралът.

— Не си представям какви биха могли да бъдат — отвърна Робърт.

Адмирал Уитакър го погледна внимателно. Командор Белами бе служил под негова команда във Виетнам и беше най-добрият пилот в ескадрилата. Синът на адмирал Уитакър, Едуард, бе навигатор-стрелец на Робърт и в онзи ужасен ден, когато самолетът им бе свален, Едуард загина. Адмиралът бе дошъл да навести Робърт в болницата.

„Няма да се оправи“ — бяха казали лекарите. Робърт, разкъсван от агонизираща болка, бе прошепнал: „Моите съболезнования за

Едуард... Толкова съжалявам“.

Адмирал Уитакър стисна тогава ръката му. „Зная, че сте направили всичко възможно. Сега трябва да оздравеете. Всичко ще бъде наред“. Той отчаяно искаше Робърт да остане жив. В представите на адмирала Робърт бе като негов син, синът, който щеше да замести Едуард.

И Робърт прескочи трапа.

— Робърт...

— Да, адмирале.

— Надявам се мисията ги в Швейцария да бъде успешна.

— И аз се надявам. Последна ми е.

— Все още ли твърдо искаш да напуснеш?

— Стига толкова — адмиралът беше единственият човек, на който Робърт можеше да се довери.

— Торнтън ли е причината?

— Не само той. Аз самият. Уморих се да се намесвам в живота на другите.

До гуша ми дойде от лъжите и измамите, от неизпълнените обещания, които никой никога не е смятал да изпълнява. Омръзна ми да манипулирам хората и те да манипулират мен. Уморих се от играчките, опасностите и предателствата. Това ми струва всичко, което изобщо някога е имало някакво значение за мен.

— Имаш ли представа с какво ще се занимаваш?

— Ще се опитам да си намеря полезно приложение в живота, нещо положително.

— Ами ако не те пуснат?

— Май няма друг избор, нали? — каза Робърт.

[1] Град в щата Мериленд, където се намира едно от най-големите военноморски учебни заведения в страната — Военноморската академия на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] В случая става дума за американски футбол. — Б.пр. ↑

[3] Англ. съкр. от VIP — Very Important Person: особено важна личност. Знакът се използва за отбелязване особения статут на високопоставени лица. — Б.р. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Лимузината го чакаше на паркинга до входа откъм реката.

— Готов ли сте? — попита капитан Доуърти.

— Да. — *Готов, както винаги*, помисли си Робърт.

Капитан Доуърти го придружи до апартамента му, за да си стегне багажа. Робърт нямаше представа колко дни ще отсъства. *Колко време може да трае една невъзможна задача?* Той взе достатъчно дрехи за една седмица и в последния миг сложи една снимка на Съюзън в рамка. Дълго се взира в нея и се чуди как ли прекарва в Бразилия. *Надявам се, че не прекарва добре* — помисли си. — *Надявам се, че се чувства отворително*. И веднага се засрами от себе си.

Когато лимузината пристигна във военновъздушната база „Ендрюс“, самолетът ги чакаше. Беше реактивен С20А на военновъздушните сили.

Капитан Доуърти му протегна ръка.

— На sluка.

— Благодаря.

Слуката няма да ми е излишна. Робърт се изкачи по стълбата до кабината. Екипажът беше вътре и довършваше последните проверки преди излитане. Имаше пилот, помощник-пилот, щурман и стюард — всички в униформа на военновъздушните сили. Робърт познаваше този тип самолети. Беше натъпкан с електронна апаратура. От външната страна до опашката се виждаше високочестотна антена, прилична на гигантска въдица. Вътре в кабината по стените висяха дванайсет червени телефона и един подвижен бял. Радиовръзката ставаше чрез код и радарът бе с военна настройка. Преобладаваше типичният за военновъздушните сили син цвят и кабината бе обзаведена с удобни меки кресла.

Робърт откри, че е единственият пътник. Пилотът го поздрави.

— Добри дошли на борда, капитане. Ако си сложите колана, имаме разрешение да излетим веднага.

Робърт си сложи предпазния колан и се облегна назад, докато самолетът се засилваше по пистата. След миг усети познатото

дръпване и те излетяха с вой. Той не бе пилотирал след катастрофата и му бяха казали, че вече никога няма да лети. *Ами, не само, че няма да лети, бяха му казали, че няма изобщо да го бъде. Беше се спасил по чудо... Не, чудото бе Съюзът...*

Виетнам. Изпратиха го като помощник-командир на самолетоносача „Рейнджър“ с тактическата задача да обучава пилоти за изстребители и да планира стратегията на нападенията. После оглави ескадрила от бомбардировачи „Интрудър“ А-6А и почти не му оставаше време да отдъхне от сраженията. При един от малобройните си отпуски изкара седмица в Банкок за почивка и възстановяване и почти не мигна седем дни. Градът беше като Дисниленд, проектиран за удоволствие на мъжкарите. Още в първия час от престоя си в града той се запозна с една крехка тайландка, която не се отдели от него през цялото време и го научи на няколко тайландски фрази. Езикът му се стори мек и мелодичен.

Добро утро. — *Арън Сауасди.*

Откъде сте? — *Кун на чак най?*

Къде отивате сега? — *Кун камрант чейн пей?*

Научи го и на други фрази, но не пожела да му каже какво значеха и когато той ги произнасяше, момичето се заливаше от смях.

Когато Робърт се върна на „Рейнджър“, Банкок му се стори като далечен сън. Реална бе само войната и тя беше ужасна. Някой му показва един от позивите, които пръскаха над Северен Виетнам. Той гласеше:

„Драги граждани,

Военноморските пехотинци на САЩ се бият рамо до рамо с южновиетнамските части в Дък Фо, за да осигурят възможност на виетнамския народ да живее свободен и щастлив, без страх от глад и страдания. Мнозина виетнамци обаче платиха с живота си и домовете им бяха разрушени, защото помагаша на Виетконг.

Селцата Хай Мон, Хай Тан, Са Бин, Та Бин и много други бяха сравнени със земята по същата причина. Няма

да се поколебаем да унищожим всяко селце, подкрепящо Виетконг, който е безсилен да спре обединените сили на виетнамското правителство и неговите съюзници. Изберете сами. Ако откажете на Виетконг да използва селцата и махалите ви като бойно поле, вашите домове и вашият живот ще бъдат спасени“.

Така де, че спасяваме нещастниците, спасяваме ги. Само дето разсипваме страната им — помисли си Робърт мрачно.

Самолетоносачът „Рейнджър“ бе екипиран с толкова свръхмодерна техника, колкото можеше да носи. Той служеше за база на 16 самолета, 40 офицери и 350 доброволци. Разписанията за полетите се връчваха три или четири часа преди първия полет за деня.

В отдела за планиране на полетите стрелците навигатори получаваха последните данни и снимки от разузнаването, като по тях планираха полетите си за деня.

— Господи, ама ни сервираха едно тази сутрин! — каза Едуард Уитакър, който беше стрелец-навигатор на Робърт.

Едуард Уитакър външно бе одрал кожата на баща си на млади години, но беше съвсем различен човек. Докато адмиралът внушаваше страхопочитание, строг и достолепен, синът му бе земен, сърдечен и дружелюбен. Беше си извоювал име на „наше момче“. Летците му бяха простили, че е син на адмирал. Беше най-добрият стрелец-навигатор в ескадрилата и двамата с Робърт ги свързваше близко приятелство.

— Накъде потегляме? — попита Робърт.

— Заради греховете си изтеглихме „шести обект“.

Това беше най-опасният полет. С курс на север към Ханой, Хайфонг и после навътре в делтата на Червената река, където огънят на противовъздушната отбрана беше най-силен. Имаше и един „параграф 22“ — не им разрешаваха да бомбардират никакви стратегически обекти, ако наблизко имаше гражданско население, а северновиетнамците не пасяха трева и веднага настаняха цивилни около всичките си военни съоръжения. Съюзниците открито мърмореха, но президентът Линдън Джонсън издаваше заповедите от безопасния си кабинет във Вашингтон.

Дванадесетте години, през които американските войски се сражаваха във Виетнам, бяха най-дългият период на военни действия в цялата история на САЩ. Робърт Белами за пръв път се включи в тях през 1972 година, когато военноморските сили имаха сериозни проблеми. Ескадрилите от F-4 направо се разсипваха. Въпреки че самолетите бяха по-съвършени от руските МИГ-ове, военноморските сили на САЩ жертваха по един F-4 на всеки два свалени МИГ-а. Съотношението беше неприемливо.

Повикаха Робърт в щаба на адмирал Ралф Уитакър.

— Викали сте ме, адмирале?

— Известен сте като изкусен пилот, капитане. Имам нужда от вашата помощ.

— Да, сър?

— Искам да съберете група и да я обучите наново в маневриране и стрелба...

Новата група се наричаше „Майсторите“ и още преди да завършат курса съотношението се промени от две към едно на дванайсет към едно. Срещу всеки два F-4 сваляха два и четири МИГ-а. След осем седмици интензивно обучение командор Белами най-сетне се върна на кораба. Посрещна го адмирал Уитакър.

— Великолепно се справихте, капитане.

— Благодаря ви, адмирале.

— А сега на работа.

— Готов съм, сър.

Робърт бе направил трийсет и четири успешни бойни полета от „Рейнджър“.

Трийсет и петият полет беше до „шести обект“.

Ханой остана зад гърба им и те поеха на северозапад към Фу То и Йен Бай. Огънят на противовъздушната отбрана ставаше все по-интензивен. Едуард Уитакър седеше вдясно от Робърт и се взираше в радарния екран, наострил ухо за зловещите басови нотки на вражеските радари, които претърсваха небето.

Точно пред тях небосводът пъстрееше като на националния празник на САЩ с белия дим от леките оръдия, с тъмносивите кълба от взривовите на петдесет и пет милиметровите оръдия и с черни облаци от стомилиметровите, а трасиращите куршуми от тежките картечници го кръстосваха с цветни пунктири.

— Наближаваме целта — каза Едуард. Гласът му в слушалките на шлема звучеше призрачно и отдалеч.

— Прието.

Техният „Интрудър“ А-6А летеше със скорост 830 километра и се управляваше изключително добре, въпреки челното съпротивление и товара на бомбите. Беше твърде бърз, за да бъде проследен лесно от противника.

Робърт се пресегна и завъртя ръчката за освобождаване на бомбения товар. Дузината 230-килограмови бомби вече бяха готови да полетят надолу. След това насочи самолета право към целта.

— Ромео... привиденийце ти е кацнало отгоре — чу глас по радиофона.

Робърт се обърна да види. Към него фучеше противников МИГ, като че ли изскачил от слънцето. Робърт направи вираж и хвърли самолета рязко надолу. МИГ-ът се закачи на опашката му и изстреля ракета. Робърт погледна таблото пред себе си. Ракетата бързо се приближаваше. Триста метра... сто и осемдесет метра... сто и двайсет метра...

— По дяволите! — изкрещя Едуард. — Какво чакаме?

Робърт изчака до последната секунда, пусна струя метални отпадъци и рязко изви самолета нагоре като остави ракетата да следва струята метални частици, разбивайки се безцелно долу.

— Благодаря ти, Боже — каза Едуард. — И на теб, приятелю.

Робърт продължи да набира височина и излезе в гръб на МИГ-а. Пилотът му се опита да се измъкне, но беше твърде късно. Робърт му пусна една ракета „Сайдуиндър“ и изчака да я види как се вмъкна през дюзата в опашната част на самолета и се взриви. След миг наоколо им заваля дъжд от метални отломки.

— Браво, Ромео — се чу по интеркома.

Самолетът бе точно над целта. „Хайде, скок“ — каза Едуард. Той натисна червеното копче, с което се освобождаваха бомбите и ги проследи как полетяха към целта. Заданието беше изпълнено. Робърт насочи самолета към самолетоносача.

В този миг усети притъпен удар. Бързият и грациозен самолет изведнъж стана тежък за управление.

— Улучиха ни! — извика Едуард.

Двете сигнални противопожарни лампи светнаха червено. Самолетът се дърпаше и Робърт с мъка го управляваше.

— Ромео, тук Тигър. Да те прикрием ли? — чу се глас по радиофона.

Робърт мълниеносно взе решение.

— Не, следвайте към целта. Ще се довлека до базата.

Скоростта падна и управлението на самолета ставаше все по-трудно.

— Давай по-бързичко — каза Едуард нервно — или ще закъснеем за обяд.

Робърт погледна високомера. Стрелката рязко падаше. Тогава се обади по радиото.

— Ромео до базата. Удариха ни.

— Базата до Ромео. Много ли е зле?

— Не мога да кажа. Струва ми се, че ще мога да го дотърся до вкъщи.

— Дръж се — и минута по-късно гласът добави — сигналът ти е „Чарли пристига“.

Това означаваше разрешение веднага да кацнат на самолетоносача.

— Прието.

— Успех.

Самолетът започна да се заваля. Робърт се бореше да го държи на прав курс, опитвайки се да набере височина.

— Хайде, бебчо, ще се справиш. — Лицето му се беше опънало. — Приблизително време на пристигане?

Едуард погледна картата.

— След седем минути.

— Ще ти уредя и днес топлата храна.

Самолетът продължаваше да крета и Робърт приложи цялото си умение, използвайки ту газта, ту кормилото да поддържа нужния курс. Все така обезпокоително губеха височина. Най-сетне пред очите му лъснаха сините води на залива Топкин.

— У дома сме си, приятелче — каза Робърт. — Още само няколко километра.

— Страхотно. Не съм се и съмнявал...

И точно тогава два МИГ-а ги връхлетяха изневиделица с рев. Куршумите забарабаниха по фюзелажа.

— Еди! Катапултирай! — Той се обърна да погледне. Едуард се беше свлякъл, задържан само от предпазния колан, дясната му страна беше разкъсана и кръвта пръскаше по кабината.

— Не! — изкрещя Робърт.

Секунда по-късно го преряза остра болка в гърдите. Комбинезонът му веднага подгизна от кръв. Самолетът полетя надолу по спирала. Той усети, че губи съзнание. С последни усилия откопча предпазния колан. Обърна се да погледне за последен път Едуард. „Прощавай“ — прошепна. Обърна го мрак и по-късно не си спомняше как е катапултирал и паднал с парашута във водата. Бил даден общ сигнал за бедствие и един хеликоптер Сикорски SH-3A „Сий Кинг“ от американския кораб „Изкртаун“ закръжил, за да го извади. В далечината се виждали китайските джонки, които бързали да довършат жертвата, но вече били закъснели.

Когато качили Робърт в хеликоптера, санитарят от екипажа при вида на разкъсаното му тяло само въздъхнал: „Исусе, та той няма да докрета дори до болницата“.

Инжектирали му морфин, сложили му стегнати кръвоспиращи превръзки и го закарали в XII Евакуационна болница в базата Ку Чи.

„Дванадесета евакуационна“, която обслужваше бате Ку Чи, Тай Нин и Дау Тиен, наброяваше четиристотин легла в около дузина палатки, разположени в леки бараки от ламарина и шперплат, подредени във форма на буквата „П“ и свързани с покрити мостчета. Болницата имаше две интензивни отделения — едно хирургическо и едно за изгаряния, и двете претъпкани. Когато докараха Робърт, подир него по пода оставаше кървава диря.

Изтощеният хирург разреза превръзките, погледна раните му и каза уморено: „Този няма да го бъде. Върнете го в моргата“.

И продължи нататък.

Робърт, който ту идваше на себе си, ту губеше съзнание, чу думите на хирурга от много далеч. *Е, туй то* — помисли си. — *Какъв гаден начин да умреш.*

— Ти не искаш да умреш, нали, моряче? Отвори си очите. Хайде.

Той отвори очи и видя неясен образ в бяла униформа и женско лице. Тя му каза още нещо, но той не можа да я чуе. В палатката

цареше какофония от виковете и стоновете на пациентите, заповедите, които крещяха лекарите, и тичащите като луди сестри, които се грижеха за обезобразените тела, лежащи наоколо.

В следващите четирийсет и осем часа спомените на Робърт бяха замъглени от болка и бълнуване. Едва по-късно той научи, че сестра Сюзън Уорд склонила лекаря да го оперира и дала да му прелеят от собствената ѝ кръв. Борейки се за живота му, закачили за разкъсаното му тяло три банки, откъдето едновременно му преливали кръв.

Когато операцията свършила, хирургът въздъхнал: „Само си изгубихме времето. Шансовете му да прескочи трапа са едва десет процента“.

Но лекарят не познаваше Робърт Белами. Нито пък Сюзън Уорд. На Робърт му се струваше, че щом отвори очи и Сюзън е там — държеше му ръката, милваше челото му, грижеше се за него, вдъхваше му желанието си да живее. Повечето време той бълнуваше. Нощем Сюзън седеше тихичко до него в тъмната палатка сам-сама и се вслушваше в несвързаните му приказки.

„... Министерството на отбраната греши, не можете да се насочвате перпендикулярно към целта, защото ще паднете в реката... Кажете им да се отклонят с няколко градуса от целта... Кажете им...“ — мятеше се той.

— Ще им кажа — успокояваше го Сюзън.

Тялото на Робърт се обливаше в пот. Тя го миеше с гъба. „... Трябва да махнете и петте щифта, иначе седалката няма да катапултира... Проверете ги...“

— Добре. А сега, спи.

„... Карабинните затвори на изстрелващия механизъм засякоха... Бог знае къде са паднали тези бомби...“

Сюзън не разбираше и половината от онова, за което говореше пациентът ѝ.

Сюзън Уорд завеждаше отделениято на хирургическите сестри. Родена в малко градче в Айдахо, тя бе израсла със съседското момче Франк Прескът — сина на кмета. Всички в градчето мислеха, че някой ден двамата ще се оженят.

Сюзън имаше по-малък брат — Майкъл, когото боготвореше. Когато стана на осемнайсет години, той трябваше да отбие военната си служба и го изпратиха във Виетнам. Сюзън му пишеше всеки ден. Три

месеца след заминаването му семейството на Сюзън получи телеграма и тя разбра какво пише вътре още преди да я отворят.

Когато Франк Прескът научи за това, той се втурна при нея.

— Моите искрени съболезнования, Сюзън. Много обичах Майкъл. — А после направи основната грешка да ѝ каже: — Хайде веднага да се оженим.

Сюзън го погледна и реши.

— Не. Смятам да посветя живота си на нещо по-значително.

— За бога! Какво по-значително може да има от брака с мен?

Отговорът беше Виетнам.

Сюзън Уорд замина да учи за медицинска сестра.

Беше прекарала вече единайсет месеца във Виетнам в неуморна работа, когато докараха капитан Робърт Белами и го осъдиха на смърт. Отсейването беше обичайна практика в евакуационните болници. Лекарите преглеждаха двама-трима пациенти и решаваха кого от тях ще се опитат да спасят. По причини, не съвсем ясни и на нея самата, Сюзън погледна разтерзаното тяло на Робърт Белами и разбра, че не може да го остави да умре. Дали пък не се опитваше по този начин да спаси брат си?

Или бе нещо друго? Беше изтощена и преуморена, но вместо да си вземе полагаемата почивка, тя прекарваше всяка свободна минута край леглото му.

Той беше пилот — ас и инструктор от военноморските награден с ордена „Военноморски кръст“. Родното му място бе Харви, Илинойс — малко промишлено градче на юг от Чикаго. Беше постъпил във военноморските сили след завършване на колежа и бе преминал обучение в Пенсакола. Не беше семеен.

Всеки ден, докато Робърт Белами се възстановяваше, балансирайки върху тънкото въже между живота и смъртта, Сюзън му шепнеше: „Хайде, моряче. Чакам те“.

Една нощ, шест дни след като го бяха докарали в болницата, Робърт се мятал и блънуваше, но изведнъж седна в леглото, погледна Сюзън и изрече ясно:

— Не е сън. Ти си истинска.

Сюзън усети как сърцето ѝ подскочи.

— Да — каза тихо. — Истинска съм.

— Мислех си, че сънувам. Мислех, че съм отишъл в рая и Господ те е пратил при мен.

Сюзън надникна в очите му и каза сериозно:

— Щях да те убия, ако беше умрял.

Погледът му се плъзна по препълнената палата.

— Къде... къде съм?

— В XII Евакуационна болница в Ку Чи.

— От колко време съм тук?

— От шест дни.

— Еди... той...

— Моите съболезнования.

— Трябва да съобща на адмирала.

Тя стисна нежно ръката му.

— Той знае. Идва да те види.

Очите на Робърт се напълниха със сълзи.

— Мразя тази проклета война. Не мога да ти опиша колко я мразя.

От този миг скоростта, с която Робърт започна да оздравява, смая докторите. Положението му се стабилизира напълно.

— Скоро ще го преместим оттук — казаха на Сюзън. И тя усети остра болка.

Робърт не беше сигурен точно кога се влюби в Сюзън. Може би в онзи миг, когато веднъж му превързваше раните в съпровод на писъка на падащите наблизом бомби, и му прошепушна: „Свирят нашата песен“.

Или пък може би, когато съобщиха на Робърт, че е достатъчно добре, за да бъде преместен в болницата „Уолтър Рийд“ във Вашингтон, докато окончателно се възстанови, а Сюзън каза: „Да не мислиш, че ще оставя някоя друга сестра да се грижи за това страхотно тяло? О, не. Ще използвам всички връзки, за да дойда с теб“.

След две седмици се ожениха. На Робърт му трябваше цяла година да се възстанови напълно и Сюзън се грижеше за него денонощно. Никога не беше срещал жена като нея, нито пък си беше представял, че може да обикне някого толкова силно. Обичаше в нея съчувствието и деликатността, страстността и жизнеността. Обичаше красотата и чувството ѝ за хумор.

На първата годишнина от сватбата им той ѝ каза:

— Ти си най-красивото, най-чудесното и най-грижовното човешко същество в целия свят. Няма друга като теб толкова сърдечна и интелигентна.

А Сюън го прегърна здраво и шеговито прошепна в ухото му с дрезгавия глас на мелодраматична актриса:

— Сигурна съм, че същото важи и за теб!

Свързваше ги не само любов. Те истински се харесваха и уважаваха. Всички приятели с основание им завиждаха. Станеше ли дума за идеалния брак, винаги даваха Робърт и Сюън за пример. Бяха съвместими във всяко едно отношение, наистина сродни души. Робърт не беше срещал по-чувствена жена от Сюън и те можеха да разпалят страстта помежду си само с едно докосване или дума. Една вечер, когато бяха поканени на някаква вечеря, Робърт закъсня. Беше под душа, когато Сюън влезе в банята старателно гримирана и облечена в красива рокля с голи рамене.

— Господи, толкова си съблазнителна — каза Робърт. — Жалко, че нямаме време.

— А, не се безпокой за това — прошепна Сюън. И след миг вече стоеше гола до него под душа.

Така и не отидоха на вечерята.

Сюън предсещаше желанията му преди самият той да ги осъзнае и се стараше да ги изпълни. И Робърт беше също толкова внимателен към нея. Сюън намираще любовни бележки на тоалетната масичка или в обувките си, когато започнеше да се облича. Получаваше цветя и малки подаръци на Сретение господне и на рождения ден на единайсети президент на САЩ или за годишнината на изследователската експедиция на Луис и Кларк в 1804 година до Тихия океан.

А колко често се смееха. Този чудесен смях...

Гласът на пилота изпраща в интеркома.

— След десет минути кацаме в Цюрих, командор.

Мислите на Робърт Белами рязко се върнаха в настоящето. За петнадесет години служба във военноморското разузнаване се бе занимавал с много сложни задачи, но тази обещавахе да удари всички в земята. Пътуваме за Швейцария, за да открие цял автобус свидетели,

които се бяха изпарили неизвестно накъде. Хората казват — да търсиш игла в купа сено. А аз дори не зная къде е купата. Защо го няма сега Шерлок Холмс да ми помогне?

— Закопчавайте коланите, моля.

C20A прелетя над тъмни лесове и минута по-късно се сниши в бърснец полет над осветената със сигнални светлини писта на международното летище в Цюрих. Изрулира в източния край на летището и се насочи към малката сграда на авиационния персонал, встрани от главното здание на аерогарата. По бетона все още имаше локви от преминал порой, но нощното небе беше ясно.

— Шантаво време — изкоментира пилотът. — В неделя сухо, днес цял ден валя, сега вечерта е ясно. На човек тук не му трябва часовник, а барометър. Да ви поръчам ли кола, капитане?

— Не, благодаря.

От този миг нататък щеше да действа съвсем сам. Робърт изчака, докато самолетът изрулира встрани, а после взе минибуса до хотела на летището, където се тръшна в леглото и заспа, без да сънува.

ГЛАВА СЕДМА

Ден втори

08:00 часа

На другата сутрин Робърт се отправи към гишетото на „Еурокар“.

— Guten Tag.^[1]

Това го подсети, че се намира в немскоговорещата част на Швейцария.

— Guten Tag. Имате ли на разположение свободни коли?

— Да, господине. За колко време ще я наемете?

Хубав въпрос. За час? За месец!? Или за година-две.

— Не мога точно да кажа.

— Тук на аерогарата ли ще я върнете?

— Възможно.

Чиновникът го изгледа подозрително.

— Добре. Попълнете тези документи, моля.

Робърт плати за колата със специалната черна кредитна карта, която му беше дал генерал Хилиърд. Чиновникът я разгледа озадачен, промълви „Извинете“ и изчезна в офиса. Когато се върна, Робърт го попита:

— Нещо нередно ли има?

— Не, господине. Всичко е наред.

Колата беше сив Опел-омега. Робърт я изкара на шосето и потегли към центъра на Цюрих. Обичаше Швейцария. Една от най-красивите страни в света. Преди години беше идвал тук на ски. По-късно бе идвал със задания, изпълнявани заедно с Ешпионаж Абтайлунг — швейцарската разузнавателна служба. По време на Втората световна война службата беше разделена на три бюра — за Германия, Франция и Италия. Сега основната ѝ задача беше да разкрива тайните шпионски операции в рамките на различните организации на ООН в Женева. Робърт имаше приятели в Ешпионаж Абтайлунг, но той помнеше думите на генерал Хилиърд: „Няма да се свързвате с никого“.

До града стигна за двацет и пет минути. От надлеза Дюбендорф пое към грандхотел „Долдер“. Хотелът си беше все същият — обрасло в зеленина швейцарско шато с кулички, солидно и внушително, потънало в зеленина и с изглед към Цюрихското езеро. Той паркира колата и влезе във фойето. Рецепцията се намираше вляво.

— Guten Tag.

— Guten Tag. Имате ли стая за една нощ?

— Да. Как ще платите?

— С кредитна карта.

Черно-бялата карта от генерал Хилиърд. Робърт поиска пътна карта на Швейцария и бе отведен в удобна стая в новото крило на хотела. Стаята имаше малък балкон към езерото. Робърт постоя, вдишвайки хладния есенен въздух като размишляваше върху задачата, която го очакваше.

Нямаше за какво да се захване. Нищичко. Всички величини в уравнението на неговата мисия бяха абсолютно неизвестни. Името на туристическата компания. Броят на пътниците. Имената и местонахождението им. „Всички свидетели в Швейцария ли са?“ „Точно това е проблемът. Нямаме представа къде са и кои са.“ И съвсем не беше достатъчно да открие само някой от тях. „Трябва да ги откриете всички до един.“ Единствената информация, с която разполагаше бяха мястото и датата — Ютендорф, неделя, 14 октомври.

Трябваше му да се залови за нещо.

Доколкото си спомняше, автобусите за едневни екскурзии тръгваха само от Цюрих и Женева. Робърт измъкна от чекмеджето на писалището дебелия телефонен указател. *Би трябвало да търси на „Ч“ за чудо* — помисли си той. В указателя имаше над половин дузина туристически агенции: „Съншайн Турс“, „Суис турс“, „Тур Сървис“, „Тур Алпино“, „Туризма Райзен“... Ще трябва да провери във всичките. Той си преписа адресите им и подкара към офиса на най-близката.

Работеха две гишета, които обслужваха туристите. Когато единият чиновник се освободи, Робърт се обърна към него:

— Извинете. Съпругата ми беше на една от вашите екскурзии миналата събота и си забрави чантата в автобуса. Мисля, че се е развълнувала, защото видяла как един метеорологически балон катастрофирал край Ютендорф.

Чиновникът сбърчи чело.

— Es tut mir viel leid.^[2] Сигурно сте сгрешили. Нямаме маршрути, които да минават край Ютендорф.

— О, извинете. — *Ядец.*

Следващата проверка беше по-обещаваща.

— Имате ли маршрути до Ютендорф?

— О, да. — Чиновникът се усмихна. — Имаме маршрути из цяла Швейцария. Нашите са най-живописни. Имаме маршрут до Зермат... Също така експресна обиколка на ледниците и експресна палмова обиколка. Автобусът за големия циркус тръгва след петнайсет...

— А имали ли сте неделен маршрут, когато автобусът спрял туристите да наблюдават катастрофата на метеорологическия балон? Зная, че съпругата ми се прибра късно в хотела и...

— Ние особено се гордеем с това, че нашите обиколки никога не закъсняват. Автобусите ни не спират никъде извън графика — заяви възмутено чиновникът.

— Значи никой от автобусите ви не е спирал, за да могат пътниците му да видят катастрофиралия балон?

— В никой случай.

— Благодаря. — *Пак засечка.*

Третата туристическа агенция, в която отиде Робърт, се намираше на Банхофплан и на табелата отвън пишеше „Съншайн Турс“. Робърт влезе и се приближи до гишетото.

— Добър ден. Искам да ви попитам за един от вашите автобуси. Научих, че край Ютендорф катастрофирал метеорологически балон и че вашият шофьор спрял за около половин час, за да могат пътниците да го разгледат.

— Не, не. Спрял е само за петнайсет минути. Нашите разписания са много строги.

Улучих.

— Защо ви интересува това?

Робърт извади едно от удостоверенията, с които го бяха снабдили.

— Журналист съм — каза доверително. — Пиша статия за списание „Пътешествия и отдих“ на тема ефективността на швейцарските туристически автобуси в сравнение с другите страни. Дали бих могъл да взема интервю от вашия шофьор?

— Това ще е много интересна статия. Наистина много интересна. Ние, швейцарците, се гордеем с нашата ефективност.

— И с пълно право — увери го Робърт.

— Ще споменете ли името на нашата агенция.

— Нееднократно.

— Е, тогава не виждам нищо лошо в едно такова интервю — усмихна се чиновникът.

— Мога ли да поговоря с него сега?

— Днес има почивен ден.

Той написа едно име на късче хартия. Робърт Белами го прочете наопаки. *Ханс Бекерман*. Чиновникът добави и адреса.

— Живее в Капел. Това е едно селце на четиридесет километра от Цюрих. Би трябвало да го откриете у дома.

Робърт Белами взе листчето.

— Благодаря ви много — каза. — Между другото, в интерес на фактологията, знаете ли колко билета сте продали точно за тази обиколка?

— Разбира се. Водим статистика за всички маршрути. Момент само. — Той измъкна една разчетна книга от бюрото и я запрелиства. — А, ето. Неделя. Ханс Бекерман. Имало е седем пътника. Шофирал е малкия автобус ивеко в този ден.

Седем неизвестни пътника, плюс шофьора.

— А да имате случайно имената на тези пътници? — опита си Робърт късмета.

— О, господине, хората идват от улицата, купуват си билет и правят обиколката. Ние не им искаме документи.

Прелест.

— Още веднъж благодаря. — Робърт тръгна към вратата.

— Надявам се да ни пратите копие от статията — извика подире му чиновника.

— На всяка цена — обеща Робърт.

Първото късче от мозайката беше туристическият автобус и Робърт подкара към Талщрасе, откъдето тръгваха обиколките, като че ли се надяваше да надуши оттам някаква следа. Автобусчето ивеко, боядисано в сребристо и кафяво, беше достатъчно малко, за да се катери с лекота по стръмните алпийски пътища, с места за четиридесет души. *Кои са седемте и къде са се запилели?* Той се върна в колата си.

Излезе от града по Лавеснералее към Албис в подножието на Алпите и пое към село Капел. Насочи се на юг, заобикаляйки ниските хълмове, опасващи Цюрих и се закатери по грандиозната планинска верига на Алпите. Мина през Алдисвил, Лангнау и Хаузер, през безименни селца с хижи и колоритни гледки като на пощенски картички, докато след около час стигна до Капел. Селцето се състоеше от ресторант, църква, поща и около дванадесет къщички, пръснати по склоновете. Робърт паркира и се запъти към ресторанта. Сервитьорка почистваше една от масите до вратата.

— Entschuldigen Sie bitte, Fraulein. Welche Richtung ist das Haus von Herr Beckerman?^[3]

— Ja. — Тя посочи надолу по улицата. — An der Kirche rechts.^[4]

— Danke.^[5]

Робърт сви надясно от църквата и стигна до скромна двуетажна каменна къщичка, покрита с керемиди. Излезе от колата и приближи до вратата. Не видя звънец и почука.

Отвори му набита жена с наболи мустачки.

— Кого търсите?

— Извинете, че ви безпокоя. Господин Бекерман вкъщи ли е?

Тя го погледна подозрително.

— За какво ви е?

Робърт ѝ се усмихна обезоръжаващо.

— Вие сигурно сте госпожа Бекерман. — Той измъкна репортерската си карта. — Пиша статия за едно списание за шофьорите на швейцарските автобуси и ми препоръчаха съпруга ви като един от шофьорите без нито една катастрофа в цяла Швейцария.

Тя разцъфтя и отвърна гордо.

— Моят Ханс е великолепен шофьор.

— Същото ми казаха и останалите, госпожо Бекерман. Бих искал да взема от него интервю.

— Интервю с моя Ханс за списание? — засуети се тя. — Колко вълнуващо. Влезте, моля.

Тя въведе Робърт в малка, педантично чиста гостна.

— Почакайте тук, моля. Ще доведе Ханс.

Къщичката беше с ниски тавани, с тежки носещи греди, тъмно дюшеме и непретенциозни дървени мебели. Имаше малка камина и дантелени перденца на прозорците.

Робърт стоеше и размишляваше. Това беше не само най-добрата му следа. Това беше *единствената* му следа.

„Хората идват от улицата, купуват си билет и правят обиколката. Ние не им искаме документи...“ Няма откъде другаде да започна — помисли си той мрачно. — Ако ударя на камък, остава само да публикувам обява: „Моля седемте свидетели на катастрофата с метеорологическия балон в неделя да се съберат в хотелската ми стая утре в 12.00 часа. Ще бъде сервирана закуска“.

Влезе слаб плешив мъж. Беше блед, с гъсти черни мустаци, които никак не отговаряха на външния му вид.

— Добър ден, господине...?

— Смит. Добър ден — каза Робърт сърдечно. — С такова нетърпение очаквам да се запозная с вас, господин Бекерман.

— Жена ми каза, че пишете статия за шофьорите на автобуси — каза Бекерман със силен германски акцент.

Робърт се усмихна подкупващо.

— Точно така. Списанието ми се интересува от безаварийното ви шофиране и...

— Scheissdreck!^[6] — прекъсна го Бекерман грубо. — Май ви интересува онова нещо, което катастрофира вчера след обяд, а?

Робърт успя да се представи за смутен.

— Всъщност, да, би ми било интересно да обсъдим и това.

— Тогава защо не си кажете направо? Седнете.

— Благодаря. — Робърт седна на кушетката.

— Съжалявам, че не мога да ви предложа нищо за пиене — каза Бекерман, — но вече не държим шнапс у дома. — Той се потупа по стомаха. — Язва. Лекарите дори не могат да ми дадат лекарства за облекчаване на болките. Алергичен съм към всичките.

Седна срещу Робърт.

— Но вие не сте дошли тук да обсъждаме здравето ми, нали? Какво искате да узнаете?

— Искам да поговорим за пътниците, които бяха във вашия автобус в неделя, когато сте спрели край Ютендорф на мястото на катастрофата на метеорологическия балон.

Ханс Бекерман го зяпна.

— Метеорологически балон ли? Какъв балон? За какво говорите?

— Ами балонът, който...

— Искате да кажете космическия кораб.

Сега вече бе ред на Робърт да зяпне.

— *Космически кораб ли?*

— Да, летяща чиния.

На Робърт му бяха нужни няколко мига да проумее смисъла на тези думи. Изведнъж го побиха тръпки.

— Искате да кажете, че сте видели летяща чиния?

— Да. С трупове в нея.

„Вчера в швейцарските Алпи катастрофира метеорологически балон на НАТО. На борда му имаше експериментална военна апаратура, която е строго секретна.“

Робърт се опита да изглежда спокоен.

— Господин Бекерман, сигурен ли сте, че онова, което сте видели, е било летяща чиния?

— Разбира се. Дето им викат НЛО.

— И вътре е имало трупове на хора?

— Не, не на хора. *На някакви същества*. Трудно ми е да ги опиша. — Той потръпна. — Бяха много дребни, с големи странни очи. Облечени бяха в металносребристи костюми. Беше много страшно.

Робърт го слушаше в пълен смут.

— Пътниците ви видяха ли това?

— О, да. Всички го видяхме. Спрях може би за около петнайсет минути. Те искаха да останем по-дълго, но агенцията настоява разписанията да се спазват строго.

Робърт съзнаваше, че въпросът му е излишен още преди да го зададе.

— Господин Бекерман, а дали не знаете случайно имената на някои от пътниците ви?

— Господине, аз карам автобус. Пътниците си купуват билет в Цюрих и след това тръгваме на югозапад към Интерлакен, а после на северозапад към Берн. Те могат да слязат в Берн или да се върнат в Цюрих. Никой не си казва името.

— И няма да ми разкажете нищо за тях? — попита Робърт отчаяно.

Шофьорът се замисли.

— Е, мога да ви кажа, че на тази обиколка нямаше деца. Само мъже.

— Само мъже?

Бекерман помисли отново.

— Не. Не е така. Имаше и една жена.

Прекрасно. Напълно изчерпателно. Следващият ми въпрос би трябвало да бъде: „Защо, по дяволите, се съгласих да поема тази задача?“ — помисли си Робърт.

— Та значи, господин Бекерман, вие твърдите, че група туристи се е качила във вашия автобус в Цюрих и когато обиколката свършила, те просто се пръснали на различни страни.

— Точно така, господин Смит.

Значи липсва дори купата сено.

— Спомняте ли си изобщо *нещо* за пътниците? Нещо, което да са казали или направили?

Бекерман поклати глава.

— Господине, с течение на времето човек просто престава да им обръща внимание. Освен ако не досаждат. Като онзи германец.

Робърт замръзна на мястото си.

— Какъв германец — попита той тихичко.

— Affenarsch!^[7] Всичките други пътници бяха възбудени от вида на НЛО и на онези мъртви създания вътре в него, но този дъртак все се оплакваше, че трябвало навреме да се върне в Берн, за да си подготви лекцията в университета на другата сутрин...

Ето и първата следа!

— Спомняте ли си нещо друго за него?

— Не.

— Съвсем нищо ли?

— Носеше черно палто.

Страхотно.

— Господин Бекерман, искам да ви помоля за една услуга. Имате ли нещо против да отидем с моята кола до Ютендорф?

— Ама днес ми е почивен ден. Зает съм...

— Ще бъда щастлив да заплатя за това.

— Така ли?

— Двеста марки.

— Аз не...

— Нека да са четиристотин марки.

Бекерман се замисли.

— Защо не? Денят е хубав за една разходчица с кола, нали?

Поеха на юг, покрай Люцерн и живописните селца Имензее и Меген. Красотата на гледката спираше дъха, но Робърт го занимаваха други нещо.

Минаха през Енгелберг с неговия древен бенедиктински манастир и през прохода Брюниг, който водеше към Интерлакен. Профучаха през Лайсиген и Фаулензее, чието красиво синьо езеро пъстрееше с бели платноходки.

— Има ли още много? — попита Робърт.

— Още малко — обеща му Бекерман.

След около един час стигнаха до Шпиц.

— Вече е близо. Веднага след Тун — каза Ханс Бекерман.

Робърт усети как пулса му се учести. Щеше да стане свидетел на нещо, далеч надминаващо въображението — чуждоземни пришълци от звездите. Минаха през селцето Тун и няколко минути по-късно, когато наближиха група дървета от другата страна на шосето, Ханс Бекерман посочи с ръка и каза:

— Там!

Робърт удари спирачки и закова встрани от пътя.

— През шосето. Зад онези дървета.

— Добре. Да идем да видим — усещаше все по-силна възбуда.

По шосето профуча камион. Когато премина, Робърт и Ханс Бекерман пресякоха. Робърт последва шофьора по лек наклон до група дървета.

Оттук шосето не се виждаше изобщо. Когато излязоха на една полянка, Бекерман каза:

— Точно тук.

Пред тях на земята лежах разкъсаните останки от метеорологически балон.

[1] Добър ден. (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Много съжалявам. (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Извинете, госпожице. В коя посока е домът на г-н Бекерман?
— Б.пр. ↑

[4] Вдясно до църквата. — Б.пр. ↑

[5] Благодаря. — Б.пр. ↑

[6] Глупости! (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Маймунски задник! (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Остарявам вече за такава работа. Почти се хванах на тази басня с летящата чиния — помисли си Робърт уморено.

Ханс Бекерман се взираше в останките на земята и лицето му изглеждаше объркано.

— Verfalschen.^[1] Не е това.

— И аз така мисля — въздъхна Робърт.

Бекерман поклати глава.

— Вчера беше тук.

— Вашите малки зелени човечета сигурно са отлетели.

Бекерман се заинати.

— Не, не. И двамата бяха *tot...* мъртви.

Tot... мъртви. Това великолепно обобщава мисията ми. Единствената ми следа е изкуфял дъртак, на който му се привиждат космически кораби.

Робърт отиде до балона, за да го разгледа отблизо. Представляваше голям алуминиев плик, около четири и половина метра в диаметър, с назъбени краища там, където се беше разкъсал при удара в земята. Всичката апаратура беше свалена, точно както му обясни генерал Хилиърд. „Нямам думи да ви опиша колко важно е съдържанието на балона.“

Робърт обиколи сплескания балон като газеше в мократа трева и заничаше да види нещо, което да му даде поне малка следичка. Нищо. Балонът приличаше на всички останали метеорологични балони, които бе виждал през живота си.

Старецът обаче не отстъпваше, изпълнен с германски инат.

— Тези извънземни... Това е тяхна работа да изглежда така. Могат всичко да сторят.

Е, няма какво повече да правим тук — реши Робърт. Чорапите му се бяха намокрили от високата трева. Той се обърна да си върви, после се поколеба, поразен от някаква мисъл. Отново се върна до балона.

— Бихте ли вдигнали единия край на това нещо?

Бекерман го погледна изненадан.

— Искате да го вдигна ли?

— Моля ви.

Бекерман сви рамене. Хвана единия край на леката метална конструкция и го вдигна, докато Робърт вдигаше другия край. После Робърт се мушна под алуминиевия лист и тръгна под балона към центъра. Краката му потънаха в тревата.

— Тук отдолу е мокро — обади се той.

— Разбира се — шофьорът преглътна едно Dummkopf^[2]. — Вчера цял ден вали. Всичко наоколо е мокро.

Робърт изпълзя изпод балона.

— А би трябвало да е сухо.

„Шантаво време“ — беше казал пилотът. — „Слънчево в неделя.“ Денят, в който бе катастрофирал балонът. „Днес цял ден вали, а сега вечерта е ясно. На човек тук не му трябва часовник. Трябва му барометър.“

— Какво?

— Какво беше времето, когато видяхте НЛО-то?

Бекерман помисли.

— Ами, беше си един хубав следобед.

— Слънчев?

— Да. Слънчев.

— А вчера цял ден вали, така ли?

Бекерман го погледна озадачено.

— Е, та?

— Значи, ако балонът е бил тук цяла нощ, под него би трябвало да е сухо... или най-много влажно, ако е просмукало. А там е прогизнало, както всичко наоколо.

Бекерман го гледаше втренчено.

— Не разбирам. Какво означава това?

— Би могло да означава — каза Робърт предпазливо, — че някой е оставил тук този балон вчера, след като е започнал дъждът, и е отнесъл онова, което сте видели.

Или пък може би имаше някакво друго, не толкова смахнато обяснение, за което не се беше сетил?

— Че кой ще направи такава дивотия?

Не е чак такава дивотия — помисли си Робърт. — Швейцарското правителство би могло да подмени НЛО-то, за да

измами любопитните посетители. Първо правило при заличаване на следите е дезинформацията. Той тръгна по мократа трева като се вглеждаше внимателно в земята и се проклинаше за лековерието си.

Ханс Бекерман го гледаше подозрително.

— За кое списание казахте, че пишете, господине?

— За „Пътешествия и отдих“.

Лицето на Ханс Бекерман се разведри.

— Тогава предполагам, че и вие ще искате да ме снимате, както онзи другият.

— Какво?

— Ами фотографът, който ни снима всичките.

Робърт замръзна на мястото си.

— За кого ми говорите?

— Ами онзи фотограф. Който ни снима всички пред катастрофиралата летяща чиния. Каза, че ще изпрати на всеки по една снимка. Някои от пътниците също имаха фотоапарати.

— Един момент. Да не би да искате да кажете, че някой е снимал пътниците ви тук пред НЛО-то? — изрече Робърт бавно.

— Точно това се опитвам да ви кажа.

— И е обещал да ви изпрати снимка?

— Точно така.

— Тогава значи е взел имената и адресите ви.

— Ами естествено. Иначе откъде да знае къде да ги изпрати?

Робърт стоеше неподвижно, пометен вътрешно от дива радост. Ама имаш усет да изнюхваш нещата, Робърт, ти късметлия-копеле такова! Невъзможното задание изведнъж се превръщаше направо в бонбонче. Вече не търсеше седем неизвестни пътника. Трябваше само да издирва един фотограф.

— Защо не го споменахте преди, господин Бекерман?

— Вие ме питахте за пътниците.

— Искате да кажете, че той не е бил ваш пътник?

Ханс Бекерман поклати глава.

— Не. — Той посочи с ръка. — Колата му беше заседнала от другата страна на шосето. Един камион се готвеше да я изтегли и точно тогава се чу трясъкът от катастрофата и той изтича през шосето да види какво става. Когато видя какво е, хукна към колата си, грабна

фотоапаратите и се върна. После ни накара всичките да позираме пред летящата чиния.

— Този фотограф даде ли си името?

— Не.

— Спомняте ли си нещо за него?

Ханс Бекерман се съсредоточи.

— Ами беше чужденец. Американец или англичанин.

— Казвате, че един камион се канел да го изтегли?

— Точно така.

— Спомняте ли си накъде беше обърнат камиона?

— На север. Предположих, че ще го закара в Берн. Тун е близо, но в неделя всички гаражи в Тун са затворени.

Робърт се усмихна.

— Благодаря ви. Много ми помогнахте.

— Нали няма да забравите да ми изпратите статията, когато е готова?

— Няма. Ето ви парите и още сто франка за отзивчивостта ви. Ще ви закарам у дома.

Те тръгнаха към колата. Когато Бекерман отвори вратата, той поспря и се обърна към Робърт.

— Бяхте много щедър.

Той извади от джоба си малко правоъгълно парче метал с размерите на запалка, с вграден миниатюрен бял кристал.

— Какво е това?

— Намерих го на земята в неделя, преди да се върнем в автобуса.

Робърт разгледа странния предмет. Беше лек като хартия и с пясъчен цвят. Релефният формован ръб от едната страна подсказваше, че може би е сглобяваща се част от нещо друго. Част от апаратурата в метеорологичния балон? Или част от НЛО-то?

— Може би ще ви донесе късмет — каза Бекерман като пхна банкнотите, получени от Робърт в портфейла си. Той се усмихна широко и седна в колата. — На мен ми свърши добра работа.

Беше време да си зададе трудния въпрос: *Всъщност вярвам ли наистина в НЛО?* Беше чел много невероятни вестникарски истории за хора, твърдящи, че са ги вземали в космически кораби и че са видели там най-невероятни неща, но той винаги бе смятал, че тези „очевидци“ или търсят известност или пък са кандидат-клиенти за

психиатрията. През последните няколко години обаче имаше случаи, които не можеха да се пренебрегнат лесно. Астронавтите докладваха, че са видели НЛО, също и пилоти от военновъздушните сили, полицаи — все хора, на които можеше да се вярва и които избягваха подобен вид известност. Отгоре на всичко и това обезпокоително съобщение за катастрофирало НЛО в Росуел, Ню Мексико, при което се твърдеше, че били открити и тела на извънземни. Предполагаше се, че правителството бе потулило всичко и бе скрило веществените доказателства. По време на Втората световна война някои пилоти съобщавали за така наречените „фу-изтребители“ — неидентифицирани обекти, които се завъртали около тях и изчезвали. Разправяха и за градове, посетени от необясними предмети, дофучали от небето. *„Ами ако наистина в НЛО има извънземни от друга галактика?“* — почуди се Робърт. — *„Как ли ще се отрази това на нашия свят? Дали ще означава мир? Или война? Или край на цивилизацията такава, каквата я знаем?“* Улови се, че почти се надяваше Ханс. Бекерман да е откачен и катастрофата да е станала само с един метеорологически балон. Ще трябва да открие още един свидетел, който или да му потвърди историята на Бекерман, или пък да я отрече. На пръв поглед изглеждаше съвсем невероятна и все пак нещо го гложеше. *Ако е катастрофирал само един метеорологически балон, та дори и с много специална апаратура, защо ме извикаха в Агенцията за национална сигурност в шест сутринта и ми казаха, че свидетелите трябва спешно да се издирят? Следите ли прикриват? И ако е така... защо?*

[1] Фалшификация. — Б.пр. ↑

[2] Глупак (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Същия ден, по-късно, в строгата прес зала на швейцарското Министерство на вътрешните работи в Женева се състоя пресконференция. Помещението бе изпълнено с над петдесетина журналисти и тълпата преливаше навън в коридора. Имаше представители на телевизията, радиото и пресата от повече от десет страни, мнозина въоръжени с микрофони и телевизионна апаратура. Те всички като че ли говореха едновременно.

— Чухме съобщения, че не е бил метеорологически балон...

— Вярно ли, че е била летяща чиния?

— Носят се слухове, че е имало тела на извънземни...

— Вярно ли, че единият извънземен е бил жив?

— Нима правителството се опитва да скрие истината от народа?...

Говорителят на министерството вдигна ръка, за да овладее слушателите си.

— Дами и господа, има някакво недоразумение. Непрекъснато ни звънят с подобни съобщения. Хората виждат спътници, падащи звезди и какво ли не. Не е ли странно, че всички съобщения за НЛО винаги се правят анонимно? Може би човекът, който се е обадил наистина е смятал, че това е НЛО, но в действителност това е катастрофирал метеорологически балон. Уредили сме транспорт, за да отидем на мястото на катастрофата. Ако ме последвате.

След петнадесет минути два автобуса, натоварени с журналисти и телевизионни камери потеглиха към Ютендорф, за да вадят останките от катастрофата на метеорологическия балон. Когато пристигнаха, нагазиха в мократа трева да разгледат металическия плик.

— Това е мистериозната ви летяща чиния. Пуснахме го от военновъздушната ни база във Вевей. Доколкото знаем, дами и господа, няма неидентифицирани летящи обекти, които правителството ни да не може да обясни задоволително, нито пък, доколкото сме информирани, са ни посетили никакви извънземни.

Нашето правителство твърдо се придържа към политиката, когато срещнем подобни доказателства, незабавно да информираме обществеността — каза говорителят на правителството. — Ако нямате повече въпроси...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Хангар 17 на военновъздушната база в Лангли, Вирджиния, бе заобиколен с абсолютна и строга секретност. Четирима униформени морски пехотинци охраняваха периметъра отвън, а вътре трима офицери с висок ранг се редуваха да дежурят на всеки осем часа пред една изолирана камера вътре в хангара. Никой от офицерите не знаеше какво охранява. Освен учените и лекарите, които работеха вътре, само трима посетители бяха допуснати в камерата.

Четвъртият току-що беше пристигнал. Посрещна го бригадният генерал Пакстън, който отговаряше за сигурността.

— Добре дошли в нашата менажерия.

— Очаквах с нетърпение този миг.

— Няма да се разочаровате. Насам, моля.

Пред изолираната камера имаше закачалка с пет бели стерилни костюма, които изцяло покриваха тялото.

— Бихте ли облекли единия? — помоли го генералът.

— Разбира се.

Янус навлече костюма. Виждаше се само лицето му през стъклото на маската. Надяна големи бели пантофи върху обувката си и генералът го поведе към вратата на камерата. Морският пехотинец се отмести и генералът отвори вратата.

— Насам.

Янус влезе в камерата и се огледа. В центъра ѝ се намираше космическият кораб. Върху бели маси за аутопсия от другата страна лежаха телата на двамата извънземни. Един патолог аутопсираше едното тяло.

Генерал Пакстън насочи вниманието на посетителя към космическия кораб.

— Според нас, имаме работа с нещо като разузнавателен кораб — обясни генералът. — Сигурни сме, че има средство за директна връзка с кораба-майка.

Двамата приближиха, за да разгледат космическия апарат. Той беше приблизително около десет и половина метра в диаметър.

Вътрешността му с форма на перла имаше повдигащ се таван и три кушетки, които приличаха на зъболекарски столове. Стените бяха покрити с панели от вибриращи металически дискове.

— Има твърде много неща, които още не сме разгадали — призна генерал Пакстън. — Но онова, което научихме, е смайващо.

Той посочи към апаратурата, подредена на малки панели.

— Имат интеграционна широкообхватна оптическа система, нещо като сканираща система за живи организми, комуникационна система, способна да синтезира гласовете и навигационна система, която ни удари в земята. Смятаме, че работи на принципа на някакви електромагнитни импулси.

— Имат ли оръжие на борда? — попита Янус.

Генерал Пакстън разпери ръце с жест на човек, признаващ, поражението си.

— Не сме сигурни. Има доста техника, която изобщо не можем да проумеем за какво служи.

— Какъв е източникът на енергия?

— Най-вероятното предположение е, че използват едноатомен водород в затворен цикъл, за да рециклират отпадъчния му продукт, водата, за получаване на нов водород за енергия. С подобен неограничен източник на енергия могат да идат където си искат в междупланетното пространство. Ще минат може би години преди да разгадаем всичките им тайни. А има и друго нещо, което ни озадачава. Телата на двамата извънземни бяха привързани за кушетките. Но отпечатъците върху третата кушетка показват, че и там е имало някой.

— Искате да кажете — промълви Янус бавно, — че един от тях може би липсва?

— Така изглежда.

Янус постоя със свъсено чело.

— Да хвърлим един поглед на нарушителите на околземното пространство.

Двамата отидоха до масите, където лежаха извънземните. Янус се загледа в странните фигури. Не можеше да повярва, че може да има толкова различни от човека създания, които да бъдат разумни същества. Челата на извънземните бяха по-големи, отколкото очакваше. Те бяха съвсем плешиви, без вежди и клепачи. Очите им приличаха на топки за пинг-понг.

Лекарят, който аутопсираше, вдигна очи при приближаването им.

— Невероятно — каза той. — На единия от извънземните му беше откъсната китката на ръката. Няма следи от кръв, но има нещо, което прилича на вени, пълни със зелена течност. По-голямата част от нея е изтекла.

— Зелена течност ли? — попита Янус.

— Да. — Лекарят се поколеба. — Смятаме, че тези създания представляват някаква форма на растителен живот.

— Мислещи зеленчуци? Сериозно ли говорите?

— Вижте сам.

Лекарят взе една лейка и поля ръката на извънземния с откъснатата китка. Отначало нищо не се СЛУЧИ. После внезапно от края на ръката засълзи някакво зелено вещество, което бавно започна да се оформя като китка.

Двамата мъже гледаха потресени.

— Господи! Тези същества мъртви ли са или не?

— Това е интересен въпрос. Тези две тела не са живи в смисъла, който ние влагаме в това, но те не отговарят и на нашето определение за мъртви. Бих казал, че хибернират^[1].

Янус продължаваше да гледа втренчено новоизраслата китка.

— Много растения проявяват различни форми на интелект.

— Интелект?

— О, да. Има растения, които се маскират, за да се защитят. В момента провеждаме изумителни експерименти върху растителния живот.

— Бих искал да видя тези експерименти — изрече Янус.

— Разбира се. С удоволствие ще уредя това.

Огромната оранжерийна лаборатория се намираше в комплекс от правителствени здания на около сто и петдесет километра от Вашингтон, Д. С. На стената висеше надпис:

„Клоновете и папратите все още не са покварени, но без съмнение, когато се осъзнаят, те също ще започнат да проклинат и ругаят.“

Ралф Уолдо Емерсън
„Нейчър“, 1836 г.

Професор Рахман, който завеждаше комплекса, бе ентусиазиран гном, искрено запален по професията си.

— Чарлз Дарвин пръв е предусетил способността на растенията да мислят. Неговият последовател Лутър Бърбанк^[2] успял да общува с тях.

— Наистина ли вярвате, че това е възможно?

— Сигурни сме. Джордж Уошингтън Карвър^[3] общувал с растенията и те му давали стотици нови продукти. Карвър казва: „Когато се докосвам до цвете, докосвам се до Вечността. Цветята са съществували много преди хората на тази земя и ще продължават да съществуват милиони години след тях. Чрез цветята аз говоря с Вечността...“.

Янус огледа огромната оранжерия, в която се намираха. Беше пълна с растения и екзотични цветя, които я изпъстряха като небесна дъга. Ароматите им се смесваха упойващо.

— Всичко в това помещение е живо — каза професор Рахман. — Растенията могат да изпитват любов, омраза, болка, възбуда... също като животните. Сър Джагадис Чандра Боузи доказва, че реагират на тоновете на гласа.

— Как може да се докаже подобно нещо? — попита Янус.

— Ще бъда щастлив да ви демонстрирам.

Рахман се запъти към една маса, покрита с растения.

До масата имаше полиграф. Ученият взе единия електрод и го прикрепи към някакво растение. Иглата на полиграфа не мърдаше.

— Гледайте сега — каза той.

Той се наведе към растението и прошепна:

— Мисля, че си прекрасно. Ти си най-прекрасното растение от всички тук...

Янус забеляза как иглата леко потрепна.

Изведнъж професор Рахман закрещя.

— Ти си грозно! Ти ще умреш! Чуваш ли ме? Ще умреш!

Иглата затрепери и рязко се дръпна нагоре.

— Господи! — възкликна Янус. — Не мога да повярвам.

— Онова, което видяхте, е равнозначно на човешки вик — каза Рахман. — В нашите списания имаше публикации за тези опити. Най-интересният от тях беше с шестима студенти. Един от тях, за когото другите не знаеха, трябваше да влезе в помещение с две растения,

едното от които беше закачено за такъв полиграф, и да унищожи изцяло другото растение. След това студентите един по един ги преведоха покрай растенията. Когато влизаха невинните студенти, полиграфът не показваше нищо. Но в мига, когато влезе унищожителят, иглата на полиграфа подскочи.

— Невероятно.

— Но вярно. Също така научихме, че растенията реагират на различните видове музика.

— Различните видове музика ли?

— Да. Проведоха един опит в Темпъл Бюъл Колидж в Денвър, където поставиха здрави растения в три стъклени сандъка. Единият го озвучаваха с хард рок, вторият — с тиха източноиндийска музика на цитра и третия не беше озвучен. Екип от оператори на Си Би Ес филмира експеримента. След две седмици растенията, озвучавани с рок, умряха, неозвучаваните растения се развиваха нормално, а озвучаваните с индийска цитра разцъфнаха с невероятни цветове и обърнаха стебла към източника на музика. Уолтър Кронкайт показва филма в своята телевизионна програма. Ако искате да проверите, тя бе излъчена на 26 октомври 1970 година.

— Искате да ми кажете, че растенията притежават интелект?

— Те дишат, хранят се и се възпроизвеждат. Усещат болка и могат да се защитят от враговете си. Например някои растения отравят почвата около себе си с терпени, за да се отърват от конкурентите си. Други отделят алкалоиди, за да отблъснат насекомите. Доказали сме, че растенията могат да общуват помежду си посредством феромони.

— Да, чул съм за това — каза Янус.

— Някои малки растения са месоядни. Например *Dionaea muscipula*. Някои орхидеи приличат и миришат на женски пчели, за да примамват мъжките. Други приличат на оси, за да кацат мъжките по тях и да им разнасят прашеца. Друг вид орхидеи пък миришат на гниещо месо, за да привличат трупните мухи.

Янус попиваше всяка дума.

— Розовата калцеолария има повдигната горна част, която се затваря, когато кацне пчела. Единственият изход за насекомото е да пропълзи по тесен канал до задната част на цвета, за да се освободи, и докато се промъква, по него полепва цветен прашец. В североизточната част на страната виреят пет хиляди вида цъфтящи

растения и всеки вид си има свои особености. По този въпрос не съществуват съмнения. Нееднократно е доказано, че живите растения имат интелект.

А изчезналият извънземен скита някъде на свобода — мислеше си Янус.

[1] от лат. „hibernus“ — „студен“; спадане на телесната температура и редуциране на всички жизнени функции много под обичайната норма, при което организъмът изпада в „зимен сън“. — Б.р.

↑

[2] Американски ботаник (1849–1926), култивирал много нови растителни видове. — Б.р. ↑

[3] Американски агрохимик и просветител (1864–1933). — Б.р.

↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ден трети

Берн, Швейцария

сряда, 17 октомври

Берн беше един от любимите градове на Робърт. Елегантен, пълен с красиви паметници и чудесни стари каменни сгради от XVIII век. Столица на Швейцария и един от най-процъфтяващите градове. Робърт все се чудеше дали фактът, че трамваите бяха боядисани в зелено имаше нещо общо с цвета на парите. Жителите на Берн му се струваха по-безгрижни от хората в другите части на Швейцария. Не бързаха, говореха по-бавно и в общи линии бяха по-спокойни. В миналото беше работил няколко пъти тук заедно с швейцарските тайни служби, чиято главна квартира се намираше на Вайзенхаусплац. Там имаше приятели, които биха могли да му помогнат, но заповедите бяха категорични. Озадачаващи, но категорични.

След около петнадесетина телефонни разговора Робърт откри гаража, от който бяха изтеглили колата на фотографа. Беше малък гараж на Фрибургщрасе, собственост на механика Фриц Мандел. Фриц Мандел отиваше към петдесетте, с изпито лице със следи от акне, слабо тяло и огромно бирено шкембе. Когато Робърт влезе, той работеше в канала под една кола.

— Добър ден — поздрави Робърт.

Мандел вдигна глава.

— Добър ден. С какво мога да ви услужа?

— Интересувам се от една кола, която сте изтеглили в неделя.

— Момент само да довърша.

След десет минути Мандел се изкатери от шахтата и избърса ръце о мръсен парцал.

— Значи вие ми се обадохте тази сутрин. Да не би да има някакво оплакване за колата, която изтеглих? — попита Мандел. — Аз не мога да нося отговорност...

— Не — увери го Робърт. — Съвсем не. Водя разследване и се интересувам от шофьора на колата.

— Елате в офиса.
Двамата влязоха в малкия офис и Мандел отвори кантонерката.
— Миналата неделя, казвате?
— Точно така.
Механикът извади един картон.
— Да. Това беше онзи Arschficker^[1], който ни снима пред НЛО.
Робърт усети как изведнъж ръцете му се изпотиха.
— Видял и сте НЛО?
— Да. Едва не brachte aus^[2].
— Можете ли да ми го опишете?
Мандел потръпна.
— То... то изглеждаше живо.
— Моля?
— Искам да кажа... около него имаше някаква светлина. Тя все менеше цветовете си. Трудно е да се опише. И тези малки създания вътре. Не бяха хора, но... — Той замълча.
— Колко бяха?
— Двама.
— Живи ли бяха?
— На мен ми изглеждаха мъртви. — Той избърса потно чело. — Радвам се, че ми вярвате. Опитах се да разкажа на приятелите си, но те ми се изсмяха. Дори жена ми помисли, че съм пил. Но каквото видях, видях го.
— А за колата, която изтеглихте... — каза Робърт.
— Да. Реното. Течеше му масло и лагерите му се бяха стопили. Изтеглянето му струваше сто двадесет и пет франка. Вземам двойно по-скъпо в неделя.
— С какво ви плати шофьорът с чек или с кредитна карта?
— Не приемам нито чекове, нито кредитни карти. Плати в брой.
— С швейцарски франкове ли?
— С лири стерлинги.
— Сигурен ли сте?
— Да. Спомням си, че трябваше да проверя обменния курс.
— Господин Мандел, да сте записали случайно регистрационния номер на колата?
— Разбира се — отвърна Мандел. Той пак погледна в картоната. — Беше взета под наем. От „Авис“. Беше я взел в Женева.

— Имате ли нещо против да ми дадете номера?

— Разбира се, защо не? — Той записа номера на късче хартия и го подаде на Робърт. — Във всеки случай каква е цялата тази работа? С това НЛО?

— А, не — отвърна Робърт с най-искрения си тон. Той извади портфейла си и показва едно удостоверение. — Аз работя за МАК, Международния автоклуб. Правя изследване на камионите-влекачи.

— Аха.

Робърт напусна гаража като си мислеше замаяно: *Изглежда наистина си имаме работа с някакво шибано НЛО с двама мъртви извънземни в него.* Тогава защо генерал Хилиърд го излъга, след като е знаел, че Робърт ще открие, че е катастрофирала летяща чиния?

Можеше да има само едно обяснение и Робърт потръпна от внезапен хлад.

[1] Педераст (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Повръщам (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Огромният кораб-майка се носеше безшумно в космическия мрак, на пръв поглед неподвижен, със скорост 35 500 км в час и в точен синхрон със земната орбита. Шестимата извънземни се взираха внимателно в триизмерния оптически екран, който заемаше едната страна на кораба. С всяко завъртане на планетата Земя те наблюдаваха на монитора холографските образи на онова, което се намираше под тях, докато един електронен спектрограф анализираше химическите компоненти на изображенията. Атмосферата на земните маси, над които прелитаха беше силно замърсена. Огромни заводи бълваха стълбове гъст, черен отровен дим, биологически неразградими отпадъци се изхвърляха в земните гънки и в моретата.

Извънземните се взираха в океаните, някога девствено сини, сега почернели от разлетия нефт и покафенели от мръсотия. Коралите на Големия бариерен риф белееха като кости и милиарди риби умираха. Там, където бяха изнесени дърветата в лонгозните гори на Амазония, зееше огромен гол кратер. Инструментите в космическия кораб показваха, че температурата на Земята се беше покачила от последното им идване преди три години. Виждаха войните, които се водеха под тях на планетата и покрай които се изхвърляха нови отрови в атмосферата.

Извънземните общуваха посредством телепатия.

Нищо ново при земляните.

Жалко. Не са научили нищо.

Ще ги научим.

Опита ли се да се свържеш с другите?

Да. Нещо не е наред. Не отговарят.

Продължавай да правиш опити. Трябва да намерим кораба.

Долу на Земята, стотици километри под орбитата на космическия кораб Робърт се обади от сигурен телефон на генерал Хилиърд. Генералът веднага вдигна слушалката.

— Добър ден, командор. Имате ли да ми доложите нещо?

Да. Бих искал да доложам, че си едно лъжливо копеле.

— За метеорологическия балон, генерале... Май излиза, че е било НЛО. — Той млъкна.

— Да, зная. Не можех да ви съобща по-рано поради сериозни съображения за сигурност.

Бюрократични увъртания. След кратко мълчание генерал Хилиърд каза:

— Ще ви съобща нещо строго конфиденциално, капитане. Нашето правителство се среща с извънземните преди три години. Те кацнаха на една от военновъздушните бази на НАТО. Успяхме да установим контакт.

Робърт усети как сърцето му заблъска в гърдите.

— И какво... какво казаха те?

— Че възнамеряват да ни унищожат.

Информацията го разтърси.

— *Да ни унищожат ли?!*

— Точно така. Казаха, че ще се върнат, за да завладеят тази планета и да ни превърнат в роби, и че не можем да направим нищо, за да предотвратим това. Поне засега. Но ние разработваме методи, за да ги спрем. Затова задължително трябва да избегнем паниката и да спечелим време. Мисля, че разбирате сега защо е толкова важно свидетелите да бъдат предупредени да не обсъждат с никого онова, което са видели. Ако тръгне мълва за Пришълците, както ги наричаме ние, ще настъпи световна паника.

— Не мислите ли, че може би е по-добре да подготвите хората и...?

— Капитане, в 1938 година един млад актьор на име Орсън Уелс излъчи радиопиеса под името „Война на световите“ за нахлуване на извънземни на Земята. Само за минути тя предизвика паника в градовете на цяла Америка. Истериичното население се опитваше да избяга от въображаемите завоеватели. Телефоните линии бяха блокирали, шосетата бяха задръстени от коли. Загинаха хора. Хаосът беше пълен. Не, ние самите трябва да сме готови да посрещнем извънземните, преди да уведомим обществеността за това. Искаме да откриете тези свидетели заради тяхната собствена безопасност, така че да можем да контролираме положението.

Робърт се беше облял в пот.

— Да. Аз... аз ви разбирам.

— Добре. Схванах, че сте разговаряли с един от свидетелите?

— Открих двама от тях.

— Имената им?

— Ханс Бекеман... шофьорът на туристическия автобус. Живее в Капел...

— А вторият?

— Фриц Мандел. Собственик на гараж в Берн. Той е механикът, изтеглил колата на третия свидетел.

— Името на този свидетел?

— Още не съм го открил. Работя по въпроса. Искате ли да побеседвам с двамата да не приказват за НЛО-то с никого?

— Не. Задачата ви е да откриете свидетелите. След това ще уведоим техните правителства да се заемат с другия въпрос. Разбрахте ли колко свидетели е имало?

— Да. Седем пътници, плюс шофьора, механика и случайно минаващия автомобилист.

— Трябва да издирите всичките. Всички до един от тези десетима свидетели на катастрофата. Ясно ли е?

— Да, генерале.

Робърт сложи слушалката в душевен смут. НЛО съществуват. Извънземните са врагове. Тази мисъл беше ужасна.

Внезапно онова човъркащо чувство, че нещо не е наред, което вече бе изпитал, го споходи отново. Генерал Хилиърд го бе изпратил да изпълнява тази задача, но не му бяха казали цялата истина. Какво още криеха?

Агенция „Авис“ за даване на коли под наем се намираше до Рю дьо Лозан 44, в сърцето на Женева. Робърт се втурна в офиса и се запъти към чиновничката зад гишето.

— С какво мога да ви служа?

Робърт тресна под носа ѝ листчето с номера на реното.

— Дали сте под наем тази кола миналата седмица. Искам името на човека, който я е наел — сопна се той сърдито.

Чиновничката изправи рамене.

— Съжалявам, но не ни е разрешено да даваме такава информация.

— Толкова по-зле — тросна се Робърт. — Защото в такъв случай ще съдя вашата агенция и то за доста пари.

— Не ви разбирам. Какъв е проблемът?

— Ще ви кажа какъв е проблемът, госпожо. Миналата неделя тази кола блъсна моята на пътя и здравата я очука. Успях да запиша регистрационния номер, но шофьорът й духна с колата, преди да сваря да го спра.

— Разбирам. — Чиновничката го погледна внимателно. — Извинете ме за момент.

Тя изчезна зад една врата и след малко се върна с папка в ръка.

— Според нашата картотека имало е проблеми с двигателя, но не е съобщено за произшествие.

— Ето, аз сега ви съобщавам. И ще държа вашата агенция отговорна за това. Ще трябва да ми платите ремонта на колата. Чисто новичко порше, което ще ви струва цяло състояние...

— Съжалявам много, господине, но след като никой не ни е съобщил за произшествието, не можем да поемем отговорността за него.

— Вижте — каза Робърт малко по-спокойно. — Искам да бъда честен. Не искам да обвинявам агенцията ви. Искам само да накарам онзи човек да ми плати разходите по колата. Той ме блъсна и избяга. Може би дори ще трябва да извикам полиция. Ако ми дадете името и адреса му, ще уредя това директно с него и няма да замесвам агенцията ви. Справедливо ли е това?

Чиновничката помълча, докато решаваше как да постъпи.

— Да, бихме предпочели този вариант. — Тя погледна в папката. — Името на човека, наел колата ни е Лезли Мъдършед.

— А адресът му?

— Гроув Роуд 213 А, Уайтчапъл, Лондон, Е3. — Тя го погледна. — Сигурен ли сте, че агенцията ни няма да бъде замесена в тъжбата?

— Давам ви думата си — увери я Робърт. — Това е личен въпрос между Лезли Мъдършед и мен.

Със следващия полет на „Сунг Ер“ командор Робърт Белами отлетя за Лондон.

Седеше сам в тъмното, съсредоточен, прехвърляйки педантично в ума си всяка фаза от плана, търсеше да се увери, че нищо не е пропуснато, че нищо няма да се провали. Тихото позвъняване на телефона прекъсна мислите му.

— Янус на телефона.

— Янус. Тук е генерал Хилиърд.

— Кажете.

— Капитан Белами е открил първите двама свидетели.

— Много добре. Заемете се незабавно с тях.

— Да, сър.

— Къде е капитанът сега?

— На път за Лондон. Скоро ще потвърди номер три.

— Ще докладвам пред комисията за онова, което е направил.

Продължавайте да ме държите в течение. Условието на тази операция трябва да останат: бързина и секретност.

— Ясно, сър. Бих предложил...

Но от другата страна вече затвориша слушалката.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ДО: ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА
БУНДЕСАНВАЛТШАФТ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ СТРАШНИЯТ СЪД
1. ХАНС БЕКЕРМАН — КАПЕЛ
2. ФРИЦ МАНДЕЛ — БЕРН
КРАЙ“

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В полунощ, в една малка ферма на около двайсет и пет километра от Ютендорф, семейство Лагерфелд бе разтревожено от поредица странни случки. По-голямото дете се събуди от трепкаща жълта светлина, нахлуваща през прозореца на спалнята му. Когато стана да види откъде идва, светлината изчезна.

Немската овчарка Тоци се разлая бясно в двора и събуди стария Лагерфелд. Фермерът неохотно се измъкна от леглото, за да успокои животното и когато излезе навън, чу как изплашените овце се мятат из кошарата, опитвайки се да избягат. Когато Лагерфелд мина покрай поилката, напълнена догоре от преминалия порой, забеляза, че е пресушена до дъно.

Тоци изтича до него, скимтейки жално. Лагерфелд разсеяно погали животното по главата.

— Няма нищо, момчето ми. Няма нищо.

В този миг всички светлини в къщата угаснаха. Когато фермерът се прибра и вдигна телефонната слушалка, за да се обади на електрокомпанията, линията беше глуха.

Ако електричеството бе угаснало миг по-късно, фермерът може би щеше да види как една необичайна красива жена излезе от хамбара му и се изгуби в нивите зад него.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Бундесанвалтшафт — Женева

13.00 часа

Държавният министър седеше в светая светих на главната квартира на швейцарската служба за сигурност и наблюдаваше заместник-директора, който дочиташе съобщението. Той върна телеграмата в една папка, надписана „Свръхсекретно“, постави папката в чекмеджета на бюрото и го заключи.

Ханс Бекерман и Фриц Мандел.

— Да.

— Няма проблеми, господин министър. Ще се погрижа за това.

— Добре.

— Кога?

— Sofort. Незабавно.

Когато на другия ден тръгна за работа, язвата на Ханс Бекерман отново го мъчеше. Трябваше да притисна тоя журналист да ми плати за онова нещо, дето го намерих на земята. Тези списания са богати. Може би щях да откопча няколкостотин марки. С тях можех да ида на свестен лекар, който да направи нещо за тази моя язва.

Минаваше с колата покрай езерото Турлер, когато отстрани на шосето пред себе си видя жена да маха за автостоп. Бекер намали скоростта, за да я разгледа по-добре. Беше млада и привлекателна. Ханс спря до банката. Жената се приближи.

— Добър ден — каза Бекер. — Мога ли да ви услужа с нещо.

Отблизо му се видя още по-хубава.

— Благодаря — говореше с швейцарски акцент. — Скарах се с приятеля си и той ме заряза наред пътя.

— Тц-тц. Ужасно.

— Имате ли нещо против да ме закарате до Цюрих?

— Съвсем не. Хайде, качвайте се.

Момичето отвори вратата и се настани на седалката до него.

— Много сте мил — каза. — Името ми е Карин.
— Ханс — отвърна ѝ той и подкара.
— Не знам какво щях да правя, ако не бяхте минали, Ханс.
— О, сигурен съм, че някой друг щеше да качи такова хубаво момиче като вас.

— Басирам се, обаче, че нямаше да е толкова симпатичен.
— Така ли? — погледна я той.
— Мисля, че сте много привлекателен.
— Трябва да кажете това на жена ми — усмихна се той.
— О, значи сте женен. — Гласът ѝ прозвуча разочаровано. —
Защо винаги всички чудесни мъже са женени? Изглеждате и много интелигентен.

Той изправи рамене.

— Да си призная, съжалявам, че изобщо се забърках с това гадже. — Тя се размърда на седалката и полата оголи бедрата ѝ. Той се опита да не гледа. — Предпочитам по-възрастни, зрели мъже, Ханс. Мисля, че сте много по-секси от младите.

Тя се сгуши в него.

— Обичаш ли секса, Ханс?

— Дали... Е, нали знаете... мъж съм... — прокашля се той.

— Виждам — отвърна тя. После поглади бедрото му. — Мога ли да ти призная нещо? Това спречкване с моето гадже страшно ме възбуди. Искаш ли да се любим?

Той не можа да повярва на късмета си. Беше хубавица и доколкото виждаше, имаше страхотно тяло. Бекерман преглътна.

— Ще ми се, но отивам на работа и...

— Ще се забавим само няколко минути. — Тя се усмихна. — Малко по-надолу има отклонение, което води право в гората. Защо да не спрем тук?

Той усети как се възбужда. Sicher.^[1] *Чакай само да разкажеш на момчетата в службата за това! Няма да ми повярват.*

— Разбира се. Защо не?

Ханс сви от шосето и пое по горския път към една горичка, където нямаше да се виждат от пътя. Тя прокара бавно ръка нагоре по бедрото му.

— Mein Gott, имаш здрави крака.

— Занимавах се с бягане като по-млад — похвали се Бекерман.

— Хайде да свалим тези панталони. — Тя разкопча колана и му помогна да ги смъкне. Той вече се надигаше.

— Ach! Eih grosser!^[2] — възкликна тя и започна да го гали.

— Leek mien doch am Schwanz^[3] — простена той.

— Обичаш ли да те целуват там?

— Да. — Жена му никога не го правеше.

— Добре. Сега само се отпусни.

Бекерман въздъхна и затвори очи. Нежните ѝ ръце го галеха по слабините. Изведнъж усети убождане от игла по бедрото и рязко отвори очи.

— Wie...?^[4]

Тялото му се вдърви, очите му изскочиха. Задушаваше се, не му достигаше въздух. Жената го наблюдава, докато Бекерман се свлече върху волана. След това излезе от колата и избута тялото му върху другата седалка, после седна зад волана и подкара по горския път към шосето. На ръба на стръмния планински път тя изчака докато преминат всички коли. После отвори вратата, натисна педала на газта и когато автомобилът тръгна, скочи от него. Остана да гледа, докато той се премятеше по стръмния склон. След пет минути до нея спря черна лимузина.

— Irgendwelche Problem?

— Keins.^[5]

Фриц Мандел се готвеше да затваря гаража, когато пристигнаха двама мъже.

— Съжалявам — каза той. — Затварям. Не мога...

Единият го прекъсна.

— Колата ни е закъсала малко по-надолу по шосето. Kaputt! Трябва някой да ни изтегли.

— Жена ми ме чака. Тази вечер имаме гости. Мога да ви пратя при друг...

— Даваме двеста долара. Бърза ме много.

— Двеста долара?

— Да. Колата е в ужасен вид. Ще искаме да я ремонтирате, което сигурно ще възлезе на още двеста-триста.

Мандел се заинтересува.

— Така ли?

— Ролс-ройс е — каза единият. — Да видим какви инструменти имате. — Отидоха в халето и застанаха на ръба на канала. — Оборудването ви е добро.

— Да, господине — каза Мандел гордо. — Най-доброто.

Непознатият си извади портфейла.

— Ето, ще ви дам аванс. — Той извади няколко банкноти и ги подаде на Мандел. В този миг портфейлът му се изплъзна от ръцете и падна в канала.

— Verflucht!^[6]

— Не се безпокойте — каза Мандел. — Ще го извадя.

Той слезе в канала. През това време единият от непознатите отиде до контролния бутон, с който се пускаше хидравличния подежник и го натисна. Подежникът започна да се спуска надолу.

Мандел вдигна очи.

— Внимавайте! Какво правите?

Опита да се изкатери от едната страна. Когато ръката му се улови за горния ръб, вторият непознат стъпи с всичка сила върху пръстите му и Мандел с вик падна обратно в канала. Хидравличният подежник неотклонно слизаше надолу.

— Пуснете ме — извика той. — Hilfe!^[7]

Подежникът го закачи за рамото и започна да го притиска в бетонния под. След няколко минути, когато смразяващите писъци спряха, единият от мъжете натисна бутона и вдигна подежника. Спътникът му слезе в канала и си взе портфейла, като внимаваше да не изцапа дрехите си с кръв. Двамата се върнаха в колата си и изчезнаха в нощта.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: ЕШПИОНАЖ АБТАЙЛУНГ
ДО: ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА АС
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ СТРАШНИЯТ СЪД
1. ХАНС БЕКЕРМАН — ЛИКВИДИРАН

2. ФРИЦ МАНДЕЛ — ЛИКВИДИРАН КРАЙ“

Отава, Канада

24.00 часа

Янус се обърна към групата от дванадесет души.

— Операцията напредва задоволително. Двама от свидетелите вече няма да проговорят. Командор Белами е по следите на третия.

— А има ли напредък по програмата „Звездни войни“? — Италианецът. *Поривист. Подвижен.*

— Още не, но сме уверени, че техниката за „Звездни войни“ много скоро ще заработи.

— Трябва да направим всичко възможно да ускорим нещата. Ако опира до пари... — Председателят на Саудитска Арабия. *Загадъчен. Сдържан.*

— Не. Трябва да се проведат още някои тестове.

— Кога ще се проведе следващият тест? — Австралиецът. *Прям. Умен.*

— До една седмица. Ще се срещнем тук след четиридесет и осем часа.

[1] И още как. (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Ах! Колко е голям! (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Оближи ме там. (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Какво...? (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Никакъв. (нем.). — Б.пр. ↑

[6] По дяволите! (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Помощ! (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Ден четвърти

Лондон

Четвъртък, 18 октомври

Лезли Мъдърshed искаше да подражава в живота си на Робин Лийч. Запален почитател на телевизионното предаване „Животът на богатите и прочутите“, Мъдърshed внимателно изучаваше начина, по който гостите на Робин Лийч разговаряха и се обличаха, защото знаеше, че един ден и той ще се появи в тази програма. Още от дете растеше с чувството, че му е предопределено да стане „някой“, да бъде богат и прочут.

— Ти не си като другите — все повтаряше майка му. — Моят бебчо ще стане известен по целия свят.

Момчето ставаше и лягаше с тези думи, докато накрая наистина повярва, че е така. С течение на времето обаче Мъдърshed се сблъска с един немаловажен проблем — той нямаше представа как да стане богат и прочут. Отначало смяташе да стане кинозвезда, но беше твърде стеснителен. После за един кратък период реши да се прочуе като футболист, но не беше много атлетичен. Размишляваше дали пък да не бъде учен или велик юрист с главозамайващи хонорари. Оценките му в училище обаче бяха доста посредствени и той го напусна, без изобщо да успее да се доближи до славата. Животът просто не бе честен по отношение на него. Физически Лезли беше непривлекателен, слаб и блед, с болезнен цвят на лицето, нисичък — едва сто и седемдесет сантиметра. Утешаваше се с мисълта, че много прочути мъже са били ниски — Дъдли Мур, Дъстин Хофман, Питър Фалк...

Единствената професия, която интересуваше Лезли, беше фотографията. Да снимаш бе толкова баламски лесно! Всеки можеше да го прави. Просто натискаш едно копче. Майка му бе му подарила фотоапарат за шестия рожден ден и превъзнасяше всички снимки, направени от момчето. До момента, когато навлезе в пубертета, Мъдърshed беше убеден, че е ненадминат фотограф. Убеждаваше се, че в никой случай не снима по-лошо от Ансел Адамс, Ричард Ейвъдън

или Маргарет Бурк-Уайт. С помощта на един заем от майка си Лезли си направи фотографско ателие в своя апартамент в Уайтчапъл.

„Започни скромно — каза майка му, — но планирай смело“. И Лезли Мъдършед постъпи точно така. Той започна много скромно и планираше изключително амбициозно, но за зла участ нямаше талант за фотография. Снимаше паради, животни и растения и изпращаше със замах снимките на разни вестници и списания, а те все му ги връщаха. Мъдършед се утешаваше с мисълта за всички непризнати гении. Смяташе се за жертва на еснафите.

И изведнъж най-неочаквано му се откри прекрасен шанс. Братовчед на майка му, който работеше за издателство „Харпър и Колкнс“, сподели с Мъдършед, че издателството планира да издаде настолна книга за Швейцария.

— Все още не са избрали фотограф, Лезли, затова, ако веднага заминеш за Швейцария и се върнеш със страхотни снимки, книгата може да бъде твоя.

Лезли Мъдършед набързо си стегна апаратите и замина за Швейцария. Знаеше — винаги бе знаел — че точно това бе шансът, който очакваше. Най-накрая идиотите щяха да оценят таланта му. Той нае кола в Женева и обиколи страната като снимаше швейцарски хижи, водопади и планински върхове под снежни шапки. Снимаше изгреви и залези и селяни на работа в полето. И наред всичко това се намеси съдбата и промени целия му живот. Пътуваше за Берн, когато колата му отказа. Той спря бесен встрани от пътя. *„Защо все аз?“* — изстена Мъдършед. — *„Защо такива неща винаги се случват на мен?“* Седеше и се ядосваше за изгубеното безценно време и колко ли ще го одерат да изтеглят колата. На петнадесет километра от мястото на злополуката му бе разположено селцето Тун. *Ще накарам някой оттам да ме изтегли* — помисли си Мъдършед. — *Тогава няма да ми струва толкова скъпо.*

Той спря един минаващ камион-цистерна.

— Имам нужда някой да ме изтегли — обясни Мъдършед. — Бихте ли се обадили в някой гараж в Тун да дойдат тук?

Шофьорът само поклати глава.

— Днес е неделя, господине. Най-близкият отворен гараж се намира в Берн.

— Берн ли? Та това е на петдесет километра оттук. Ще ми струва цяло състояние.

Шофьорът се ухили.

— Да, в неделя направо те ошушкват. — И понечи да подкара колата.

— Чакайте. — На Лезли чак езикът не му се обръщаше. — Аз... аз ще си платя да ме изтеглят до Берн.

— Gut. Ще им кажа да изпратят някого.

Лезли Мъдършед остана да проклина в повредената си кола. *Само това ми липсваше* — мислеше си той горчиво. И без това вече беше изхарчил твърде много пари за филми, а сега трябваше да плати и на някакъв проклет обирджия да го изтегли оттук. Изминаха два почти безкрайни часа, докато пристигне камиона, който трябваше да го изтегли. Точно когато механикът започна да закачва въжето, през шосето проблесна светлина и се чу звук от експлозия, а когато Мъдършед вдигна очи, видя ярък предмет да пада от небето. Единственото друго превозно средство беше един туристически автобус, който спря зад колата му. Пътниците от автобуса претичаха през шосето, за да видят катастрофата. Мъдършед се поколеба, разкъсван от любопитство и от желанието незабавно да тръгне. Най-сетне последва туристите. Когато стигна до мястото на катастрофата, направо се вцепени. *Господи Божичко* — помисли си. — *Това не може да е вярно.* Точно пред себе си виждаше летяща чиния. Лезли Мъдършед беше чувал за летящи чинии и беше чел за тях, но изобщо не вярваше, че съществуват. Той зяпаше със зинала уста призрачната сцена. Обвивката на кораба се беше разпукала и вътре се виждаха две тела, дребни, с големи черепи, очи в дълбоки очни кухини, без уши и почти без брадички, облечени в нещо като металносребристи костюми.

Групата от автобуса стоеше наоколо в ужасена тишина. Мъжът до него припадна. Един друг се извърна и повърна. Възрастен свещеник стискаше броеницата си и мърмореше нещо несвързано.

— Божичко — каза някой. — Та това е летяща чиния!

И точно в този миг вдъхновение свише осени Мъдършед.

Чудо бе паднало в скута му. Той, Лезли Мъдършед, беше тук в този миг със своите фотоапарати, за да заснеме случката на века! Нито едно списание или вестник в света нямаше да откажат снимките, които той се канеше да направи. Настолна книга за Швейцария ли? Той едва

не се изсмия при тази мисъл. Той щеше да изуми света. Всички телевизионни програми щяха да му се молят да участва в тях, но той най-напред щеше да уважи предаването на Робин Лийч. Щеше да продаде снимките си на „Линдън Таймс“, „Сън“, „Мейл“, „Мирър“ — на всички английски вестници и на чуждите вестници и списания „Фигаро“ и „Пари-Мач“, „Оджи“ и „Дер Таг“. На „Тайм“ и на „Ю Ес Ей Тудей“. Цялата световна преса щеше да го моли за снимки. Япония и Южна Америка, Русия и Китай... и така без край. Сърцето на Мъдършед се разтуптя от възбуда. За никого няма да направя изключение. Всеки ще трябва да си плати поотделно. Ще започна от сто лири стерлинги за снимка или може би от двеста. И ще ги продавам до безкрай. Той започна трескаво да пресмята колко пари щеше да изкара.

Толкова се беше улисал в тази работа, че почти забрави за снимките.

— Божичко! Извинете ме — каза, без да се обръща към някого и хукна през шосето да си вземе фотоапаратите.

Механикът беше закачил теглича и беше готов да тръгне.

— Какво става там? — попита той.

Мъдършед бързаше да се натовари с апарати.

— Елате да видите.

Двамата прекосиха отново шосето до горичката и Мъдършед си проби път през тълпата туристи.

— Извинете — повтаряше той. — Извинете.

Нагласи фокуса и започна да щрака НЛО-то и призрачните му пътници. Направи черно-бели и цветни снимки. С всяко щракане на затвора на фотоапарата Мъдършед си мислеше: *Милион лири стерлинги... още един милион лири стерлинги... още един милион.*

— Това е лицето на Сатаната — кръстеше се свещеникът.

Сатаната ли, бабината ти — възкликна мислено Мъдършед. — *Това е лицето на парите. Това ще са първите снимки, доказали, че летящите чинии наистина съществуват.* След това изведнаж му хрумна ужасна мисъл. Ами ако списанията решат, че снимките са фалшиви? Вече е имало доста фалшиви снимки на НЛО. Еуфорията му се изпари. Ами ако не ми повярват? И в този миг вдъхновението осени Лезли Мъдършед за втори път.

Имаше събрани около себе си девет свидетели. Без да подозират, те ще свидетелстват за автентичността на „откритието“.

Мъдърshed се обърна с лице към групата.

— Дами и господа — извика той. — Ако искате да ви снимам тук, подредете се и за мен ще бъде удоволствие да ви изпратя по една безплатна снимка.

Чуха се възклицания. След минута пътниците от автобуса се подредиха около останките от НЛО-то, с изключение на свещеника.

— Не мога — каза свещеникът неохотно. — Това е злото!

Мъдърshed имаше нужда от неговото присъствие. Той щеше да бъде най-убедителният от всички свидетели.

— Ама точно това е важното — започна да го убеждава Мъдърshed красноречиво. — Не разбирате ли? Това ще бъде вашето доказателство, че съществуват зли духове.

И свещеникът най-сетне склони.

— Раздалечете се малко — заповяда ям Мъдърshed, за да се вижда летящата чиния.

Свидетелите се разместиха.

— Готово. Чудесно. Великолепно. Сега не мърдайте.

Направи около дузина снимки и извади молив и хартия.

— Ако запишете тук имената и адресите си, ще се постарая да изпратя на всеки от вас снимка.

Нямаше никакво намерение да им праща снимки. Искаше само свидетели, които да потвърдят снимките му. Е, нека проклетите вестници и списания опитат да се измъкнат сега!

После изведнъж забеляза, че няколко души от групата имаха фотоапарати. Не можеше да позволи на никой друг да направи снимки! Можеха да съществуват само снимки с надписа „Заснето от Лезли Мъдърshed“.

— Извинете — обърна се той към групата. — Онези от вас, които имат фотоапарати, мога да ги снимам със собствената им техника.

Бързо му подадоха фотоапаратите. Когато коленичи, за да направи снимките, никой не забеляза, как отваряше с палеца си отделението за филма и го осветяваше. *Малко ярка слънчева светлина безкрайно ще подобри качеството на снимките ви. Лошо, приятели, но единствено професионалистите имат право да увековечават историческите моменти.*

След десет минути Мъдършед беше събрал имената и адресите на всичките. Той хвърли последен поглед към летящата чиния и си помисли ликуващо: *Мама беше права. Ще стана богат и прочут.*

Нямаше търпение да се върне в Англия и да прояви безценните си снимки.

— Какво, по дяволите, става?

Телефоните на полицейските управления в района на Ютендорф не спираха да звънят.

— Някой ходи около дома ми...

— Отвън има някакви странни светлини...

— Домашните животни обезумяват. Сигурно наоколо има вълци...

— Някой е източил цялата ми поилка...

И най-необяснимото от всички телефонни обаждания.

— Началник, изпрати веднага няколко теглича на главното шосе. Там е направо кошмар. Цялото движение е спряло.

— Какво? Защо?

— Никой не знае. Просто двигателите на всички коли изведнъж заглъхнаха.

Това бе нощ, която нямаше да забравят никога.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

„Колко ли време ще отнеме тази моя задача?“ — чудеше се Робърт, докато закопчаваше предпазния колан на седалката в първа класа в самолета на „Суис Ер“. Самолетът набираше скорост по пистата и огромните му двигатели марка „Ролс Ройс“ засмукваха жадно нощния въздух. Робърт се отпусна и затвори очи. Нима бе истина, че само преди няколко години пътувах по същия маршрут със Съюзън за Лондон? Не. Като че ли беше преди цяла вечност.

Самолетът кацна в 18.29 часа по разписание на летище Хийтроу. Робърт се измъкна от лабиринта на коридорите му и взе такси за града. Минаха покрай стотици познати забележителности и той чуваше как възбудения глас на Съюзън ги коментира. В онези златни дни изобщо не беше важно къде се намираха. Достатъчно им беше да бъдат заедно. Носеха щастието със себе си, своя собствена възбуда, която разпалваха един у друг. Техният брак щеше да има щастлив край.

Почти.

Проблемите започнаха невинно от едно презокеанско обаждане на адмирал Уитакър, докато Съюзън и Робърт пътешестваха из Тайланд. Бяха минали шест месеца след уволняването на Робърт от военноморските сили и той не се беше чувал с адмирала през цялото това време. Позвъняването в хотел „Ориентал“ в Банкок ги изненада.

— Робърт? Адмирал Уитакър.

— Адмирале! Колко се радвам да ви чуя.

— Не ми беше лесно да те открия. С какво се занимаваш?

— С нищо особено. Просто почивам. Карам дълъг меден месец.

— Как е Съюзън? Съюзън беше, нали?

— Да. Добре е, благодаря.

— Кога се връщаш във Вашингтон?

— Моля?

— Още не е разгласено, но аз получих ново назначение, Робърт. Направиха ме заместник-директор на XVII район на Военноморската

разузнавателна служба. Бих искал да те взема при мен.

Робърт се стъписа.

— Военноморско разузнаване ли? Адмирале, та аз не разбирам нищо от...

— Ще се научиш. Ще служиш на своята страна в една важна област, Робърт. Би ли дошъл да обсъдим този въпрос?

— Ами...

— Добре. Ще те чакам в кабинета си в понеделник в часа. И поздравя Сюзън от мен.

Робърт преразказа разговора им на Сюзън.

— Военноморско разузнаване ли? Изглежда ми много интересно.

— Може би. — В гласа на Робърт прозвуча съмнение. — Нямам представа какво означава това.

— Трябва да разбереш.

Той я погледна внимателно.

— Искаш да се заема с това, така ли?

Тя го прегърна.

— Искам да се занимаваш с онова, с което желаш. Мисля, че вече си готов да се върнеш на работа. Забелязах през последните няколко седмици, че ставаш неспокоен.

— Аз пък мисля, че се опитваш да се отървеш от мен — подразни я Робърт. — Меденият месец свърши.

Сюзън притисна устни до неговите.

— Никога няма да свърши. Не съм ли ти казала, че съм луда по теб, моряче? Нека да ти докажа...

Когато размишляваше върху това по-късно — твърде късно — Робърт реши, че точно това бе началото на края на техния брак. Тогава предложението му се стори чудесно и той се върна във Вашингтон, за да се срещне с адмирал Уитакър.

— Тази работа иска ум, смелост и инициативност, Робърт. Ти притежаваш и трите. Нашата страна се е превърнала в мишена за всяка фуклива диктатурка, която може да обучи терористична група или да построи фабрика за химическо оръжие. Някои от тези страни сега разработват атомни бомби, за да ни изнудват. Моята задача е да изградя разузнавателна мрежа, за да открием какво точно възнамеряват да правят и да ги спрем. Искам да ми помогнеш.

В крайна сметка Робърт прие да работи за Военноморската разузнавателна служба и за своя голяма изненада откри, че работата му доставя удоволствие и че има склонност към нея. Съюзът намери един хубав апартамент в Рослин, Вирджиния, близо до работата на Робърт и се зае да го обзавежда. Изпратиха Робърт във фермата — лагера за обучение на агенти за тайните служби на ЦРУ.

Разположена в строго охраняван район във Вирджиния, фермата заемаше около трийсет квадратни километра, покрита предимно с високи борови гори, като централните сгради бяха на една десетакрова поляна на около три километра от главния вход. Горите бяха прорязани от черни пътища със заключени бариери и табелки „Минаването забранено“. Самолети без отличителни знаци кацаха и излитаха по няколко пъти на ден на едно малко летище. Фермата имаше измамно пасторален вид с дърветата с буен листак и сърните, притичващи през поляните, както и с малките здания, пръснати невинно из обширната ѝ площ. Вътре обаче цареше съвсем различен свят.

Робърт очакваше да го обучават заедно с други представители на военноморските сили. Но за негова голяма изненада курсантите бяха смесица от новобранци на ЦРУ, военноморски пехотинци и представители на армията, военновъздушните и военноморските сили. Всеки от тях получи номер и стая от общежитие в една от няколкото спартански на вид двуетажни тухлени сгради. В блока на офицерите ергени (БОЕ), където живееше Робърт, всеки си имаше отделна стая и делеше банята с още един човек. Столът беше срещу сградата на БОЕ.

Веднага след пристигането му го заведоха в една зала с още тридесетина курсисти. Висок и снажен чернокож полковник в униформа на военновъздушните сили се обърна към групата. Изглеждаше около петдесет и пет годишен и правеше впечатление с бързия си студен интелект. Говореше ясно и отсечено, без излишни думи.

„Аз съм полковник Франк Джонсън. Искам да ви поздравя с добре дошли. По време на престоя си тук ще използвате само малките си имена. От този миг нататък животът ви е затворена книга. Всички ще се закълнете, че ще пазите тайна. Съветвам ви да се отнесете към тази клетва много, много сериозно. Никога не трябва да обсъждате работата си с никого — нито със съпругите, нито със семейството, нито с приятелите си. Подбрани сте тук заради особените си качества.

Престоят ви много усилия да развиете тези качества и не всички от вас ще се справят. Ще се занимавате с неща, за които не сте и чували. Нямам думи да изтъкна важността на онова, с което ще се занимавате, когато излезете оттук. Напоследък е модно в някои либерални кръгове да обвиняват разузнавателните служби, независимо дали са към ЦРУ, армията, военноморските или военновъздушните сили. Но аз ви уверявам, господа, че без посветени хора като вас тази страна досега доста щеше да загази. Ваша задача ще бъде да помагате да не се случи това. Онези от вас, които изкарат курса, ще станат оперативни агенти. Грубо казано оперативният агент е шпионин. Той работи под прикритие. Тук ще получите възможно най-доброто обучение в света. Ще се специализирате в разузнаване и в контраразузнаване. Ще имате курсове по радиовръзка, кодиране, боравене с оръжие и ориентиране по карта. Ще имате занятия по междуличностни отношения. Ще ви научат как да предразполагате хората, как да определяте конкретната мотивировка на даден индивид, как да накарате събеседника ви да се отпусне във ваше присъствие.“

Групата гълташе всяка негова дума.

„Ще се научите как да откривате и вербувате агенти. Как да се уверите, че мястото на срещата ви е безопасно. Ще усвоите тайните скокове с парашут и как нелегално да влизате в контакт със свързките си. Ако усвоите успешно всичко това, ще изпълнявате задачите си незабелязани и непроследени.“

Робърт усещаше възбудата, с която бе зареден въздухът.

„Някои от вас ще работят под официално прикритие. Дипломатическо или военно. Други ще работят под неофициално прикритие, като частни лица — бизнесмени, археолози или писатели — всякаква професия, която ви дава достъп до онези области от живота и до онези хора, които биха могли да разполагат с информацията, която ви интересува. А сега ви предавам на инструкторите ви. Успех.“

Робърт намираше обучението за много увлекателно. Инструкторите бяха хора с оперативен опит, добри професионалисти. Той усвояваше техническата информация с лекота. В допълнение на занятията, споменати от полковник Джонсън, имаше и курс по опресняване на чуждоезиковата подготовка и по криптография.

Полковник Джонсън остана тайна за Робърт. Според слуховете имаше солидни връзки в Белия Дом и бе замесен в секретна дейност на високо ниво. Изчезваше от фермата с дни и после ненадейно се появяваше.

Един агент на име Рон водеше занятието.

„Всяка тайна операция има шест фази. Първата е откриването. След като знаете каква информация ще е нужна, първата ви задача е да откриете онези индивиди, които имат достъп до тази информация. Втората е преценката. След като вече сте открили необходимото ви лице, трябва да решите дали то наистина разполага с нужната ви информация и дали ще може да бъде вербувано. Каква би могла да бъде мотивировката на постъпките му? Доволен ли е от работата си? Има ли зъб на началника си? Или може би е закъсал финансово? Ако можете да прецените перспективите и съществуват мотиви, които бихте могли да използвате, минавате към трета фаза. Третата фаза е развитието. Изграждате перспективна връзка. Успявате да се срещате с въпросния човек случайно колкото се може по-често и да създадете помежду си разбирателство. Следващата фаза е вербуването. След като сметнете, че е готов, започвате да го обработвате психологически. Използвате всички подръчни психологически средства: отмъщение срещу шефа му, пари, възбудата от подобна дейност. Ако оперативният работник си е свършил добре работата, обикновено получава положителен отговор на предложенията си.

Дотук добре. Вече си имате шпионин, който работи за вас. Следващата стъпка е как да си го отглеждате. Трябва да пазите не само себе си, но и него. Ще си уредите тайни срещи и ще го обучите да работи с микрофилми и, ако се налага, с нелегална радиостанция. Ще го научите как да следи дали е под наблюдение, какво да говори, ако започнат да го разпитват и така нататък.

Последната фаза е прекъсване на контакта. След известен период от време може би е преместят вашия човек на друга работа и той вече няма да има достъп до информацията, която ви интересува, или пък просто ние няма да имаме нужда от информацията, до която той има достъп. Във всеки случай връзката ви е стигнала до своя край, но трябва да приключи така, че да не остави у завербувания чувството, че е бил използван и желанието да ви отмъсти...”

Полковник Джонсън беше прав. Не всички издържаха курса докрай. Непрекъснато изчезваха познати лица. Изпаряваха се. Никой не знаеше защо. Нито пък някой питаше.

Веднъж, когато групата се готвеше да отиде до Ричмънд на упражнения по разузнаване, инструкторът каза на Робърт:

— Днес ще проверим колко си добър, Робърт. Ще пратя някой да те следи. Искam да му избягаш. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да, сър.

— Успех.

Робърт взе автобуса до Ричмънд и тръгна да се разхожда из улиците. След пеш минути установи кой го следеше. Бяха двама. Един пеш и един с кола. Робърт се опита да се шумугне в един-два ресторанта и да се измъкне през задния вход, но не можа да се отърве от тях. Бяха твърде добре обучени. Накрая почти дойде време да се връща във фермата, а той все още не беше успял да се измъкне от наблюдателите си. Следяха го съвсем плътно. Той влезе в един универсален магазин и двамата мъже заеха позиции, от които да наблюдават всички входи и изходи. Робърт се качи с ескалатора до отдела за мъжко облекло. Когато след трийсет минути слезе долу, беше облечен в съвсем друг костюм, шапка и палто, разговаряше с една жена и държеше в ръцете си бебе. Той мина покрай преследвачите си, без да бъде разпознат.

Този ден Робърт беше единственият, който успешно приключи упражнението.

Жаргонът, на който ги обучаваха във фермата, сам по себе си представляваше отделен език.

„Вие може би няма да използвате всички тези термини — каза инструкторът на групата един ден, — но е по-добре да ги знаете. Има два вида агенти: «въздействащ агент» и «агент-провокактор». Първият се опитва да въздейства върху общественото мнение в страната, където работи. Агент-провокакторът е изпратен да създава безредици и хаос. «Биографична хватка» е терминът, който ЦРУ използва в случаите на изнудване. Има също така «черна работа», която може да варира от подкуп до кражба с взлом. Уотъргейт беше такава черна работа.“

Той се огледа, за да се увери, че го слушаха внимателно. Групата го зяпаше в устата.

„От време на време някой от вас ще има нужда от услугите на «обущар» — това са фалшификаторите на паспорти.“

Робърт се почуди дали някога ще му се наложи да потърси подобни обучаващи услуги.

„Фразата *максимално да разжалваш* някого е лоша работа. Това означава отстраняване чрез убийство. Същото значи и думата *ликвидация*. Ако чуete някой да говори за «фирмата», това е прякорът на британските тайни служби. Ако ви помолят да «опушите» някой офис, няма да е срещу термити, ами ще търсите подслушвателна техника.“

Робърт се прехласваше от това скрито значение на фразите.

„Евфемизмът «дамите» се прилага към жените, изпратени да компрометират противника. «Легенда» казват на фалшивата биография, изфабрикувана като прикритие за шпионина. «Да минеш на частно» означава да напуснеш тайните служби. Някой от вас знае ли какво значи «укротител на лъвовете»?“ — инструкторът огледа класа.

Почака за отговор. Мълчание.

„Когато изхвърлят някой агент, той понякога се разстройва и започва да заплашва, че ще разкрие онова, което знае. Тогава му пращат един такъв укротител, който да го поочупи. Убеден съм, че на никой от вас няма да му се случи да се разправя с подобен спец.“

Чу се нервен смях.

„Има и един такъв термин «морбили». Когато въпросното лице почине от морбили, това значи, че е ликвидирано толкова изкусно, че смъртта се приема за случайна или се приписва на естествени причини. Един от начините да причините морбили, е да дадете на някого «Табун». Това е безцветна или кафеникава течност, която предизвиква парализа на нервната система, когато се абсорбира през кожата. Ако някой ви предложи «музикална кутия», значи ви предлагат радиопредавател. Операторът на подобна кутия се нарича музикант. В бъдеще някои от Вас ще работят «голи». Не бързайте да си сваляте всичките дрехи; това просто значи, че ще работите сами, без никаква помощ. Има и нещо друго, което бих искал да обсъдим днес. Въпросът за съвпаденията. В нашата работа такова животно няма. Обикновено това е знак за опасност. Ако се натъквате случайно все на един и същи човек, ако, когато сте в движение, забелязвате все един и същи автомобил, покрийте се сериозно. Вероятно сте загазили. Мисля, че това е всичко за днес, господа. Утре ще продължим оттам, където спряхме.“

От време на време полковник Джонсън извикваше Робърт в кабинета „да си побъбрят“, както казваше той. Разговорите бяха измамно непринудени, но Робърт съзнаваше, че го проверяваха.

— Разбрах, че имаш щастлив брак, Робърт.

— Точно така.

И в следващите трийсет минути разговаряха за брака, верността и доверието.

Друг път Джонсън подхвърляше:

— Адмирал Уитакър те приема като свой син, Робърт. Знаеш ли това?

— Да. — Мъката от гибелта на Едуард все още не бе утихнала у Робърт.

Приказваха си за лоялността, дълга и смъртта.

— Ти неведнъж си се сблъсквал със смъртта, Робърт. Страх ли те е да умреш?

— Не. — *Но да зная за какво умирам, помисли си Робърт. А не тъй за нищо.*

Тези срещи притесняваха Робърт, защото му се струваше, че е изправен пред огледален прозорец. Полковник Джонсън го виждаше ясно, но той самият оставаше невидим за Робърт, една загадка, забулена в тайна.

Курсът продължи шестнадесет седмици и през цялото време на никого от тях не разрешиха да поддържа връзка с външния свят. Сюзън му липсваше отчаяно. Това беше най-дългата им раздяла. Когато четирите месеца свършиха, полковник Джонсън повика Робърт в кабинета си.

— Поканих те да се сбогуваме. Ти се справи чудесно. Смятам, че бъдещето ти ще бъде много интересно.

— Благодаря ви, сър. Надявам се да е така.

— Успех.

Полковник Джонсън продължи да гледа подире му, докато Робърт излезе. Остана така неподвижен около пет минути, после взе решение. Отиде до вратата и я заключи. После вдигна телефонната слушалка и набра един номер.

Сюзън го чакаше. Отвори му вратата в прозрачно неглиже, което не скриваше нищо. Хвърли се в прегръдките му и го притисна силно.

— Здравсти, моряче. Искаш ли да прекараш добре?

— Аз вече го правя — отвърна ѝ Робърт щастливо, — достатъчно ми е да те държа в прегръдките си.

— Господи, толкова ми липсваше! — Сюзън се отдръпна и му каза разпалено. — Ако нещо някога ти се случи, струва ми се, че ще умра.

— Нищо няма да ми се случи.

— Обещаваши ли?

— Обещавам.

— Изглеждаш толкова изморен — погледна го тя загрижено.

— Курсът беше доста интензивен — призна ѝ Робърт.

Той, разбира се, омаловажаваше нещата. С всичките му текстове, учебници, плюс практическите занятия, никой от тях не успяваше да мигне повече от няколко часа в денонощие. Никой обаче не се оплакваше поради простата причина, че съзнаваха добре — онова, което изучаваха сега, някой ден можеше да им спаси живота.

— Добре знам от какво имаш нужда — заяви Сюзън.

— Нищо чудно — ухили се Робърт и посегна към нея.

— Чакай. Дай ми пет минути. Съблечи се през това време.

Той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше и си помисли: Какво още може да си пожелае човек? И започна да се съблича.

Сюзън се върна след малко.

— Ммм, че си хубав гол — каза му тихичко.

Той чу гласа на инструктора си, който казваше: „Някои от вас ще работят голи. Това значи сами и без никаква помощ“. В какво се забърках? В какво забърках Сюзън?

Тя го поведе към банята. Ваната беше пълна с топла уханна вода, в помещението горяха само четири свещи, закрепени на умивалника.

— Добре дошъл у дома, миличък. — Тя се изхлузи от неглижето си и влезе във ваната.

Той я последва.

— Сюзън...

— Мълчи. Облегни се на мен.

Усети как ръцете ѝ нежно милват гърба и раменете му, усети меките извивки на тялото ѝ до своето и забрави колко беше уморен. Любиха се в топлата вода, а когато започнаха да се бършат, Сюзън каза:

— Толкова по въпроса за любовната игра. Сега да преминем към сериозните задължения.

Отново се любиха и по-късно, когато Робърт заспиваше със Сюзън в прегръдките си, сънено си помисли! *Така ще бъде. Завинаги.*

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сутринта на следващия понеделник Робърт пое длъжността в XVII военен окръг на Военноморската разузнавателна служба на Пентагона.

Адмирал Уитакър го посрещна сърдечно:

— Добре дошъл у дома, Робърт. Личи си, че си поразил полковник Джонсън.

Робърт се усмихна.

— Той самият ме порази.

Докато си пиеха кафето, адмиралът запитва:

— Готов ли си да започнеш веднага?

— Нямам търпение.

— Добре. Имаме работа в Родезия.

Работата във Военноморската разузнавателна служба беше много по-възбуждаща, отколкото Робърт си я беше представял. Всяка възлагана задача беше различна, а на Робърт поверяваха най-отговорните. Той залови един изменник, разкрил операцията по контрабанда с наркотици на Нориюга в Панама, разобличи един тъмен субект, който работеше за Маркос в американското консулство в Манила и помогна да се инсталира тайно подслушвателно устройство в Мароко. Изпратиха го със специални мисии в Южна Америка и Антилските острови. Единственото нещо, което го безпокоеше, бяха дългите раздели със Сюзън. Не понасяше да бъде далеч от нея, липсваше му страшно. Той бе погълнат от работата си, но за Сюзън нямаше нищо, което да я разсее. Случаите, които му възлагаха, ставаха още повече. Прекарваше все по-малко време вкъщи и точно тогава проблемът със Сюзън стана сериозен.

Когато и да се върнеше у дома, той и Сюзън изгладнели се хвърляха в прегръдките си и се любеха с цялата си страст. Но тези моменти започнаха да се разреждат все повече. На Сюзън й се

струваше, че в момента, в който Робърт се върне от едно поръчение, веднага го изпращат по друго.

На всичко отгоре Робърт не можеше да разговаря с нея за работата си. Сюзън нямаше представа къде отива той или какво прави. Тя само знаеше, че той се е заплел в нещо опасно и се ужасяваше, че един ден ще замине и няма да се върне. Не смееше да му задава въпроси. Чувстваше се като някаква непозната, напълно откъсната от някаква важна част от живота му. От техния живот. *Не мога повече така*, реши Сюзън.

Когато Робърт се върна от четириседмична командировка в Централна Америка, Сюзън каза:

— Робърт, мисля, че е по-добре да си поговорим.

— Какъв е проблемът? — запита Робърт. Той знаеше за какъв проблем става дума.

— Страхувам се. Постепенно се раздалечаваме един от друг, а аз не искам да се разделим. Не бих могла да го понеса.

— Сюзън...

— Почакай. Нека да свърша. Знаеш ли колко време сме били заедно през последните четири месеца? По-малко от две седмици. Когато се връщаш вкъщи, имам чувството, че ти си някакъв посетител, а не моят съпруг.

Той взе Сюзън в прегръдките си и я притисна силно.

— Знаеш колко много те обичам.

Тя облегна глава на рамото му.

— Моля те, не позволявай нищо да ни се случи.

— Няма — обеща той. — Ще говоря с адмирал Уитакър.

— Кога?

— Незабавно.

— Адмиралът ще Ви приеме веднага.

— Благодаря.

Адмирал Уитакър седеше зад бюрото си и разписваше някакви документи. Вдигна поглед с влизането на Робърт и се усмихна.

— Добре дошъл вкъщи, Робърт, и моите поздравления. Великолепна работа си свършил в Салвадор.

— Благодаря, сър.

— Седни. Мога ли да ти предложа кафе?

— Не, адмирале, благодаря.

— Искал си да говориш с мен? Секретарката ми каза, че е спешно. Какво мога да направя за теб?

Трудно беше да започне.

— Сър, въпросът е личен. Женен съм от по-малко от две години и...

— Ти направи чудесен избор, Робърт. Сюзън е великолепна жена.

— Да, съгласен съм. Проблемът е, че съм далеч повечето време и тя се чувства нещастна от това.

И бързо добави:

— И е напълно права. Положението не е нормално.

Адмирал Уитакър се облегна назад на стола си и изрече замислено:

— Разбира се, това, което правиш, не може да се нарече нормално. Понякога се изискват жертви.

— Зная — подчерта навъсено Робърт, — но не съм готов да пожертвам брака си. Той означава твърде много за мен.

Адмиралът го изучаваше замислено.

— Разбирам. Какво искаш?

— Надявах се, че бихте могъл да ми възлагате такива задачи, които да не ме държат прекалено дълго извън дома. Това са толкова много задачи, трябва да има стотици неща, които бих могъл да свърша по-близо до дома си.

— По-близо до дома си...

— Да.

Адмиралът бавно изрече:

— Ти си го заслужил наистина. Не виждам защо да не се уреди нещо такова.

Робърт се усмихна облекчено.

— Много сте добър, адмирале. Наистина го оценявам.

— Да, мисля, че определено можем да уредим това. Кажи на Сюзън от мое име, че проблемът е решен.

Робърт се изправи, грейнал.

— Не зная как да Ви се отблагодаря.

Адмирал Уитакър махна с ръка и приключи разговора.

— За мен ти си твърде ценна човешка сила, за да позволя да ти се случи каквото и да било. Сега иди си вкъщи при жената.

Когато Робърт съобщи новината на Сюзън, тя се разтрепери от радост и се хвърли на врата му.

— О, скъпи, това е прекрасно.

— Смятам да го помоля за няколко седмици отпуск, за да можем да заминем някъде. Това ще бъде вторият ни меден месец.

— Забравила съм какво е меден месец — тихо промърмори Сюзън. — Покажи ми.

Робърт ѝ показва.

На следващата сутрин адмирал Уитакър изпрати да повикат Робърт.

— Искях само да знаеш, че вече правя нещо по въпроса, който обсъждахме вчера.

— Благодаря, адмирале.

Сега бе моментът да се спомене за отпуска.

— Сър...

Адмирал Уитакър каза:

— Възникна нещо, Робърт.

Закрачи насам-натам. Когато отново заговори, в гласа му се прокрадна нотка на дълбока загриженост:

— Току-що ме информираха, че в ЦРУ е проникнал чужд агент. Изглежда, че има постоянно изтичане на свръхсекретна информация. Единственото, което знаят за шпионина, е, че кодовото му име е Лисицата. В момента се намира в Аржентина. Трябва им някой извън управлението да проведе операцията. Директорът на ЦРУ поиска теб. Искат ти да издириш човека и да го върнеш обратно. Казах им, че ти ще решиш. Искаш ли да се заемеш с това?

Робърт се поколеба.

— Боя се, че ще трябва да се въздържа, сър.

— Уважавам решението ти, Робърт. Ти пътуваш непрекъснато и никога досега не си отказвал поръчение. Знам, че това не е било леко за семейния ти живот.

— Бих искал да се заема с тази работа сър. Само че...

— Не е нужно да го казваш, Робърт. Моето мнение за твоята работа и преданост не се променя. Искам да те помоля само за една услуга.

— Каква е тя, адмирале?

— Заместник-директорът на ЦРУ помоли да се срещне с теб, независимо от твоето решение. От учтивост. Не би имал нищо против, нали?

— Разбира се, че не, сър.

На следващия ден Робърт отиде с кола до Лангли, за да се срещне със заместник-директора.

— Седнете, капитане — каза заместник-директорът, след като Робърт влезе в големия ъглов кабинет. — Слушал съм много за вас. Само хубави неща, разбира се.

— Благодаря, сър.

Заместник-директорът беше около шестдесетгодишен мъж, слаб като вейка, с хубава бяла коса и тънки като четчица мустаци, които се движеха нагоре-надолу, докато подръпваше от лулата си. Възпитаник на университета в Йейл, през Втората световна война той бе работил за Управлението за стратегически изследвания и после, след конфликта, бе преминал в ЦРУ, когато, то бе основано. Беше направил солидна възходяща кариера до сегашния си пост в едно от най-големите и най-мощни разузнавателни управления в света.

— Искам да знаете, че уважавам вашето решение.

Белами кимна с глава към заместник-директора.

— Има обаче един факт, който мисля, че си заслужава да ви съобща.

— За какво става дума, сър?

— Президентът е замесен лично в операцията по разкриване на Лисицата.

— Не знаех това, сър.

— За него — както и за мен — това е едно от най-важните поръчения на това управление от самото му създаване досега. Известно ми е положението ви вкъщи и съм убеден, че и Президентът ви съчувства. Той самият много държи на семейството си. Но ако вие

не поемете задачата, това би хвърлило — как да кажа — сянка върху ВРС и адмирал Уитакър.

— Адмиралът няма нищо общо с моето решение, сър — каза Робърт.

— Разбирам това, командор, но дали Президентът ще го разбере?
Меденият месец ще трябва да се отложи, помисли си Робърт.

Когато Робърт поднесе на Съюзън новината, веднага нежно добави:

— Това е последната ми презокеанска задача. След това толкова много ще си стоя вкъщи, че ще ти дойде до гуша от мене.

Тя му отвърна с усмивка:

— Въобще няма да ни стигне всичкото време на света. Ще бъдем завинаги заедно.

Преследването на Лисицата беше най-обърканото нещо, с което Робърт се беше сблъсквал въобще. Попадна по дирите му в Аржентина, но човекът му се изплъзна с един ден. Следата водеше към Токио и Китай, а после до Малайзия. Онзи, който стоеше зад името Лисицата, всеки път оставяше достатъчно следи, насочващи към мястото, където е бил, но никога към мястото, където е.

Дните станаха седмици, седмиците се превърнаха в месеци, а Робърт винаги изоставаше зад Лисицата. Обаждаше се на Съюзън почти всеки ден. В началото беше: „След няколко дни съм вкъщи, мила“. После — „Може би ще се върна другата седмица“, докато накрая стана „Не знам точно кога ще си дойда“. В един момент Робърт трябваше окончателно да се откаже от преследването. Беше прекарал два месеца и половина по следите на Лисицата без никакъв успех.

Когато се върна при Съюзън, тя му се видя променена. Малко поохладняла.

— Съжалявам, миличка — извини се Робърт. — Нямах представа, че ще се окаже така дълго. Беше само защото...

— Те никога няма да те пуснат да си отидеш, нали, Робърт?

— Какво? Разбира се, че ще ме пуснат.

Тя поклати глава.

— Не мисля така. Започнах работа в една болница. „Уошингтън мемориал хоспитъл.“

Той се стъписа.

— Ти какво?

— Отново ще бъда медицинска сестра. Не мога да си седя така и да те чакам да дойдеш вкъщи при мен, да се чудя къде си и какво правиш, жив ли си или умрял.

— Сюзън, аз...

— Няма нищо, скъпи. Поне ще върша нещо полезно, докато отсъстваш. И ще мога да те чакам по-леко.

Робърт нямаше какво да отговори на това.

Той докладва провала си на адмирал Уитакър. Адмиралът го прие със съчувствие.

— Аз съм виновен, че се съгласих да те оставя да го направиш. Отсега нататък ще оставим ЦРУ сами да се оправят с проклетите си проблеми. Съжалявам, Робърт.

Робърт сподели, че Сюзън работи като медицинска сестра.

— Може би това не е лоша идея — каза адмиралът замислено. — Така бракът ви ще се освободи от напрежението. Ако от време на време поемаш по някой и друг случай в чужбина, сигурен съм, че това няма да преча кой знае колко много.

Това от време на време се оказа почти постоянно. Именно тогава бракът започна да се разпада, истински.

Сюзън работеше в „Уошингтън мемориал хоспитъл“ като операционна сестра, а когато Робърт биваше у дома, тя се опитваше да си вземе някой почивен ден, за да бъде с него, но работата ѝ я поглъщаше все повече и повече.

— Наистина ми доставя удоволствие, мили. Чувствам, че правя нещо полезно.

И тя разказваше на Робърт за своите пациенти, той си спомняше колко грижовна беше тя с него самия, как постепенно и търпеливо му върна здравето, върна го към живота. Беше доволен, че тя вършеше важната работа, която обичаше, но истината беше, че те все по-малко успяваха да се виждат. Емоционалната дистанция помежду им растеше. Появи се и някаква несъществуваща дотогава неловкост. Бяха като двама непознати, които отчаяно се мъчат да завържат някакъв разговор.

Когато Робърт се върна във Вашингтон от една шестседмична мисия в Турция, той заведе Сюзън да вечерят в ресторант „Сан Суси“.

Сюзън каза:

— В болницата имаме нов пациент. Претърпял е тежка самолетна катастрофа и лекарите смятаха, че няма да го бива, но аз ще се погрижа за живота му.

Очите ѝ искряха.

Така се държеше и с мен, помисли си Робърт. Чудеше се дали тя не се навежда над новия пациент с думите „Оздравявай. Чакам те“. Побърза да пропъди мисълта си.

— Той е толкова симпатичен, Робърт. Всички сестри са полудели по него.

„Всички сестри?“, зачуди се той.

Леко съмнение загложди душата му, но Робърт успя да го пропъди.

Поръчаха вечеря.

На другата събота Робърт замина за Португалия и когато след три седмици се върна, Сюзън го посрещна с особена възбуда.

— Днес Монти проходи за първи път!

Целувката ѝ беше механична.

— Монти?

— Монти Банко. Така се казва. Ще се оправи. Лекарите не можеха да повярват, но ние няма да се предадем.

Ние.

— Разкажи ми за него.

— Страхотно е мил наистина. Винаги ни дава подаръци. Много е богат. Кара собствен самолет, направи ужасна катастрофа, и...

— Какви подаръци?

— Ами, нали знаеш, просто дреболии такива — бонбони, цветя, книги, плочи. Опита се на всички ни да подари по един скъп часовник, но разбира се трябваше да му откажем.

— Разбира се.

— Той има яхта, понита за поло...

Това бе денят, от който Робърт започна да го нарича „Монти Баровеца“.

Сюзън говореше за него всеки път, когато се връщаше вкъщи от болницата.

— Той наистина е мил, Робърт.

Мил е вече опасно.

— И е толкова внимателен. Знаеш ли какво направи днес? Поръча от Жокейския клуб да донесат обяд за всички сестри на етажа.

Отвратителен тип. Абсурдно, но Робърт се хвана, че се разгневява.

— Женен ли е този ваш приказан пациент?

— Не, скъпи. Защо?

— Просто питам ей така.

Тя се засмя.

— За бога, да не би да ревнуваш?

— От някакъв си старец, който сега се учи да прохожда? Разбира се, че не.

Противна лъжа. Но нямаше да достави на Сюзън удоволствието да си го признае.

Когато Робърт си беше вкъщи, Сюзън се опитваше да избягва разговорите за нейния пациент, но ако тя не подхванеше темата, започваше я Робърт.

— Как я кара старият Баровец?

— Той не се казва Баровец, а Монти Банко — сгълча го тя.

— Няма значение.

Колко жалко, че кучият син не е пукнал при самолетната катастрофа.

На другия ден Сюзън имаше рожден ден.

— Знаеш ли какво — каза Робърт възторжено, — ще празнуваме. Ще отидем навън, ще си направим една чудесна вечеря някъде и...

— Трябва да работя в болницата до осем.

— Добре. Ще дойда да те взема оттам.

— Много хубаво. Монти умира от нетърпение да се запознаете. Казаха съм му всичко за тебе.

— С удоволствие очаквам да се срещна със стареца — увери я Робърт.

Когато Робърт пристигна в болницата, администраторката му каза:

— Добър вечер, господине. Сюзън работи в ортопедичното отделение на третия етаж. Тя ви очаква.

И вдигна телефона.

Когато Робърт излезе от асансьора, Сюзън вече го чакаше, облечена в бялата си колосана униформа, и сърцето му спря за миг. По дяволите, беше толкова красива.

— Здравей, прекрасна.

Сюзън се усмихваше със странно притеснение.

— Здравей, Робърт. Приключвам дежурството след няколко минути. Хайде, ще те запозная с Монти.

Едва издържам.

Тя го въведе в една голяма частна стая, пълна с книги, цветя и кошници с плодове, и каза:

— Монти, това е съпругът ми, Робърт.

Робърт стоеше там, втренчен в мъжа в леглото. Той бе три или четири години по-възрастен от него и приличаше на Пол Нюман. Робърт го намрази от пръв поглед.

— За мен е голямо удоволствие да се запознаем, капитане. Сюзън ми е разказвала всичко за вас.

„Да, това ли си приказват, когато тя седи до леглото му посред нощ?“

— Тя е много горда с вас.

„Така, така, приятелче, хвърли ми няколко трохички.“

Сюзън гледаше към Робърт като й се искаше той да бъде любезен. Той направи усилие.

— Разбирам, че скоро ще ви изпишат оттук.

— Да, благодарение най-вече на жена ви. Тя е сестра-чудо.

„Хайде, моряче. Мислиш ли, че ще оставя това фантастично тяло да го гледа друга сестра?“

— Да, това е неин специалитет. — Робърт не можа да се пребори с горчивината в гласа си.

Вечерята по случай рождения ден беше пълен провал. Сюзън искаше да говори само за пациента си.

— Заприлича ли ти на някого, скъпи?

— На Борис Карлов^[1].

— Защо трябваше да си толкова груб с него?

Той отвърна хладно:

— Мисля, че бях твърде любезен. Не можах да го харесам.

Сюзън го погледна с ококорени очи:

— Ти дори не го познаваш. Какво толкова не му хареса?

Не ми хареса как те гледа. Не ми хареса как ти го гледаш. Не ми харесва как нашият брак отива по дяволите. Боже, не искам да те загубя.

— Извинявай. Предполагам, че просто съм уморен.

Довършиха вечерята в мълчание.

На сутринта, когато Робърт се приготвяше да отиде в управлението, Сюзън каза:

— Робърт, имам да ти кажа нещо...

Беше като ритник в стомаха. Не би могъл да понесе тя да изрази на глас това, което ставаше.

— Сюзън...

— Знаеш, че те обичам. Винаги ще те обичам. Ти си най-милият, най-чудесният мъж, който някога съм познавала.

— Моля те...

— Не, остави ме да довърша. Ужасно ме измъчва всичко това. Последната година сме били заедно само някакви си минути. Ние вече нямаме семейство. Отчуждили сме се.

Всяка дума се забиваше в него като нож.

— Права си — промълви с отчаяние той. — Аз ще се променя. Ще напусна агенцията. Сега. Днес. Ще заминем някъде и...

Тя поклати глава.

— Не, Робърт. И двамата сме наясно, че няма да стане. Ти правиш това, което искаш да правиш. Ако спреш да го правиш заради мен, винаги ще ти е криво. Никой не е виновен. Това просто... се случи. Искам развод.

Стори му се, че светът се сгромолясва отгоре му. Стомахът му изведнъж се сви от болка.

— Не искаш да кажеш това, Сюзън. Ще намерим начин да...

— Вече е много късно. Много дълго време мисля за това. През цялото това време, когато си бил надалеч, а аз си седях сама вкъщи и чаках да се върнеш, мислех за това. Всеки от нас живееше своя

различен живот. Аз имам нужда от повече. Имам нужда от нещо, което ти вече не можеш да ми дадеш.

Той стоеше вцепенен и с мъка се опитваше да овладее чувствата си.

— Значи ли... има ли това нещо общо с Баровеца?

Сюзън се поколеба.

— Монти ме помоли да се омъжа за него.

Робърт усети как отвътре внезапно му прималява.

— И ти прие?

— Да.

Беше като в кошмарен сън. Това не е истина, помисли си той. Това не може да бъде. Очите му се напълниха със сълзи.

Сюзън обви ръце около него и го притисна към себе си.

— Никога няма да изпитам към друг мъж онова, което съм изпитвала към теб. Обичах те с цялата си душа и сърце. Винаги ще те обичам. Ти си най-скъпият ми приятел.

Отдръпна се и го погледна в очите.

— Но това не е достатъчно. Разбираш ли?

Единственото, което Робърт разбираше, бе, че тя го откъсва от себе си.

— Можем да опитаме пак. Ще започнем отново и...

— Съжалявам, Робърт — изрече Сюзън със задавен глас. — Ужасно съжалявам, но това е краят.

Тя отлетя в Рино за развода, а капитан Робърт Белами потъна в двуседмичен запой.

Старите навици изчезват трудно. Робърт телефонира на един приятел от ФБР. Ал Трейнър и той няколко пъти бяха кръстосвали пътищата си в миналото и Робърт му имаше доверие.

— Трей, имам нужда от една услуга.

— Услуга? Имаш нужда от психиатър. Как така остави Сюзън да си отиде, по дяволите?

Явно новината е обиколила целия град.

— Това е дълга и тъжна история.

— Наистина съжалявам, Робърт. Тя беше една велика дама.

— Аз... нищо, нищо. Какво мога да направя за теб?

— Искам да провериш един човек по компютъра.

— Готово. Дай ми името.

— Монти Банкс. Просто обичайна справка.

— Добре. Какво точно те интересува?

— Той може и да не е във вашите компютри, Трей, но ако го има — глобявали ли са го някога за неправилно паркиране, бил ли си е кучето, минавал ли е на червено? Обикновените работи.

— Разбира се.

— Любопитен съм още откъде има парите си. Бих искал да си изясня обкръжението му.

— Значи само рутинна справка, а?

— И Трей, нека да си остане между нас. Лично е. Окей?

— Няма проблем. Ще ти се обадя утре сутринта.

— Благодаря ти. Дълга ти един обяд.

— Вечеря.

— Имаш я.

Робърт постави обратно слушалката и си помисли: *Портрет на човек, който се хваща за сламки. На какво се надявам, че той ще се окаже Джеск Изкормвана или пък че Сюън ще долети пак в прегръдките ми?*

Рано на другата сутрин Дъстин Торнтън прати да повикат Робърт.

— Върху какви сведения работите в момента, капитане?

Прекрасно знае върху какво работя, реагира Робърт.

— Приключвам досието си за дипломата от Сингапур, и...

— Изглежда времето ви не е уплътнено добре.

— Извинете, не ви разбрах?

— В случай че сте забравили, капитане, Военноморската разузнавателна служба няма нареждане да разследва американски граждани.

Робърт го наблюдаваше стреснат.

— Вие какво...?

— ФБР ми съобщи, че вие се опитвате да получите информация, която е абсолютно извън обсега на компетенцията на това бюро.

Робърт усети прилив на внезапен гняв. Онова копеле Трейнър го е предало. Дотук с приятелството.

— Въпросът беше личен — каза Робърт. — Аз...

— Компютрите на ФБР не са там за ваше удобство, нито пък да ви помагат да безпокоите частни граждани. Ясен ли съм?

— Много.

— Това е всичко.

Робърт хукна обратно към кабинета си. С треперещи пръсти набра 202-324-3000. Един глас отговори: „ФБР“.

— Ал Трейнър.

— Момент, моля.

След минута на линията се появи мъжки глас.

— Ало, какво обичате?

— Да. Търся Ал Трейнър.

— Съжалявам. Агент Трейнър не работи вече в това бюро.

Робърт замря като поразен от гръм.

— Какво?

— Агент Трейнър бе прехвърлен другаде.

— Прехвърлен?

— Да.

— Къде?

— Боаз. Но няма да бъде там известно време. Доста дълго време, страхувам се.

— Какво искате да кажете?

— Снощи, докато е бягал из Рок Крийк Парк, е бил бутнат от кола, а шофьорът е офейкал. Представете ли си? Някакъв мръсник, пиян до козирката, врхлетял с колата си право на пътеката за бягане. Тялото на Трейнър отхвъркнало на повече от 12 метра от нея. Може и да не оживее.

Робърт пусна слушалката обратно. Виеше му се свят. Какво, по дяволите, става? Монти Банкс, синеокото момче на Америка, се покровителстваше. От кого? Защо? *Исусе*, помисли си Робърт, *на какво е налетяла Сюзън?*

Той отиде да я види същия следобед.

Тя беше в новия си апартамент, красив мезонет на улица М. Той се запита дали Баровеца го е платил. От седмици не беше виждал Сюзън и при вида ѝ дъхът му спря.

— Прости ми, че врхлитам така, Сюзън. Знам, обещах да не го правя.

— Каза, че е нещо сериозно.

— Вярно е.

Сега, когато вече беше тук, той не знаеше как да започне. *Сюзън, дойдох да те спася?* Тя би му се изсмяла в лицето.

— Какво се е случило?

— Става дума за Монти.

Тя се намръщи.

— Е, и какво за него?

Тук беше трудното. Как можеше да й каже нещо, което той самият не знаеше? Знаеше само, че има нещо нередно. Монти Банкс като нищо си беше в компютъра на ФБР с резолюция: „Да не се дава никаква информация без съответно разрешение“. И справката беше рикоширала право във ВРС. „Защо?“

— Не мисля, че той е... — той не е това, което изглежда.

— Не разбирам.

— Сюън... — откъде има толкова пари?

Въпросът я изненада.

— Монти върти много успешна търговия с внос и износ.

Най-старото прикритие на света.

Да беше помислил по-добре, преди да се изстреля тук с недопечената си теория. Чувстваше се като някакъв глупак. Сюън очакваше отговор, а той нямаше такъв.

— Защо питаш?

— Аз... аз само исках да се убедя, че е подходящ за теб — промърмори неубедително Робърт.

— О, Робърт. — Гласът й бе изпълнен с разочарование.

— Май не трябваше да идвам. — *Пада ти се, приятелче.* — Съжалявам, извинявай.

Сюън се приближи до него и го прегърна силно.

— Разбирам — изрече меко тя.

Но тя не разбираше. Не разбираше, че една невинна справка за Монти Банкс беше спряна, отпратена във Военноморската разузнавателна служба, и че човекът, който се бе опитал да вземе тази информация беше пратен в трета глуха.

Имаше други начини да се получи информация и Робърт подходи към тях изключително внимателно. Телефонира на един приятел, който работеше в списание „Форбс“.

— Робърт! Откога не сме се виждали. Какво мога да направя за теб?

Робърт му каза.

— Монти Банкс? Интересно, че го споменавах точно него. Мисля, че може да е в списъка на Четиристотинте Богаташи на „Форбс“ но не можем да получим никаква сигурна информация за него. Да имаш нещо за нас?

Кръгла нула.

Робърт отиде в градската библиотека и потърси името Монти Банкс в „Ху из ху“. Не го откри.

Опита с микрофиша и прегледа старите броеве на „Уошингтън пост“ приблизително по времето, когато Монти Банкс бе катастрофирал със самолета. Там Банкс се споменаваше като предприемач.

Всичко това звучеше достатъчно невинно. *Може би греша, мислеше си Робърт. Може би Монти Банкс е момче с чисти ръчички. Нашето правителство нямаше да го покровителства, ако беше шпионин, престъпник или наркотрафикант... Истината е, че аз ще се опитам да се държа за Съюзън.*

Да си отново ерген означаваше самота, празнота, вихър от заети дни и безсънни нощи. Понякога го обхващаше вълна от отчаяние без предупреждение и той си поплакваше. Плачеше за себе си и за Съюзън, и за всичко онова, което бяха загубили. Присъствието на Съюзън се чувстваше навсякъде. Апартаментът живееше със следите от нея. Робърт бе сполетян от проклятието отново да преживее абсолютно всичко и всяка стая го измъчваше със спомени за нейния глас, нейния смях и топлина. Той отново виждаше нежните хълмчета и долини на нейното тяло, докато тя лежеше гола в леглото, и болката в него беше непоносима.

Приятелите му се тревожеха за него.

— Не трябва да бъдеш сам, Робърт.

И в един глас всички му повтаряха: „Имам едно момиче за теб!“.

Те бяха високи и красиви, дребни и сексапилни. Бяха манекенки и секретарки, рекламни агентки, разведени и юристки. Но нито една от тях не беше Съюзън. Той не намери общ език с нито една от тях, а опитите да води банални разговори с неинтересуващите го непознати само усиливаха самотата му. Робърт не изпитваше желание да легне с

нито една от тях. Искаше да бъде сам. Искаше да пренавие филма от началото му, отново да напише сценария. От дистанцията на времето беше така лесно да види собствените си грешки, да види как трябваше да се изиграе сцената с адмирал Уитакър.

— В ЦРУ е проникнал агент, наречен Лисицата. Заместник-директорът поиска ти да го издириш.

— Не, адмирале. Съжалявам. Ще водя жена си на втори меден месец.

Той искаше отново да редактира живота си, да напише „хепи енд“. Твърде късно. Шансът в живота идва само веднъж. Той беше сам.

Пазаруваше и си говореше сам, веднъж в седмицата отиваше до близкия перален автомат, когато се задържаше вкъщи.

Това бе един самотен, унил период от живота на Робърт. Но най-лошото още не беше дошло. Една красива архитектка, която бе срещнал веднъж във Вашингтон, му телефонира няколко пъти да го покани на вечеря. Робърт се дърпаше, но в края на краищата прие. Тя бе приготвила страшно хубава вечеря за двама на свещи.

— Чудесна готвачка си — каза Робърт.

— Във всичко съм чудесна.

Нямаше грешка в думите ѝ. Тя се доближи до него.

— Позволи ми да ти го докажа.

Тя сложи ръцете си върху бедрата му и с върха на езика си облиза устните му.

Много време мина, помисли си Робърт. Май твърде много.

Те се преместиха в леглото и за ужас на Робърт последва пълна катастрофа. За първи път в живота си Робърт се провали като мъж. Почувства се унижен.

— Не се тревожи, мили — каза тя. — Ще се оправи.

Не позна.

Робърт се върна вкъщи смутен, осакатен. Той съзнаваше, че по някакъв налудничав, заплетен начин е усетил, че да се люби с друга жена е предателство към Сюзън. „Как е възможно да оглупея така?“

Няколко седмици по-късно той отново опита с една надарена секретарка от ВРС. Тя изпадна в дива страст в леглото, галеше тялото му и го поемаше в горещата си уста. Никакъв ефект. Той желаше само Сюзън. След този случай изостави опитите. Помисли си дали да не се консултира с лекар, но не смееше от срам. Той знаеше отговора на

проблема си и той нямаше нищо общо с медицински съвет. Вложи цялата си енергия в работа.

Сюзън му се обаждаше най-малко веднъж в седмицата. Ще каже: „Не пропускай да си прибереш ризите от пералнята“, или: „Пращам ти жена да изчисти апартамента. Бас държа, че е кочина“.

Всяко обаждане правеше самотата още по нетърпима. Тя му звънна вечерта преди сватбата си.

— Робърт, искам да знаеш, че утре се омъжвам.

Дишането му блокира. Робърт с мъка се опита да си поеме дъх.

— Сюзън...

— Аз обичам Монти — каза тя, — но обичам и теб. Ще те обичам до смъртния си ден. Искам никога да не забравяш това.

Какво можеше да се каже на това?

— Робърт, добре ли си?

Как не. Страхотно се чувствам. Освен това, че съм евнух-ебач. Задраскай последната дума.

— Робърт?

Той не би понесъл да я накаже с проблема си.

— Добре съм. Направи ми само една услуга, а, бебчо?

— Всичко, което мога.

— Недей — не го оставяй да те заведе на меден месец на нито едно от местата, където сме ходили с теб.

Затвори телефона, излезе и отново се напи.

Това беше преди една година. Това беше миналото. Той бе принуден да погледне в очите факта, че сега Сюзън принадлежеше на някой друг. Трябваше да живее с настоящето. Имаше работа да се върши. Време беше да си поприказва с Лезли Мъдършед, фотографа, притежаващ снимките и имената на свидетелите, които Робърт имаше за задача да открие в своята последна мисия.

[1] Американски актьор, изпълняващ роли на злодеи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Лезли Мъдършед не беше на себе си от обхваналата го еуфория. В момента, в който се върна в Лондон, стиснал скъпоценното си филмче, той се втурна в малкото килерче, което бе приспособил за тъмна стаичка и провери дали всичко необходимо е налице: танк за обработване на филма, термометър, щипки за окачване, четири големи лабораторни вани, часовник, проявител, разтвори и фиксаж. Той загаси голямата лампа на тавана и запали една странична с червена крушка. Ръцете му трепереха, докато отвори касетката и измъкна негатива. Дишаше дълбоко, за да може да се контролира. *Този път всичко трябва да е точно*, мислеше си. *Всичко. Това е за теб, мамо.*

Внимателно пренави лентата на ролки. Сложи ги в танка и го напълни с проявител, първата течност, която щеше да използва. Трябваше да поддържа постоянна температура от 68 градуса по Фаренхайт и периодично да я разбърква. След единайсет минути изля проявителя и поля ролките с фиксаж.

В ужаса си да не направи някоя грешка, Лезли се изнерви отново. Отля фиксажа и остави филма да престои десет минути в резервоар с вода. След това трябваше да се бърка непрекъснато в разтвор от натриев тиосулфат и още дванайсет минути във вода. Още трийсет секунди в специален разтвор предпазваха негативите от драскотини и петна. Накрая, като страшно много внимаваше, той извади филма, окачи го с щипки и отстрани последните оттичащи се от него капки с помощта на специална гумена ролка за подсушаване. С нетърпение зачака негативите да изсъхнат.

Дойде време да погледне какво е станало. Със затаен дъх и пърхащо сърце Мъдършед пое първите кадри от негатива и ги повдигна към светлината да ги разгледа. *Супер! Абсолютно супер!*

Всяка една снимка беше цяло съкровище, гордост за всеки фотограф на света. Личеше ясно и най-малкият детайл от странния космически кораб заедно с телата на двете извънземни форми, полегнали в него.

Две неща, които Мъдършед не бе видял преди, привлякоха погледа му и той се взря по-внимателно. На мястото, където корабът се беше разцепил, той забеляза три тесни койки за спане във вътрешността — и все пак извънземните бяха двама. Другото странно нещо беше, че липсваше ръката на единия от тях. Не се виждаше никъде на снимката. *Може би съществото има само една ръка, помисли си Мъдършед. Боже мили, тези снимки са шедеври! Права беше мама. Аз съм гениален.* Огледа се наоколо в мъничката стая и си каза: *Следващият път като проявявам филм ще бъда в голяма, красива тъмна стая в луксозното ми жилище на Итън Скуеър.*

Той стоеше там, опипвайки съкровищата си като скъперник златото си. Не съществуваше нито едно списание или вестник на света, което да не жадува да се добере до тези снимки, дори ако трябва да убие. През всичките тези години копелетата му връщаха снимките заедно с гадните си обидни бележчици: „Благодарим за изпратените от Вас снимки, които Ви връщаме с настоящето. Те не отговарят на актуалните ни нужди“. И: „Благодарим за снимковия материал. Твърде много прилича на снимките, които вече сме печатали“. Или просто: „Връщаме Ви фотографиите, които ни изпратихте“.

Години наред той по корем се влачеше да моли за работа, а сега те ще пълзят в краката му, и той ще ги накара да си платят през носа за това.

Не можеше да чака повече. Трябваше да действа незабавно. Тъй като компанията „Бритиш телеком“ му бе прекъснала телефона просто защото той закъсня да си плати за последното тримесечие с няколко седмици, Мъдършед трябваше да излезе и да намери телефон. Без да му мисли много, той реши да отиде в „Лангънс“, заведението, където ходеха известните личности, и да се почерпи с един заслужен обяд. „Лангънс“ не му беше по джоба, но ако имаше момент да се празнува, той беше сега. Нали щеше да стане богат и прочут?

Управителят го настани на една маса в ъгъла на ресторанта и там, в сепаре на около три метра от него, той видя две познати лица. Веднага ги разпозна и леки тръпки го побиха. Самите Майкъл Кейн и Роджър Мур! Как искаше майка му да е жива, за да ѝ разкаже за това. Тя умираше да чете истории за кинозвезди. Двамата мъже се смееха и

се забавляваха най-безгрижно, докато Мъдършед не можеше да откъсне поглед от тях. Очите им понякога попадаха на него, без да го виждат. *Самодоволни копелета*, сърдито си мислеше Лезли Мъдършед. *Предполагам, че очакват да отида да им искам автографи. Да, ама след няколко дни те ще дойдат за моя. Ще се скъсат да ме представят на приятелите си: „Лезли, искам да се запознаеш с Чарлз и Дай, а това са Фърги и Ендрю^[1]. Знаете ли, Лезли е онова момче, което направи прочутите снимки на НЛО-то“.*

След като приключи с обяда си, той мина покрай двете звезди и се качи горе при телефонната кабина. Операторът му даде номера на „Сън“.

— Бих искал да говоря с Вашия фото отдел.

Свързаха го с някакъв мъжки глас.

— Чапман.

— Колко ще дадете за снимки на НЛО заедно с телата на двама извънземни в него?

Гласът от другия край на телефона отвърна:

— Ако снимките са достатъчно добри, можем да ги пуснем като пример за хитра измислица и...

Мъдършед отвърна язвително:

— В случая не става дума за никаква измислица. Имам имената на девет почтени свидетели, които могат да докажат, че е истина, включително един свещеник.

Мъжът промени тона си:

— О, така ли? И къде са направени тези снимки?

— Няма значение — предпазливо каза Мъдършед. Нямах намерение да им позволи да го измамат, като измъкнат каквато и да е информация от него. — Интересуват ли ви?

Гласът заговори внимателно:

— Ако докажете, че снимките са автентични — да, биха ни интересували много.

Бас държа, че ще ви интересуват, ликуваше мислено Мъдършед.

— Пак ще ви се обадя.

Затвори телефона.

Другите две обаждания бяха също така задоволителни.

Мъдършед трябваше да си признае вътрешно, че да вземе имената и адресите на свидетелите беше гениално хрумване. Сега по никакъв начин никой не можеше да го обвини, че се опитва да си служи с измама. Тези снимки щяха да се появяват на първите страници на всеки важен вестник и списание в света. И с мен: Снимки — Лезли Мъдършед.

На излизане от ресторанта Мъдършед не можа да се стърпи да не мине край сепарето, в което седяха двете звезди.

— Извинете, че ви безпокоя, но бихте ли ми дали автографите си?

Роджър Мур и Майкъл Кейн приятно му се усмихнаха. Надраскаха имената си на късчета хартия и му ги подадоха.

— Благодаря.

Когато Лезли Мъдършед излезе навън, той яростно накъса автографите и ги хвърли. „*Майната им!*“ — мислеше си той. — „*Аз съм по-важен от тях.*“

[1] Членове на английското кралско семейство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Робърт взе такси до Уайтчапъл. Караха през Сити, деловата част на Лондон, в посока на изток, докато стигнаха Уайтчапъл Роуд, кварталът, който печално се прочу преди един век с Джек Изкормвача. Отстрани по улицата бяха разположени десетина сергии, където се продаваше всичко — от дрехи до пресни зеленчуци и килими.

Колкото повече се доближаваха до адреса на Мъдършед, къщите ставаха все по-занемарени и порутени. Улични драсканици бяха изписани по всички излющени червеникавокафяви сгради. Минаха покрай кръчмата „Уивърс Армс“. *Това трябва да е кварталното заведение на Мъдършед*, помисли си Робърт. На друго място прочете надписа: „Уолтър Букмейкър...“. *Тук сигурно Мъдършед залага на коне.*

Най-после стигнаха до Гроув Роуд 213А. Робърт освободи таксито и започна да изучава къщата пред себе си. Това бе грозна двуетажна сграда, която е била разделена на малки апартаменти. Вътре в нея се намираше човекът, който имаше пълен списък на свидетелите, които Робърт бе изпратен да намери.

Лезли Мъдършед седеше във всекидневната, унесен в мисли за неочаквания си късмет, когато звънецът на вратата звънна. Стреснат, той вдигна поглед нагоре, обладан от внезапен необясним страх. Звъненето се повтори. Мъдършед трескаво събра безценните си снимки и бързо се мушна в приспособената тъмна стаичка. Напъха снимките в купчина стари репродукции, после се върна във всекидневната и отвори външната врата. Втренчи се в непознатия, който стоеше там.

— Да?

— Лезли Мъдършед?

— Точно така. Какво мога да направя за Вас?

— Мога ли да вляза?

— Не знам. За какво става дума?

Робърт извади карта за самоличност от Министерството на отбраната и я размаха.

— Тук съм по служба, господин Мъдърshed. Можем да говорим или тук, или в министерството.

Това беше блъф. Но той забеляза мигновения страх, който се изписа на лицето на фотографа.

Лезли Мъдърshed преглътна.

— Не знам за какво говорите, но — влезте.

Робърт влезе в невзрачната стая. Тя беше занемарена със следи от някогашна елегантност, потискаща и мрачна, място, където очевидно се живее по принуда.

— Ще бъдете ли така любезен да обясните за какво сте тук? — Мъдърshed попита с нотка на невинно раздразнение.

— Тук съм, за да Ви разпитам за някои снимки, които сте направили.

Знаеше си! Знаеше го от момента, в който чу звънеца. *Копелета ще се опитат да ми отнемат богатството. Е добре, няма да им позволя.*

— За какви снимки говорите?

Робърт търпеливо обясни:

— Онези, които сте направили на мястото на разбиването на НЛО.

Мъдърshed се вторачи в Робърт за миг в израз на изненада, после пресилено се засмя:

— А, онези! Бих искал да са у мен, за да Ви ги дам.

— Вие наистина ли направихте снимките?

— Опитах се.

— Какво значи това... опитахте се?

— Проклетите снимки не можах да излязат. — Мъдърshed нервно се закашля. — Обективът ми се замъгли. За втори път ми се случва.

И продължи да дърдори бързо:

— Даже изхвърлих негативите. За нищо не ставах. Прахоса се цял филм. А знаете ли колко са скъпи те сега...

Не умее да лъже, помисли си Робърт. *На ръба на паниката е.* И рече съчувствено:

— Много лошо. Тези фотографии можеха да бъдат много полезни.

Не спомена нищо за списъка на пътниците. Ако Мъдърshed излъга за снимките, би излъгал и за списъка. Робърт се огледа наоколо. Снимките и списъкът трябваше да са скрити някъде. Може би не е трудно да се открият. Апартаментчето се състоеше от малка всекидневна, спалня, баня и врата към нещо, което приличаше на стаичка за разни вещи. Нямаше никакъв начин да накара човека да му предаде материала. Не притежаваше истински пълномощия. Но той искаше тези снимки и списъка на свидетелите преди Ес Ай Ес^[1] да дойде и да ги отнесе. Искаше списъка за себе си.

— Да — въздъхна Мъдърshed. — Тези снимки щяха да струват цяло състояние.

— Разкажете ми за космическия кораб — каза Робърт.

Мъдърshed неволно потрепери. Зловещата сцена стоеше винаги пред очите му.

— Никога няма да го забравя — отвърна той. — Като че ли корабът пулсираше, като жив. Имаше нещо нечестиво в него. Освен това, вътре бяха двама мъртви извънземни.

— Можете ли да ми кажете нещо за пътниците от автобуса?

Естествено, тайно излорадства Мъдърshed. Имам всички техни имена и адреси.

— Не, боя се, че не мога.

Мъдърshed продължи да говори, стараейки се да прикрие нервността си:

— Не мога да ви помогна за пътниците, защото не бях в онзи автобус. Всички ми бяха непознати.

— Разбирам. Благодаря ви за съдействието, господин Мъдърshed, оценявам това. Жалко за снимките ви.

— И аз съжалявам — отвърна Мъдърshed. Той гледаше вратата да се затваря след непознатия и щастливо си казваше: *Успях! Надхитрих ги, кучите им синове.*

Вече във в преддверието Робърт разглеждаше бравата на вратата. Ключалка „Чъб“. Стар модел. За секунди би я отворил. Щеше да започне наблюдението посред нощ и да чака фотографът да напусне апартамента сутринта. Само да се добера до списъка и краят на задачата ще бъде лесен.

Робърт се настани в малък хотел близо до апартамента на Мъдърshed и телефонира на генерал Уилърд.

— Открих името на английския свидетел, генерале.

— Момент. Така. Продължавайте, командор.

— Лезли Мъдърshed. Живее в Уайтчапъл на Гроув Роуд 213А.

— Отлично. Ще уредя британските власти да говорят с него.

Робърт не каза нищо за списъка на пътниците, нито за снимките. Те бяха скритите му козове.

Заведението за риба и пържени картофи на Реджи се намираше на малка задънена пряка на Бромптън Роуд. Беше малко, посещавано главно от чиновници и секретарки, които работеха наблизо. Целите му стени отвътре бяха налепени с футболни афиши, а малкото открити места не бяха видели пряспа боя от времето на Суецката криза.

Телефонът зад тезгяха позвъня два пъти, преди да го вдигне едър мъж, облечен в омазнен вълнен пуловер. Човекът изглеждаше като типичен обитател на Ист Енд, изключение правеше само монокълтът със златни рамки, закрепен здраво в орбитата на лявото му око. А защо имаше монокъл беше ясно на всеки, който го погледнеше отблизо: другото му око беше направено от стъкло и с такъв син цвят, който обикновено се среща по рекламните туристически плакати.

— Тук е Реджи.

— Тук е Владиката.

— Да, сър — каза Реджи и сниши гласа си до шепот.

— Името на клиента ни е Мъдърshed. Малко име Лезли. Живее на Гроув Роуд 213А. Поръчката трябва да се изпълни бързо. Разбрано ли е?

— Вече е уредено, сър.

[1] Службата за спътниково разузнаване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лезли Мъдършед бе потънал във фантастични блянове. Интервюираха го членове на световната преса. Питаха го за обширния замък, който току-що си е купил в Шотландия, шатото му в Южна Франция, огромната му яхта. „А вярно ли е, че Кралицата Ви е поканила да станете официален кралски фотограф?“ „Да, казах, че ще я уведомя. А сега, дами и господа, моля да ме извините, закъснявам за моето предаване в Би Би Си...“

Мечтанието му бе прекъснато от звънеца. Погледна часовника на ръката си. Единайсет часа. Дали не се върна онзи човек? Той отиде до вратата и я отвори предпазливо. Там стоеше мъж, по-нисък от Мъдършед (и това бе първото, което той забеляза от него), с непроницаеми очила и слабо, бледо лице.

— Извинявайте — каза мъжът стеснително. — Съжалявам, че се налага да ви безпокоя по това време. Живея ей там, в крайната къща. Отвън пише, че сте фотограф.

— Е?

— Правите ли паспортни снимки?

Лезли Мъдършед да прави паспортни снимки? Човекът, който ще притежава целия свят? Това е като да молиш Микеланджело да ти боядиса банята.

— Не — отвърна грубо той. Понечи да затвори вратата.

— Наистина ми е крайно неприятно да ви безпокоя, но съм ужасно притеснен. Самолетът ми отлита за Токио в осем сутринта. Преди малко, като си извадих паспорта, видях, че снимката по някакъв начин е паднала и я няма. Навсякъде претърсих. Няма да ме пуснат в самолета без снимка на паспорта.

Дребничкият мъж почти се разплака.

— Съжалявам — каза Мъдършед. — Не мога да ви помогна.

— Готов съм да ви платя сто лири.

Сто лири? За човек със замък, шато и яхта? Каква обида.

Разчувстваният дребосък продължаваше:

— Мога и още да Ви дам. Двеста, триста. Вижте, непременно трябва да хвана този самолет, иначе ще си загубя работата.

Триста лири за една паспортна снимка? Без проявяването може да стане за около десет секунди. Мъдърshed бързо засмята. Това правеше 1,800 лири на минута. Хиляда и осемстотин лири в минута правеше 10,800 лири на час. Ако работеше осем часа на ден, ставаха 94,400 лири. За една седмица щеше да стане...

— Ще я направите ли?

Егото на Мъдърshed се бореше с лакомията му и лакомията надви. Защо пък да не похарча малко джобни пари.

— Влезте — рече Мъдърshed. — Застанете до стената.

— Благодаря. Оценявам жеста ви.

Мъдърshed му се щеше да има „Полароид“. Толкова лесно щеше да стане. Взе своя „Вивитар“ и каза:

— Не мърдайте сега.

След десет секунди беше готово.

— Трябва малко време за проявяването — каза Мъдърshed. — Ако минете след...

— Ако не възразявате, ще почакам тук.

— Настанете се.

Мъдърshed занесе фотоапарата в тъмната стаичка, пхна го в черния калъф, загаси горната лампа и включи червената светлина. Измъкна филма. Това ще стане много бързо. Така или иначе, паспортните снимки винаги изглеждат ужасно.

Петнайсет минути по-късно, докато Мъдърshed проявяваше филма, му замириса на пушек. Поспря се за миг. Дали не си въобразяваше? Не. Миризмата ставаше все по-силна. Той се обърна да отвори вратата. Като че ли беше залостена. Заблъска я. Вратата не помръдна.

— Ей! — изкрещя той. — Какво става там навън?

Никакъв отговор.

— Ей! — Той бутна вратата с рамо, но изглежда от другата страна имаше нещо тежко, което я затискаше...

— Мистър?

Никой не отговори. Единственият звук, който успя да дочуе, беше силно прашене. Миризмата на дим бе проникнала навсякъде. Апартаментът гореше. Може би затова е излязъл. Трябва да е отишъл да повика за помощ. Лезли Мъдърshed заблъска вратата с рамо, но тя не помръдваше.

— Помощ! — закрещя той. — Извадете ме оттук!

Димът започваше да се процежда под вратата и Мъдърshed усети как горещите пламъци започват да я облизват. Стана трудно да се диша. Той започна да се задушава. Разкъса яката си, опитвайки се да поеме въздух с мъка. Дробовете му изгаряха. Започна да губи съзнание. Свлече се на колене. *Мили Боже, моля те, не ме оставяй да умра сега. Не точно сега, когато ще стана богат и прочут...*

— Тук е Реджи.

— Изпълнена ли е поръчката?

— Да, сър. Малко попрепечена, но доставена навреме.

— Отлично.

Когато в два часа сутринта Робърт пристигна на Гроув Роуд, за да поеме наблюдението, завари огромно задръстване на движението. Улицата беше пълна със служебни коли, една пожарна, линейки и три полицейски коли. Робърт разбута тълпата от зяпачи и забърза към Центъра на действието. Цялата сграда бе обгърната от огъня. Отвън успя да види, че от апартамент на първия етаж, заеман от фотографа, бяха останали само голи стени.

— Как е станало? — запита Робърт един пожарникар.

— Още не знаем. Отдръпнете се, моля.

— Братовчед ми живее в онзи апартамент. Как е той? Добре ли е?

— Боя се, че не. — Тонът стана съчувствен. — Точно сега го изнасят от сградата.

Робърт видя как двама санитари от линейката набутаха в нея носилка с човешко тяло.

— Аз живях тези дни при него — каза Робърт. — Всичките ми дрехи са там вътре. Бих искал да вляза и...

Пожарникарят поклати глава.

— Няма смисъл, господине. Нищо не е останало от апартамент, освен пепелище.

Нищо друго, освен пепелище. Заедно със снимките и безценния списък на пътниците с техните имена и адреси.

Толкова за шибания ти талант да изнюхваш нещата, с горчивина си помисли Робърт.

Във Вашингтон Дъстин Торнтън обядваше с тъста си в пищната трапезария в службата на Уилърд Стоун. Дъстин Торнтън беше нервен. Той винаги се чувстваше нервен в присъствието на могъщия си тъст.

Уилърд Стоун беше в чудесно настроение.

— Снощи бях на вечеря с Президента. Той ми каза, че е много доволен от работата ти, Дъстин.

— Много ми е приятно да чуя.

— Деликатна работа вършиш. Помагаш да се защитим от ордите.

— Ордите?

— Онези, които ще се опитват да повалят тази велика страна на колене. Но ние трябва да се предпазим не само от врага извън стените. И от онези, които се правят, че служат на родината ни, които не изпълняват дълга си. Онези, които не изпълняват заповедите си.

— Отцепниците.

— Точно така, Дъстин. Отцепниците. Те трябва да бъдат наказани. Ако...

В стаята влезе един мъж.

— Извинете, господин Стоун. Господата пристигнаха. Очакват Ви.

— Да — Стоун се обърна към зет си. — Довърши си обяда, Дъстин. Трябва да се погрижа за нещо важно. Един ден вероятно ще мога да ти кажа какво е.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Улиците на Цюрих гъмжаха от странни твари с чудати форми, уродливи гиганти с огромни тела и дребни очички, и кожа с цвят на сварена риба. Те се хранеха с месо и тя ненавиждаше зловонните миризми, които излъчваха телата им. Някои от женските носеха животински кожи, останки от съществата, които са убили. Тя все още беше вцепенена от ужасната злополука, която бе отнела жизнената субстанция на нейните спътници.

Тя беше на земята вече четири цикъла на това, което тези странни създания наричаха „луна“ и не беше сложила нищо в устата си през цялото време. Прималяваше от жажда. Единственото, което можа да поеме, бе прясната дъждовна вода, насъбрала се в поилката на селянина, а не беше валяло от нощта, в която пристигна. Останалата вода на земята не ставаше за пиене. Беше влязла в едно чуждо място за хранене, но не можа да понесе вонята. Опита се да хапне от техните сурови зеленчуци и плодове, но те бяха безвкусни, не като сочната храна у дома.

Наричаха я Грацията, и тя бе висока, величествена и красива със сияйни зелени очи. Бе приела формата на едно земно момиче, след като напусна района на катастрофата и се разхождаше из тълпите незабелязана.

Тя седеше на една маса върху твърд, неудобен стол, създаден за човешкото тяло, и четеше мислите на съществата наоколо.

Две от тях седяха на масата до нея. Едното говореше високо: „Това е шансът на живота ти, Франц! Само за петдесет хиляди франка, които трябва да намериш, за да започнеш. Имаш петдесет хиляди, нали?“. Тя прочете звучащите мисли в главата му: *Хайде, свиня такава. Нуждая се от комисионата.*

„Да, ама не знам...“ *Ще трябва да ги заема от жена ми.*

„Да съм ти давал някога лош съвет за инвестиции?“ *Решавай.*

„Това са много пари.“ *Тя няма да ми ги даде никога.*

„А и възможностите? Има шанс да спечелиш милиони.“ *Кажу „да“.*

„Добре. Съгласен съм.“ *Може би ще мога да продам някои от бижутата ѝ.*

Убедих го! „Никога няма да съжаляваш, Франц.“ *Той винаги може да поеме загубите от данъка.*

Грацията нямаше и най-малка представа за смисъла на разговора.

В отдалечения край на ресторанта мъж и жена седяха на маса и си говореха тихо. Тя се напрегна, за да ги чуе.

„Господи, боже мой!“ — изрече мъжът. „Как, по дяволите, успя да забременееш?“ *Тъпа кучко!*

„Как мислиш, че съм забременяла?“ *С твоя го направи!*

Забременяла беше. Как зачеваха тези създания, размножавайки се непохватно с гениталиите си като животните им на полето.

„Какво ще предприемеш, Тина?“ *Трябва да абортираш.*

„Какво очакваш да направя? Ти каза, че ще кажеш на жена си за мен.“ *Лъжец с лъжец.*

„Виж, пиленце, вярно, но моментът не е подходящ.“ *Трябва да съм бил луд, че изобщо се захванах с теб. Да съм знаел, че ще ми донесеш само неприятности.*

„И за мен стана лошо, Пол. Аз дори не мисля, че ме обичаш.“ *Кажми ми, че да.*

„Разбира се, че те обичам. Само това е, че жена ми сега преживява тежък период.“ *Нямам намерение да я загубя.*

„И за мен е тежък период, Пол. Не разбираш ли? Бременна съм с твоето дете.“ *И ти ще се ожениш за мен каквото и да стане. Вода течеше от очите ѝ.*

„Успокой се, миличка. Казвам ти, всичко ще се оправи. Аз искам това бебе толкова, колкото и ти.“ *Трябва да я склоня да абортира.*

На масата до тях седеше самотно мъжко същество.

„Те ми обещаха. Казаха ми, че конкуренцията е подработена, че няма начин да загубя, и като един глупак аз им дадох всичките си пари. Трябва да намеря начин да ги възвърна, преди да дойдат ревизорите. Няма да понеса, ако ме тикнат в затвора. Първо ще убия себе си. Кълна се в бога, ще се самоубия.“

На друга маса мъжко и женско създание водеха оживен спор:

„... няма такова нещо. Имам хубава виличка в планината и си помислих, че ще е добре за теб да се измъкнеш в събота и неделя и да си починеш.“ *Дълго ще си почиваме в леглото ми, шери.*

„Не знам, Клод. Никога не съм заминавала някъде с мъж преди.“
Чудя се дали ми вярва.

„Да, обаче тук не става дума за секс. Аз си помислих къщичката за само защото ти каза, че имаш нужда от почивка. Можеш да ме третираш като братче.“ *И ще опитаме едно добро, старомодно кръвосмешение.*

Грацията не знаеше, че различните хора говорят на различни езици, защото можеше да ги филтрира през съзнанието си изцяло и да разбира какво казват.

Трябва да намеря начин да се свържа с кораба-майка, помисли си тя. Извади мъничкия сребрист ръчен предавател. Той представляваше система от разделени неутронети, половината му се състоеше от жив органичен материал, а другата половина — от метално съединение от друга галактика. Органичният материал бе съставен от хиляди единични клетки, така че когато те измираха, другите се размножаваха и така поддържаха връзките постоянни. За жалост дилитиевият кристал, който активираше предавателя се беше откачил и изчезнал някъде. Тя се опита да се свърже с кораба си, но предавателят не струваше нищо без него.

Понечи да изяде още един лист маруля, но вече не издържаше вонята. Стана и се запъти към вратата. Касиерката извика след нея:

— Минутка, госпожице. Не сте си платили яденето.

— Съжалявам. Нямам от вашите парични знаци.

— Можете да кажете това на полицията.

Грацията се взря продължително в очите на касиерката, докато хипнотичната вълна омаломощи и отклони волята ѝ. После се обърна и излезе.

Трябва да намеря кристала. Те очакват да се обадя. Трябваше да се съсредоточи, да напегне сетивата си. Но всичко изглеждаше замазано и изкривено. Знаеше, че без вода щеше да умре много скоро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Ден пети

Берн, Швейцария

Робърт опря до задънена улица. Не си бе дал сметка колко много залагаше да се добере до списъка с имената на Мъдършед. *Изпари се яко дим*, си мислеше Робърт. *Буквално. Следата вече изстина. Трябваше да се сдобия със списъка, докато бях в жилището на Мъдършед.*

Това ще ми е за урок... Урок! Ами да, разбира се! В главата му изведнъж проблесна мисъл, затаена дълбоко в съзнанието му отпреди. Ханс Бекерман беше казал: *Affenarsch!* *Всички други пътници се вълнуваха страшно при вида на НЛО и онези мъртви създания в него, но този старик непрекъснато мрънкаше как трябвало да бързаме за Берн, защото имал да готви някаква лекция за университета.* Това беше голяма догадка, но тя бе всичко, с което Робърт разполагаше.

Той нае кола на летището в Берн и се отправи към университета. Зави по Ратхаусгасе, главната улица на града, и се упъти към Ленгасещрасе, където се намираше Бернският университет. Университетът се разполагаше в няколко сгради, като главната от тях беше голямо, четириетажно каменно здание с две крила и внушителни каменни водоливници с фантастични фигури, украсяващи покрива. От двата края на двора пред зданието над аудиториите имаше остъклени покриви, а задната страна на университета представляваше огромен парк с изглед към реката Ааре.

Робърт изкачи стъпалата към административната сграда и влезе в приемната. Единствената информация, която Бекерман му беше дал, бе, че пътникът е немец и че готвеше лекция за понеделник.

Един студент го насочи към канцеларията. Жената, седнала зад бюрото, имаше забележителна фигура. Беше облечена в силно втален костюм, носеше очила с черни рамки, а косата си бе събрала на кок. Вдигна поглед, когато Робърт влезе при нея.

— Bitte?

Робърт извади карта за самоличност.

— Интерпол. Провеждам разследване и ще оценя вашето съдействие, госпожице...

— Госпожа. Госпожа Шрайбер. Какво разследване?

— Търся един професор.

Тя смръщи вежди.

— Името му?

— Не зная.

— Не знаете името му?

— Не. Това е професор, поканен да чете лекции. Изнесъл е лекция тук преди няколко дни. Montag.^[1]

— Много поканени професори идват тук ежедневно изнасят лекции. Каква му е дисциплината?

— Моля?

— Какво преподава? — Тонът ѝ стана нетърпелив. — По какъв предмет чете лекции?

— Нямам представа.

Тя вече не скри раздразнението си.

— Tut mir leid.^[2] Не мога да Ви помогна. Твърде съм заета за такива несериозни въпроси.

Понечи да извърне глава.

— А, не, това не е несериозно — увери я Робърт. — Es ist sehr dringend.^[3]

Наведе се към нея и сниши гласа си:

— Ще ви се доверя. Професорът, който търсим, е замесен във верига за проституция.

Фрау Шрайбер сви уста в малко „о“ от изумление.

— Интерпол го издирва с месеци. Последната информация за него е, че е немец и че е изнесъл лекция тук на петнайсети този месец.

Робърт се изправи и продължи:

— Ако не искате да съдействате, можем да проведем официално разследване на университета. Разбира се, разгласата...

— Найн, найн! — каза швейцарката. — Университетът не бива да се замесва в такова нещо.

Изглеждаше притеснена.

— Та казвате, че е чел лекция тук — в кой ден?

— Петнайсети. Понеделник.

Фрау Шрайбер стана и отиде до класъора. Отвори го и прегледа някакви книжа. Измъкна няколко листа от една папка.

— Ето. Имали сме трима гостуващи професори, които са чели лекции тук на петнайсетото число.

— Този, който ми трябва, е немец.

— Всички са немци — натърти фрау Шрайбер. Размести книжата в ръката си. — Едната лекция е била по икономика, другата по химия и третата по психология.

— Ще позволите ли да хвърля един поглед?

Тя неохотно подаде отчетите на Робърт.

Робърт разгледа листовите. В долната страна на всеки един имаше написано име с домашен адрес и телефонен номер.

— Мога да ви направя по едно копие от тях, ако желаете.

— Не, благодаря. — Той вече бе наизустил имената и телефоните. — Никой от тях не е човекът, който търся.

Фрау Шрайбер облекчено въздъхна.

— Е, да благодарим на бога за това. Проституция! Никога не бихме се замесили в подобно нещо.

— Съжалявам, че ви обезпокоих напразно.

Робърт излезе от канцеларията и се упъти към една телефонна кабина в града.

Първото позвъняване беше в Берлин.

— Професор Щройбел?

— Да.

— Обаждаме се от автобусната компания „Съншайн турс“. Забравили сте едни очила в нашия автобус миналата неделя, когато правихте обиколка из Швейцария, и...

— Не разбирам за какво ми говорите.

Гласът издаваше раздразнение.

— Вие бяхте в Швейцария на четиринайсети, нали професоре?

— Не. На петнайсети. Да изнеса лекция в Бернския университет.

— И не направихте обиколката с нашия автобус?

— Нямам време за такива глупости. Аз съм зает човек.

И професорът тръшна слушалката.

Второто обаждане беше в Хамбург.

— Професор Хайнрих?
— Професор Хайнрих слуша.
— Тук е компанията „Съншайн турс“. Вие бяхте май в Швейцария на четиринайсети този месец?
— Защо искате да знаете?
— Защото намерихме ваше малко куфарче в един от нашите автобуси, професоре, и...
— Сгрешили сте адреса. Не съм бил в никакви туристически автобуси.
— Ама не дойдохте ли на нашата обиколка до Юнг, фрау?
— Току-що ви казах, не.
— Извинете за безпокойството.
Третото обаждане бе в Мюнхен.
— Професор Ото Шмит?
— Да.
— Професор Шмит, тук е компанията „Съншайн турс“. При нас са вашите очила, които забравихте в автобуса ни преди няколко дни и...
— Сигурно има някаква грешка.
Сърцето на Робърт замря. Беше нанесъл удара. По-нататък нямаше къде да отиде.
Гласът продължи:
— Моите очила са си тук. Не съм ги губил.
На Робърт му просветна изведнъж:
— Сигурен ли сте, професоре? Вие бяхте на обиколката до връх Юнгфрау на четиринайсети, нали?
— Да, да, но както ви казах, нищо не съм изгубил.
— Благодаря ви много, професоре.
Робърт пусна слушалката. Какъв късмет!

Робърт набра още един номер и след две минути вече говореше с генерал Хилиърд.
— Имам две неща за докладване. Свидетелят в Лондон, за който ви казах — започна Робърт.
— Да?
— Снощи умря при пожар.

— Така ли? Много лошо.

— Да, сър. Но мисля, че съм открил друг свидетел. Ще Ви уведомя веднага, щом го проверя.

— Ще очаквам да ви чуя, капитане.

Генерал Хилиърд докладваше на Янус:

— Капитан Белами е открил още един свидетел.

— Добре. Групата е вече неспокойна. Всички се тревожат, че тази история ще излезе наяве, преди да задейства програмата „Звездни войни“.

— Скоро ще имам повече информация за вас.

— Аз не искам информация. Искam резултати.

— Да, Янус.

Платенщрасе в Мюнхен е тиха уличка с частни къщи, еднообразни червеникавокафяви сгради, сгущени като че ли да пазят от нещо. Номер пет бе абсолютно еднакъв със съседа си. Вътре във входното преддверие имаше редица от пощенски кутии. Малка картичка под една от тях сочеше: „Професор Ото Шмит“. Робърт звънна на звънеца.

Вратата на апартамента отвори висок, слаб мъж с разчорлена гъста бяла коса. Беше облечен в раздърпан пуловер и пушеше лула. Робърт се почуди дали той бе създал образа на типичния колежански професор или първообразът беше създал него.

— Професор Шмит?

— Да?

— Чудя се дали бих могъл да поговоря с вас за момент. Аз съм с...

— Вече говорихме — отвърна професор Шмит. — Вие сте мъжът, който ми телефонира сутринта. Аз съм експерт по разпознаване на гласове. Влезте.

— Благодаря.

Робърт влезе във всекидневна стая, натъпкана с книги. По целите стени, от пода до тавана, имаше библиотечни лавици, пълни със стотици томове книги. Книги бяха скупчени навсякъде: по маси, на

пода, по столове. Редките мебели в стаята изглеждаха като придагък към тях.

— Вие не работите за никаква швейцарска туристическа фирма, нали?

— Ами аз...

— Вие сте американец.

— Да.

— И това посещение няма нищо общо с моите загубени очила, които не бяха загубени.

— Е... не, господине.

— Интересува Ви НЛО-то, което видях. Всички бяхме смаяни. Винаги съм вярвал в тяхното съществуване, но никога не съм си представял, че ще видя подобно чудо с очите си.

— Трябва да е било ужасен шок.

— Беше.

— Можете ли да ми кажете нещо повече за него?

— То беше... беше почти като живо. Около него трептеше някаква светлина. Синя. Не, може би по-скоро сива. Не съм... не съм съвсем сигурен.

Робърт си спомни описанието на Мандел: „То непрекъснато си менеше цветовете. Изглеждаше синьо... после зелено“.

— При падането се бе счупило и разтворило, така че вътре можах да видя две тела. Малки... с големи очи. Бяха облечени в някакви сребристи костюми.

— А можете ли да ми кажете нещо за другите пътници в автобуса?

— Моите спътници от автобуса?

— Да.

Професорът вдигна рамене.

— Нищо не знам за тях. Всички бяха непознати за мен. Вниманието ми бе погълнато от една лекция, която трябваше да изнеса на другата сутрин, и съвсем бегло забелязах другите пътници.

Робърт наблюдаваше лицето му в очакване.

Професорът продължи:

— Ако ще ви свърши работа, мога да ви кажа страните, от които идваха някои от тях. Аз преподавам химия, но изучаването на фонетиката е моето хоби.

— Всичко, което можете да си спомните, ще е от полза.

— Имаше един италиански свещеник, един унгарец, един американец с тексаски акцент, англичанин, едно руско момиче...

— Руския?

— Да. Но не беше от Москва. По акцента ѝ бих казал, че е от Киев или някъде там.

Робърт зачака, но професорът не каза повече.

— Не чухте ли някои от тях да си кажат имената или да говорят за професиите си?

— Съжалявам. Казах ви, мислех за лекцията: беше трудно да се съсредоточа. Тексасецът и свещеникът седяха един до друг. Тексасецът не си затвори устата през цялото време. Страшно ме разсейваше. Не знам дали свещеникът успя да разбере всичко.

— Свещеникът...

— Имаше римски акцент.

— Можете ли да ми кажете нещо повече за всеки от тях?

Професорът сви рамене:

— Боя се, че не.

И добави след още едно дръпване от лулата си:

— Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Внезапна мисъл осени Робърт.

— Казахте, че сте химик?

— Да.

— Дали не бихте погледнали едно нещо, професоре.

Робърт бръкна в джоба си и измъкна металното късче, което му беше дал Бекерман.

— Можете ли да ми кажете какво е това?

Професор Шмит взе предмета в ръката си, и като го разгледа, промени изражението на лицето си.

— Откъде... откъде го имате?

— Боя се, че не мога да ви кажа. Знаете ли какво е?

— Прилича на част от устройство за предаване.

— Сигурен ли сте?

Той го повъртя в ръката си.

— Кристалът е дилитий. Изключително рядък. Виждате ли тези прорези тук? Те показват, че това нещо пасва в по-голямо устройство. Самият метал е... Боже мой, никога не съм виждал такова нещо?!

Гласът му затрептя от вълнение.

— Можете ли да ми го оставите за няколко дни? Бих искал да му направя някои спектрографски изследвания.

— Боя се, че това е невъзможно — каза Робърт.

— Но...

— Съжалявам.

Робърт си прибра металното парче.

Професорът се опита да скрие разочарованието си.

— Може би пак ще ми го донесете. Защо не ми оставите визитната си картичка? Ако измисля още нещо, ще ви се обадя.

Робърт затърси в джобовете си.

— Алафт нямам никакви картички в себе си.

Професор Шмит изрече бавно:

— Да, така си и мислех.

— На телефона е Белами.

Генерал Хилиърд вдигна телефона:

— Да, капитане?

— Името на последния свидетел е професор Шмит. Живее на Платенщрасе 5 в Мюнхен.

— Благодаря, командор. Незабавно ще уведомя германските власти.

Робърт понечи да каже: *Боя се, че това е последният свидетел, който мога да открия*, но нещо го въздържа. Той не понасяше да си признава пораженията. И все пак, следата беше изстинала. Един тексасец и един свещеник. Свещеникът бе от Рим. Точка. Заедно с още един милион други свещеници. И нямаше начин да го идентифицира. *Имам избор*, мислеше Робърт. *Мога да се откажа и да се върна във Вашингтон, или да отида в Рим и да опитам за последен път...*

Бундесферфасунгсцукант, управлението на Службата за защита на конституцията, се намира в центъра на Берлин на Ноймарктерщрасе. Представлява голяма, сива и невзрачна сграда, неразличима от околните. Горе на втория етаж, в залата за конференции, инспектор Ото Йоахим изучаваше едно съобщение.

Прочете го два пъти, после посегна към червения телефон на бюрото си.

Ден шести

Мюнхен, Германия

На другата сутрин, на път към химическата си лаборатория, Ото Шмит мислеше за разговора си с американеца предишната вечер. Откъде може да е дошло това парче метал? Беше поразително, никога не бе се сблъсквал с такова нещо в цялата си практика. А и американецът го озадачи. Той каза, че се интересува от пътниците в автобуса. *Защо? Защото всички са били свидетели на летящата чиния? Дали ще бъдат предупредени да не говорят за това? Ако е така, защо американецът не предупреди него самия? Става нещо странно*, реши професорът. Влезе в лабораторията, свали сакото си и го окачи на закачалката. Облече престилка, за да не се изцапа и се доближи до масата, където седмици наред работеше над един химически опит. *Ако това стане, може да означава Нобелова награда*, си мислеше той. Вдигна мензурата със стерилизирана вода и започна да я налива в съд, пълен с жълта течност. Странно. Не си спомням да е била толкова яркожълта.

Ревът на експлозията беше оглушителен. Лабораторията избухна в огнен вихър и парчета стъкло и човешка плът опръскаха стените.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: СЗК
ДО: ЗАМЕСТИК-ДИРЕКТОРА НА АНГ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
4. ОТО ШМИТ — ЛИКВИДИРАН
КРАЙ“

Робърт не можа да чуе новината за смъртта на професора. Той летеше см самолета на „Алиталиа“ на път за Рим.

-
- [1] Понеделник. (нем.). — Б.пр. ↑
[2] Съжалявам много. (нем.). — Б.пр. ↑
[3] Много ми е спешно. (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Дъстин Торнтън ставаше все по-нетърпелив. Вече имаше власт, и тя беше като наркотик. Той искаше още. Тъстът му Уилърд Стоун непрекъснато му обещавахе да го въведе в някакъв мистериозен затворен кръг, но досега не беше изпълнил обещанието си.

По чиста случайност Торнтън разбра, че неговият тъст изчезва всеки петък. Торнтън му се беше обадил, за да обядват заедно.

Личната секретарка на Уилърд Стоун му каза:

— Съжалявам, но господин Стоун днес ще отсъства целия ден.

— А, много лошо. Какво е положението за обяд другия петък?

— Съжалявам, господин Торнтън. Господин Стоун ще отсъства и другия петък.

Странно. И още по-странно ставаше, защото когато Торнтън се обади след две седмици, получи същия отговор. *Къде ли изчезва старецът всеки петък?* Той нито играеше голф, нито имаше никакви хобита.

Близкият до ума отговор беше: жена. Съпругата на Уилърд Стоун беше много светска и много богата. Беше властна жена, почти толкова силна и волева, колкото нейния съпруг. Ако той има някаква връзка, сега го пипнах натясно, мислеше си Торнтън. Той знаеше, че е длъжен да разбере.

С всичките средства, с които разполагаше, Дъстин Торнтън много бързо би открил намеренията на тъста си, но Торнтън не беше глупак. Напълно съзнаваше, че направи ли една погрешна стъпка, ще загуби много. Уилърд Стоун бе от хората, които не търпяха чужда намеса в живота си. Торнтън реши сам да се заеме с въпроса.

В пет сутринта на следващия петък Дъстин Торнтън се бе настанил зад кормилото на един не особено отличаващ се форд таунус, недалеч от луксозната къща на Уилърд Стоун. В този час утрото беше студено и мрачно, и Торнтън все се питаше какво прави там. Сигурно има някакво съвсем смислено обяснение за поведението на Стоун. *Губя си времето,* каза си Торнтън. Но нещо го задържаше на мястото му.

В седем часа вратите се отвориха и се появи една кола. На волана беше Уилърд Стоун. Вместо в обичайната си лимузина, той беше в малък, черен минибус, използван от домакинския персонал на къщата. Цялото същество на Торнтън започна да ликува. Разбра, че е попаднал на нещо. Хората живеяха по свои схеми на поведение, а Стоун се отклоняваше от схемата. Трябва да е друга жена.

Като караше предпазливо на безопасно разстояние след минибуса, Торнтън проследи тъста си по улиците на Вашингтон до шосето, което водеше към Арлингтън.

Трябва много да внимавам, мислеше си Торнтън. Не искам да го притисна изведнаж. Ще събера всичката възможна информация за неговата любовница и след това ще му я покажа в лицето. Ще му кажа, че единственият ми интерес е да го предпазя. Той ще разбере. Последното, което иска, е публичен скандал.

Дъстин Торнтън беше така унесен в собствените си мисли, че почти пропусна завоя, който бе направил Стоун. Намираха се в богат жилищен квартал. Черният минибус внезапно изчезна по една алея, потънала в дървета.

Дъстин Торнтън спря колата, за да реши как да постъпи най-добре. Сега ли да хване Уилърд Стоун в изневяра? Или да изчака, докато Стоун си тръгне и първо да поговори с жената? Или кротко да събере цялата необходима му информация и после да поговори с тъста си? Той реши да разузнае положението.

Торнтън паркира колата си в една странична уличка и тръгна по алеята към задната част на двуетажната къща. Отзад дворът бе затворен с дървена ограда, но това не беше проблем. Торнтън отвори дворната врата и влезе вътре. Пред него се откри огромна, красива и добре поддържана градина, в дъното на която беше къщата.

Той тихо запристъпя в сянката на дърветата покрай поляната и се спря пред задния вход, мислейки какво да предприеме в следващия миг. Трябваше му доказателство за това, което ставаше. Без него старецът би му се изсмял. Каквото и да ставаше вътре в този момент можеше да се окаже ключът към неговото бъдеще. Той трябваше да разбере.

Съвсем леко Торнтън натисна дръжката на задната врата. Беше отключена. Той се прокрадна вътре и се намери в огромна старовремска кухня. Нямаше никой наоколо. Торнтън се приближи до

вътрешната врата и лекичко я бутна да я откrehне. Пред себе си видя голям салон за гости. В отдалечения му край имаше затворена врата, която би могла до води към библиотека. Торнтън крадешком се запъти към нея. Застана там и се заслуша. Къщата не даваше признаци на живот. *Старецът сигурно е горе в спалнята.*

Торнтън доближи затворената врата и я отвори. Замръзна на прага изумен. Дванайсетина мъже бяха наседали около голяма маса в стаята.

— Влизай, Дъстин — каза Уилърд Стоун. — Очаквахме те.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рим се оказа за Робърт едно мъчително емоционално изпитание, което го изтощи. Там бе прекарал медения си месец със Сюзън и го връхлитаха спомени. Рим бе Роберто, който държеше хотел „Хаслер“ вместо майка си и беше почти глух, но по движението на устните можеше да разбира пет езика. Рим бяха градините на Вила д'Есте в Тиволи, ресторант „Сибила“ и прехласнатата Сюзън при вида на стоте фонтана, създадени от сина на Лукреция Борджия. Рим бе Отело в подножието на стъпалата към Пиаца д'Еспания, Ватиканът, Колизеумът, Форумът и Мойсей на Микеланджело. Рим бяха той и Сюзън заедно в църквичката „Трескалини“, звънкият ѝ смях и гласът ѝ, който чуруликаше: „Моля те, Робърт, обещавай ми, че винаги ще бъдем така щастливи“.

„Какво, по дяволите, правя тук?“ — размишляваше Робърт. „Нямам идея кой е този свещеник и дали въобще е в Рим. Време е да сложа край на всичко, да се върна вкъщи и да забравя цялата тази история.“

Но някакво вътрешно упорство, малко дяволче, наследено от някой отколешен пралядо, не му позволяваше това. И Робърт реши: *Добре, още един ден. Още само един ден...*

Аерогарата „Леонардо да Винчи“ гъмжеше от народ и на Робърт му се струваше, че всеки втори човек е свещеник. Търсеше един свещеник в този град — с колко? Петдесет хиляди? Сто хиляди свещеника? В таксито на връщане към хотел „Хаслер“ на улицата му се привиждаха тълпи свещеници в църковни одежди. *Не може да бъде. Трябва да съм превъртял, мислеше той.*

Във фойето на хотела помощник-управителят го поздрави любезно.

— Капитан Белами! Какво удоволствие е да ви видя пак.

— Благодаря, Пиетро. Има ли една стая за мен за една нощ?

— За вас — разбира се. Винаги!

Заведоха Робърт в една стая, където е бивал и преди.

— Ако имате нужда от нещо, капитане, моля...

„По дяволите, имам нужда от някакво чудо!“, каза си Робърт. Седна и се отпусна назад в леглото, като се опитваше да проясни мислите си.

Защо един свещеник трябва пътува от Рим до Швейцария? Имаше няколко възможности. Може да е отишъл на почивка, или да е имало църковен събор. Той е бил единственият свещеник в туристическия автобус. Какво означаваше това? Нищо. Освен, естествено, че не е пътувал с група. Така че може да е било пътуване при негови приятели или роднини. Или пък е бил с група, а другите са имали свои планове за този дек. Мислите на Робърт се блъскаха в омагьосан кръг.

Хайде пак отначало. Как свещеникът е попаднал в Швейцария? Много вероятно е той да няма собствена кола. Някой е можел да го закара, но по-вероятно изглежда да е пътувал със самолет или да е взел автобус дотам. Ако е прекарвал отпуска си, не би имал твърде много време. Така че да приемем, че се е качил на самолет.

Тази посока на размишленията не водеше до никъде. Авиолиниите не отбелязваха професиите на пътниците си в списъците. Свещеникът ще е само още едно име в митническата декларация. Но ако е бил част от група...

Ватиканът, официалната резиденция на папата, се извисяваше величествено на хълма на западния бряг на реката Гибър, в северозападната част на Рим. Куполът на базиликата „Свети Петър“, рисуван от Микеланджело, се издигаше над огромния площад, изпълнен ден и нощ с ненаситни за гледки туристи от всички вероизповедания.

Площадът е заобиколен от две колони, оформени в полукръг, построени през 1667 година от Бернини, с 284 колони от травертински мрамор, подредени в четири редици и увенчани с балюстрада, върху която има 140 статуи. Робърт бе посещавал това място десетки пъти, но всеки път гледката спираше дъха му.

Интериорът на Ватикана, разбира се, беше още по-импозантен. Сикстинската канела, музеят и ротондата бяха неописуемо красиви.

Но на този ден Робърт не бе дошъл тук да гледа забележителности.

Той откри службата за светски контакти на Ватикана в крилото на сградата, предназначено за мирски въпроси. Младежът зад бюрото беше учтив.

— С какво мога да Ви бъда полезен?

Робърт бързо показва карта за самоличност.

— Аз съм от списание „Тайм“. Пиша статия за някои свещеници, които са били на събор в Швейцария през последните една-две седмици. Търся повече обяснителна информация.

Младежът го изглежда за момент и се намръщи.

— Няколко от нашите свещеници бяха на събор във Венеция миналия месец. В последно време никой от свещениците не е бил в Швейцария. Съжалявам, боя се, че не мога да Ви помогна.

— Много е важно, разбирате ли — настойчиво продължи Робърт. — Къде да се обърна, за да получа тази информация?

— Групата, която търсите — коя църква представлява?

— Извинете, не Ви разбрах?

— Има много римокатолически ордени. Има францисканци, мариисти, бенедиктинци, траписти, йезуити, доминиканци и още няколко други. Бих Ви предложил да отиде в ордена, който те представляват, и да попитате там.

„Къде, по дяволите, е това там?“, почуди се Робърт.

— Имате ли някои други идеи?

— Боя се, че не.

Нито пък аз, мислено си каза Робърт. Открих купа сено. Не мога да намеря иглата.

Той напусна Ватикана и се зарея из улиците на Рим, но не обръщаше внимание на хората наоколо, вгълбен в проблема си. При Пиаца дел Пополо седна в едно кафене на открито и си поръча чинцано. То остана пред него, задълго недокоснато.

Доколкото знаеше, свещеникът още можеше да бъде в Швейцария. От кой ли орден е? Не знам. А аз имам само уверението на професора, че бил римлянин.

Отпи малка глътка от питието си.

Късно следобед имаше самолет за Вашингтон. Робърт реши: *Ще се кача на него. Дотук бях. Мисълта го раздразни. Аут, и не с фанфари, ами с хленч.* Време беше да тръгва.

— Сметката, моля.

— Да, синьоре.

Очите на Робърт разсеяно се рееха из площада. Срещу кафенето на един автобус се качваха пътници. На опашката имаше двама свещеници. Робърт гледаше как пасажерите си плащаха билетите и се придвижваха към задната част на автобуса. Когато свещениците стигнаха до кондуктора, те му се усмихнаха и заеха местата си, без да плащат.

— Ето сметката Ви, синьоре — каза келнерът.

Робърт дори не го чу. Умът му работеше трескаво.

Тук, в сърцето на католическата църква, свещениците имаха някакви привилегии. Това беше възможно, напълно възможно...

Бюрото на „Суис Ер“ се намира на Виа По 10, на пет минути от Виа Венето. Един мъж зад гишето поздрави Робърт.

— Мога ли да видя управителя, моля?

— Аз съм управителят. С какво мога да Ви услужа?

Робърт измъкна бързо карта за самоличност.

— Майкъл Хъдсън. Интерпол.

— Какво мога да направя за Вас, господин Хъдсън?

— Някои международни превозвачи се оплакват от незаконно подбиване на цените в Европа — особено в Рим. Според международната конвенция...

— Извинете, господин Хъдсън, но „Суис Ер“ не предлага намаления. Всеки плаща по обявените цени.

— Всеки?

— С изключение на служителите в авиолинията, естествено.

— Нямате ли намаление за свещеници?

— Не. С тази авиолиния те плащат билетите в пълен размер.

С тази авиолиния.

— Благодаря Ви.

И Робърт изхвърча навън.

Следващата му спирка — и последна надежда — беше „Алitalia“.

— Незаконни намаления? — Управителят уплашено се втренчи в Робърт. — Ние даваме намаления само на нашите служители.

— Не давате ли на свещеници?

Лицето на управителя просветна.

— А, това ли, да. Но то не е незаконно. Имаме уговорка с католическата църква.

На Робърт като че ли му пораснаха криле.

— В такъв случай, ако един свещеник иска да отлети от Рим, да речем, в Швейцария, той би използвал тази авиолиния?

— Е, ще му излезе по-евтино. Да.

Робърт каза:

— За да осъвременим информацията в компютрите си, ще ни помогнете много, ако ми кажете колко свещеника са летели до Швейцария през последните две седмици. Имате архиви за това, нали?

— Да, разбира се. Заради данъците.

— Наистина ще Ви бъда благодарен за тази информация.

— Искате да знаете колко свещеника са летели, за Швейцария през последните две седмици?

— Да. Цюрих или Женева.

— Момент. Ще поговоря с нашите компютри.

Пет минути по-късно управителят се върна с компютърна разпечатка.

— През последните две седмици е имало само един свещеник, който е летял с „Алitalia“ до Швейцария.

Погледна пак разпечатката.

— Заминал е от Рим на седми и е отлетял за Цюрих. Връщането му беше резервирано за преди два дни.

Робърт си пое дълбоко дъх.

— Името му?

— Отец Ромеро Патрини.

— Адрес?

Управителят отново погледна листчето.

— Живее в Орвието. Ако Ви трябва още нещо...

Вдигна поглед нагоре. От Робърт нямаше ни следа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Ден седми

Орвието, Италия

Той спря колата на един остър завой по шосето Ес-71 и там, отвъд долината, върху възвишение от вулканична скала, се откриваше смайваща гледка към града. Това беше древен етруски център със световноизвестна катедрала, няколко църкви и свещеник, наблюдавал като свидетел разбиването на НЛО.

Градът бе останал недокоснат от времето, с калдъръмени улички, прекрасни стари сгради и пазар на открито, където селяните идваха да продават пресните си зеленчуци и пилета.

Робърт намери място за паркиране на Пиаца дел Дуомо. Пресече площада по посока на катедралата и влезе в нея. В огромното вътрешно пространство нямаше никой, с изключение на един възрастен свещеник, който в този момент излизаше от олтара.

— Извинете, отче — каза Робърт. — Търся един свещеник от този град, който миналата седмица беше в Швейцария. Може би Вие...

Отецът отстъпи назад с враждебно изражение на лицето.

— Не мога да обсъждам това.

Робърт го изгледа с почуда:

— Не разбирам. Просто искам да намеря...

— Той не е от тази църква. Той е от църквата „Сан Джовенале“.

— И отецът забърза покрай Робърт да излезе.

Защо е толкова недружелюбен?

Църквата „Сан Джовенале“ се намиреше в Стария квартал, едно живописно място със средновековни крепости и църкви. Млад свещеник се грижеше за близката градинка. Вдигна поглед, когато видя да се приближава някой.

— Buon giorno, signore.^[1]

— Добро утро. Търся един от свещениците, който беше в Швейцария миналата седмица. Той...

— Да, да. Бедният отец Патрини. Такова ужасно нещо го сполетя.

— Не разбирам. Какво ужасно нещо?

— Да види колесницата на Сатаната. За него е било непоносимо. Горкият човек получи нервно разстройство.

— Съжалявам, че чувам това — каза Робърт. — Къде е той сега? Бих искал да поговоря с него.

— Той е в болницата близо до Пиаца ди Сан Патрицио, но се съмнявам дали лекарите ще разрешат някой да го види.

Робърт се разтревожи. Човек, който страда от нервно разстройство, едва ли ще бъде особено полезен.

— Разбирам. Много Ви благодаря.

Болницата беше непретенциозно едноетажно здание близо до покрайнините на града. Той паркира колата и влезе в малкото преддверие. Зад бюрото на рецепцията седеше медицинска сестра.

— Добро утро — поздрави Робърт. — Бих желал да видя отец Патрини.

— Mi scusi, ma^[2]... това е невъзможно. Той не може да говори с никого.

Робърт бе решен вече да не се спира пред нищо. Трябваше да проследи докрай предсказаното му от професор Шмит.

— Не ме разбрахте — учтиво рече той. — Отец Патрини помоли да ме види. Дойдох в Орвието по негова молба.

— Помолил е да Ви види?

— Да. Той ми писа в Америка. Дойдох чак оттам само да го видя. Сестрата се поколеба.

— Не знам какво да кажа. Той е много болен. Molto.^[3]

— Сигурен съм, че ще се разведри, като ме види.

— Докторът не е тук...

Тя взе решение.

— Добре. Можете да влезете в неговата стая, синьоре, но ще останете само няколко минути.

— Толкова ми са необходими — каза Робърт.

— Оттук, per piacere^[4].

Те тръгнаха по един къс коридор с малки спретнати стаи от двете страни. Сестрата заведе Робърт до една от вратите.

Само няколко минути, синьоре.

— Grazie.^[5]

Робърт влезе в малката стая. Мъжът на леглото наподобяваше бледа сянка, полегнала върху белите чаршафи, Робърт се приближи до него и тихо изрече:

— Отче...

Свещеникът се обърна да го погледне и Робърт никога в живота си не беше виждал такава мъка в човешки очи.

— Отче, моето име е...

Той сграбчи ръката на Робърт и замърмори:

— Помогнете ми. Трябва да ми помогнете. Свършено е с моята вяра. Цял живот съм проповядвал в името на бога и светия дух, а сега знам, че бог не съществува. Има само Сатана и той дойде за нас... Видях го със собствените си очи. Бяха двама в колесницата на Сатаната, но, о, ще има и още! Други ще дойдат! Почакайте и ще видите. Обречени сме на ада.

— Отче, слушайте ме. Това, което сте видели, не е било Сатаната. То е било космически кораб, който...

Свещеникът пусна ръката на Робърт и го погледна с внезапно прояснен поглед.

— Кой сте вие? Какво искате?

— Аз съм приятел. Дойдох тук, за да Ви запitam за вашата екскурзия с автобуса в Швейцария — отвърна Робърт.

— Автобусът. Да не бях се доближавал до него въобще.

Свещеникът отново се развълнува.

На Робърт му беше страшно неприятно да го насилва, но нямаше друг избор.

— В този автобус Вие седяхте заедно с един човек. Тексасец. Имахте дълъг разговор с него, помните ли?

— Разговор. Тексасец. Да, спомням си.

— Той спомена ли къде живее в Тексас?

— Да, спомних си го. Той беше от Америка.

— Да, от Тексас. Каза ли Ви къде е неговият дом?

— Да, да, каза ми.

— Къде, отче? Къде е неговият дом?

— Тексас. Той говореше за Тексас.

Робърт закима окуражително.

— Точно така.

— Видях ги със собствените си очи. Защо не ме беше ослепил господ. Аз...

— Отче — човекът от Тексас. Каза ли точно откъде е? Спомена ли някакво име?

— Тексас, да. Пондероза^[6].

Робърт опита пак.

— Това е от телевизията. Онзи човек е бил истински. Той седеше точно до Вас в...

Свещеникът отново изпадна в унес.

— Идат! Армагедон е тук. Библията лъже! Дяволът ще завземе Земята.

Гласът му се извиси в крясък:

— Пазете се! Пазете се! Виждам ги!

Сестрата забързано влезе в стаята. Погледна Робърт с укор.

— Трябва да напуснете, синьоре.

— Само още една минутка ми е нужна...

— No, signore. Adesso!^[7]

Робърт хвърли последен поглед към свещеника. Той бълнуваше екзалтирано и несвързано. Робърт се обърна да си ходи. Нищо повече не можеше да направи. Беше заложил на свещеника да го насочи към тексасеца и беше загубил.

Робърт се върна обратно при колата си и отново тръгна за Рим. Всичко свърши. Единствените нишки, които му бяха останали — ако можеха да се нарекат нишки — бяха споменаването на една рускиня, един тексасец и един унгарец. Обаче нямаше начин тези нишки да се проследят по-нататък. Шах и мат. Обезсърчаващо беше да стигне чак дотук и после да се спре. Ако само свещеникът бе останал в съзнание достатъчно дълго, че да му даде нужната информация! Толкова близо беше. Какво беше това, което каза свещеникът всъщност? *Пондероза*. Старият свещеник е гледал твърде много телевизия, а в своя делириум той очевидно свързваше Тексас с популярното едно време телевизионно предаване „Бонанза“. Пондероза, там, където живееше митичното семейство Картрайт. Пондероза. Робърт намали скоростта и отби колата встрани от пътя, като в това време умът му работеше като бръснач. Обърна колата и забърза обратно към Орвието.

Половин час по-късно Робърт разговаряше с бармана в една малка кръчмичка на Пиаца делла Република.

— Много ви е красив градът — каза Робърт. — Много е тих.

— О, си, синьоре, добре сме си тук. Били ли сте в Италия преди?

— Прекарах част от медения си месец в Рим.

Робърт, ти сбъдваш всичките ми мечти. От малко момиченце съм искала да видя Рим.

— А, Рим. Много голям. И много мръсен.

— Вярно.

— Тук животът ни е прост, но се чувстваме щастливи.

Робърт небрежно вметна:

— Забелязах телевизионни антени по много покриви тук.

— О, да, разбира се. В това отношение сме съвсем в крак с другите.

— Вижда се. Колко телевизионни канала се ловят в града?

— Само един.

— Предполагам, че гледате достатъчно американски предавания.

— Не, не. Това е държавен канал. Тук приемаме само предавания, изготвени в Италия.

Щрак!

— Благодаря Ви.

Робърт позвъни на адмирал Уитакър. Отговори му секретарката:

— Кабинетът на адмирал Уитакър.

Робърт мислено си представи кабинета. Трябва да е нещо като анонимна пощенска кутия, резервирана за писма до минали величия, от които правителството вече не може да се възползва.

— Мога ли да говоря с адмирала, моля? Обажда се капитан Робърт Белами.

— Момент, капитане.

Робърт се питаше дали някой въобще си правеше труда да поддържа връзка с адмирала сега, след като някога могъщата фигура вече бе потънала в нафталин. Вероятно.

— Робърт, много ми е приятно да те чуя. — Гласът на стария човек прозвуча уморено. — Къде се намираш?

— Не мога да кажа, сър.

Пауза.

— Разбирам. Мога ли да направя нещо за теб?

— Да, сър. Малко ми е неудобно, защото имам заповед да не поддържам връзка с никого. Но имам нужда от малко външна помощ. Дали не бихте могъл да ми направите една справка?

— При всички случаи ще се опитам. Какво искаш да разбереш?

— Нужно ми е да разбера дали някъде в Тексас има едно ранчо, наречено „Пондероза“.

— Като в „Бонанза“?

— Да, сър.

— Мога да открия. Как да се свържа с теб и къде?

— Мисля, че е по-добре аз да Ви се обадя, адмирале.

— Правилно. Дай ми един-два часа. Ще запазя това между нас.

— Благодаря.

На Робърт му се стори, че умората изчезна от гласа на стареца. Най-после беше помолен да направи нещо, дори така незначително като да откриеш някакво ранчо.

След два часа Робърт отново телефонира на адмирал Уитакър.

— Очаквах те да звъннеш — каза адмиралът. В гласа му се прокрадна нотка на задоволство. — Имам информацията, която ти трябва.

— И? — Робърт затаи дъх.

— Наистина има ранчо „Пондероза“ в Тексас. Намира се непосредствено извън Уако. Собственикът му е някой си Дан Уейн.

Робърт въздъхна с облекчение.

— Много Ви благодаря, адмирале. Дължа Ви един обяд, когато се върна.

— Ще го очаквам с удоволствие, Робърт.

Следващото обаждане на Робърт бе до генерал Хилиърд.

— Открих още един свидетел в Италия. Отец Патрини.

— Свещеник?

— Да. В Орвието. Той е в болницата, много болен. Боя се, че италианските власти няма да могат да се разберат с него.

— Ще предам нататък. Благодаря, капитане.

Две минути по-късно генерал Хилиърд говореше по телефона с Янус.

— Отново се обади капитан Белами. Последният свидетел е свещеник. Някакъв отец Патрини в Орвието.

— Погрижи се за това.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: АНС
ДО ЗАМЕСТИК-ДИРЕКТОРА НА СИФ АР
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
5. ОТЕЦ ПАТРИНИ — ОРВИЕТО
КРАЙ“

Главната квартира на СИФАР е на Виа де ла Пинета, в най-южните покрайнини на Рим, в район, обграден от селски къщи и чифлици. Единственото, което би накарало минувача да погледне повторно невинните каменни сгради с индустриален вид, образуващи заедно две карета, би била високата стена, опасваща комплекса, завършваща с бодлива тел и охранявана на всеки ъгъл от постове. Скрита във военен двор, това е една от най-потайните агенции за сигурност в света и една от най-малко известните. Извън двора има поставени табели: „Минаването забранено“.

Вътре, в един спартански кабинет на първия етаж на главната сграда, полковник Франческо Чезаре изучаваше телеграмата светкавица, която бе получил току-що. Полковникът беше човек, попрехвърлил петдесетте, с мускулесто тяло, увенчано със сипаничаво лице, наподобяващо муцуната на булдог. Той четеше съобщението за трети път.

„И така, операция «Страшният съд» най-после задейства. Е una bella fregatura.^[8] Добре, че сме се подготвили за това“, размишляваше Чезаре. Отново погледна телеграмата. Свещеник.

Беше превалило полунощ, когато монахинята мина край бюрото на дежурните сестри в малката болница е Орвието.

— Предполагам, че отива да види сеньор Филипе — рече сестра Томазино.

— Или нея, или стария Ригацо. И двамата берат душа.

Монахинята тихо се плъзна зад тъгла и влезе право в стаята на свещеника. Той мирно спеше с ръце на гърдите, склучени като за молитва. Лъч лунна светлина се процеждаше през транспарантите и падаше върху лицето му като златна панделка.

Монахинята измъкна малка кутийка изпод одеждите си. Грижливо извади красива молитвена броеница от шлифовани кристалчета и я положи в ръцете на стария свещеник. Докато нагласяваше зърната, тя сръчно одраска палеца му с едно от тях. Появи се малка кървава драскотина. Монахинята извади от кутийката миниатюрно шишенце и с помощта на пипетка внимателно изцедя три капки в открития прорез.

Само няколко минути бяха нужни да задейства смъртоносната, скоротечна отрова. Монахинята въздъхна, когато се прекръстваше над мъртвеца. Изчезна от стаята така тихо, както се беше появила.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ СИФАР
ДО: ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА АНС
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
5. ОТЕЦ ПАТРИНИ — ОРВИЕТО — ЛИКВИДИРАН
КРАЙ“

[1] Добър ден, господине. (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Извинете, но... (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Много. (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Ако обичате (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Благодаря. (итал.). — Б.пр. ↑

[6] Място, където живее семейство от популярно телевизионно предаване. — Б.пр. ↑

[7] Не, господине. Хайде! (итал.). — Б.пр. ↑

[8] Една добра конспирация. (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Франк Джонсън беше вербуван, защото е бил „зелена барета“ във Виетнам и сред приятелите си от армията бе известен с прозвището Машината-убиец. Той обожаваше да убива. Беше логичен и високо интелигентен.

— Идеален е за нас — каза Янус. — Подходете внимателно към него. Не искам да го загубим.

Първата среща се състоя в казармите. Някакъв капитан говореше с Франк Джонсън.

— Не се ли тревожиш за нашето правителство? — питаше капитанът. — То се ръководи от банда меки марли, които сдават багажа. На тази страна ѝ е нужна ядрена мощ, обаче проклетите политици не ни дават да строим нови централи. Зависими сме от петрола на гадните араби, обаче ще ни даде ли правителството да търсим нефт край собствените ни брегове? О, не. Тях повече им пука за рибата, отколкото за нас. Разбираш ли ме?

— Разбирам какво искаш да кажеш — каза Франк Джонсън.

— Знаех си, че ще е така, защото си интелигентен.

Докато говореше, той гледаше Джонсън право в лицето:

— Ако Конгресът не ще да направи нищо за спасението на страната ни, в такъв случай се пада на някои от нас да направят нещо.

Франк Джонсън изглеждаше смутен:

— Някои от нас?

— Аха.

Стига толкова засега, помисли си капитанът. Ще поговорим за това по-късно.

Следващият разговор беше по-конкретен.

— Има една група патриоти, Франк, които се интересуват от запазването на нашия свят. Те са твърде влиятелни господа. Обединили са се в група, нещо като комитет. Групата може би ще трябва да заобиколи някои закони, за да си свърши работата, но в крайна сметка ще си струва. Заинтригуван ли си?

Франк Джонсън се ухили:

— Много.

Това беше началото. Следващата среща беше в Отава Канада, и Франк Джонсън се запозна с някои от членовете на групата. Те представляваха мощни интереси от десетина страни.

— Ние сме добре организирани — обясни на Франк Джонсън един от участниците. — Имаме безупречна командна верига. Има отдел „Пропаганда“, „Завербуване“, „Тактически“, „За свързка“... и Ескадрон на смъртта.

И продължи:

— Почти всяка разузнавателска организация в света е част от това, което сме изградили ние.

— Искате да кажете, ръководителите на...?

— Не, не ръководителите. Заместниците. Хората, които дърпат на практика конците, които знаят какво става, и които съзнават в каква опасност се намират нашите страни.

Срещите се уреждаха по целия свят — Швейцария, Мароко, Китай — и Джонсън присъстваше на всички.

Шест месеца изминаха преди полковник Джонсън да се срещне с Янус. Янус бе пратил да го повикат.

— Имам най-добри сведения за Вас, полковник.

Франк Джонсън се ухили:

— Обичам си работата.

— Това чух и аз. Вие имате привилегията да ни помогнете.

Франк Джонсън се изпъна на стола си:

— Ще направя всичко, на което съм способен.

— Добре. Във фермата Вие отговаряте по надзора върху обучението на тайни агенти в различните служби.

— Тъй верно.

— И постепенно опознавате тях и техните способности.

— Съвсем отблизо.

— Това, което бих искал да направите — каза Янус, — е да завербувате онези от тях, които по вашemu биха били най-полезни на нашата организация. Нас ни интересуват само най-добрите.

— Това е лесно — отвърна полковник Джонсън. — Няма проблем.

Той се поколеба за миг:

— Мисля си...

— Да?

— Това мога да го свърша и с лявата си ръка. Наистина бих желал да правя нещо повече, нещо по-значимо.

Наведе се напред.

— Чух за Операцията „Страшният съд“. Страшният съд е точно по моята част. Бих искал да участвам в това.

Янус го изучаваше за момент, седейки. После кимна:

— Много добре. Включен сте.

Джонсън се усмихна.

— Благодаря Ви. Няма да съжалявате.

Полковник Франк Джонсън напусна срещата като един много щастлив човек. Сега ще има шанс да им покаже на какво е способен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Ден осми

Уако, Тексас

Това не беше добър ден за Дан Уейн. Всъщност денят му беше отвратителен. Току-що се беше върнал от окръжното съдилище на Уако, където предстоеше процедура по неговия фалит. Жена му, която се беше zalюбила с младия си доктор, се развеждаше с него с намерението да му вземе половината от всичко, което той притежаваше (а той бе уверил адвоката ѝ, че това може да се окаже половината от едно нищо). Освен това единият от неговите жребци-призьори трябваше да бъде убит. Дан Уейн усещаше, че съдбата го риташе под кръста. Нищо не бе направил, за да заслужи всичко това. Бил е добър съпруг и добър стопанин на ранчото. Той седеше в кабинета си и размишляваше за мрачното бъдеще.

Дан Уейн беше горд човек. Много добре знаеше всички вицове за кресливите, самодоволни фукльовци — тексасци, но съвсем честно смяташе, че има с какво да се поперчи. Беше роден в Уако, в богатия земеделски район по долината на река Брейзъс. Уако бе модерен град, но все още запазил нещо от атмосферата на миналото, когато на почит са били петте кумира: добитък, памук, царевица, колежаите и културата. Уейн обичаше Уако с цялата си душа и сърце, и когато се запозна с италианския свещеник в швейцарския туристически автобус, близо пет часа непрекъснато му разказваше за родния си град. Свещеникът бе споделил желанието си да практикува своя английски, обаче всъщност, както сега си даде сметка, Дан бе говорил почти през цялото време.

В Уако има всичко, нареждаше той на свещеника. Климатът ни е страхотен. Не му позволяваме да става нито прекалено горещ, нито твърде студен. Имаме двацет и три училища в квартала с учебните заведения, както и университета Бейлър. Имаме четири вестника, десет радиостанции и пет телевизионни програми. Имаме си Тексаска почетна зала на горските патрули, от която може да ти падне шапката. Искам да кажа, че говорим за история. Ако обичате

да ловите риба, отче, реката Брейзъс ще Ви предложи незабравимо изживяване. Освен това имаме ранчо за сафари и голям център на изкуствата. Казвам Ви, Уако е един от уникалните градове в света. Трябва да ни дойдете на гости.

А дребничкият стар свещеник се усмихваше и кимаше с глава, докато Уейн се чудеше колко той всъщност разбираше английски.

Бащата на Дан Уейн му бе оставил хиляда акра земя за ранчо, а синът бе умножил своето стадо добитък от две на десет хиляди глави. Освен това имаше и жребец-призьор, който щеше да струва цяло състояние. И сега копелетата се опитваха да му вземат всичко това. Той не беше крив, че пазарът на добитък се беше провалил, или че е изостанал с изплащането на ипотека си. Банките стесняваха кръга си около жертвата и единственият шанс да се спаси беше да намери някой, който да купи ранчото, да се разплати с кредиторите му и да му остави малка печалба.

Уейн беше чул за един богат швейцарец, който си търсеше ранчо в Тексас, и бе отлетял за Цюрих, за да се срещне с него. В края на краищата се разбра, че това е пълна илюзия. Представата на този идиот за ранчо се оказа някакви си 7–8 декара с малка китна зеленчукова градинка. Г-о-о-вно-о!

Ето как Дан Уейн попадна в туристическия автобус, когато се случи необикновеното нещо. Беше чел за летящи чинии, но никога не бе вярвал в тях. Сега, ей богу, повярва. Веднага щом се върна вкъщи, той се обади на редактора в местния вестник.

— Джони, току-що видях една, ама съвсем истинска летяща чиния с някакви смешни мъртви хора в нея.

— Да? Направи ли някакви снимки, Дан?

— Не. Щракнах няколко пъти, но нищо не излезе.

— Нищо. Ще изпратим там фотограф. Къде е, в ранчото ти ли?

— Ами не. Всъщност това стана в Швейцария.

Мълчание.

— Аха. Добре, ако видиш някоя в ранчото си, Дан, обади ми се пак.

— Чакай! Един тип, който видя това нещо, ще ми изпрати снимка.

Обаче Джони беше вече затворил телефона.

И това беше всичко.

Уейн вече беше почти склонен да желае нашествие на извънземни. Може би те ще избият проклетите му кредитори. Той чу звука на кола, която се приближаваше по алеята към къщата, стана и се приближи до прозореца. Имаше вид на човек от Източните щатни. Вероятно още един кредитор. Тия дни те буквално извират изпод земята.

Дан Уейн отвори предната врата.

— Добър ден.

— Даниъл Уейн?

— Приятелите ми ме наричат Дан. С какво мога да Ви помогна?

Дан Уейн въобще не отговаряше на предварителната представа на Робърт за него. Той очакваше да види стереотипния плещест тексасец. Уейн беше слаб с аристократичен вид и почти срамежливи обноски. Единственото, което издаваше неговите корени, бе неговият акцент.

— Дали бих могъл да Ви отнема няколко минути?

— Горещо-долу толкова ми остава — каза Уейн. — Впрочем, Вие не сте кредитор, нали?

— Кредитор? Не.

— Добре. Хайде влезте.

Двамата мъже влязоха в хола. Той бе голям и удобно мебелиран в стил „уестърн“.

— Приятен дом имате тук — каза Робърт.

— Да. Роден съм в тази къща. Да Ви предложи ли нещо? Едно студено питие?

— Не, благодаря. Не е нужно.

— Заповядайте, седнете.

Робърт се разположи на едно меко кожено канапе.

— За какво искате да ме видите?

— Мисля, че миналата седмица сте били на туристическа обиколка с автобус в Швейцария, нали?

— Точно така. Да не би да ме преследва бившата ми жена? Не работите за нея, а?

— Не, господине.

— О!

И веднага превключи:

— Интересува Ви онова НЛО там. Най-проклетото нещо, което съм виждал. Непрекъснато си менеше цветовете. И тия мъртви извънземни! Непрекъснато ги сънувам в кошмари — потръпна той.

— Господин Уейн, можете ли да ми кажете нещо за другите спътници в онзи автобус?

— Съжалявам, тук не мога да Ви помогна. Аз пътувах сам.

— Зная, но все пак сте разменили по някоя дума със спътниците си, нали?

— Честно казано, аз си имах достатъчно проблеми в главата. Не обръщах внимание на никой друг особено много.

— Спомняте ли си въобще нещо за някой от тях?

Дан Уейн се умълча за малко.

— Ами, имаше един италиански свещеник. Аз доста си поговорих с него. Изглеждаше ми приятен човек. Искам да Ви кажа нещо, онази летяща чиния наистина го потресе. Той непрекъснато говореше за Сатаната.

— Разговаряхте ли с някой друг?

Дан Уейн повдигна рамене.

— Всъщност не... Чакайте. За малко си поговорих с един, който притежава банка в Канада.

Той облиза устните си с език.

— Да Ви кажа право, имам финансови проблеми тук с това ранчо. Има вероятност да го загубя. Ненавиждам проклетите банкери. Всички са кръвопийци. Както и да е, аз си помислих, че този човек може да е по-различен. Когато разбрах, че е банкер, аз говорих с него дали не може да ми уреди някакъв заем тук. Но той се оказа не по-различен от другите. Въобще не се интересува.

— Казахте, че е от Канада?

— Да, Форт Смит, горе към северозападните територии. Боя се, че това е всичко, което мога да Ви кажа.

Робърт се опита да скрие възбуждението си.

— Благодаря Ви, господин Уейн, много ми помогнахте.

Стана да си отива.

— Това ли беше?

— Това беше.

— Не искате ли да останете за вечеря?

— Не, благодаря. Трябва да вървя. Успех с ранчото!

— Благодаря.

Форт Смит, Канада

Северозападни територии

Робърт изчака генерал Хилиърд да се появи на телефона.

— Да, капитане?

Намерих още един свидетел. Дан Уейн. Притежава „Пондероза“, едно ранчо край Уако, Тексас.

— Много добре. Ще наредя нашето бюро в Далас^[1] да разговаря с него.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА

СВРЪХСЕКРЕТНО

ОТ: АНС

ДО: ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА ДЦР ЗА
ЛИЧЕН ПРОЧИТ

ЕКЗ: ЕДИН

ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»

6. ДАНИЪЛ УЕЙН — УАКО

КРАЙ“

В Лангли, Вирджиния, заместник-директорът на Централното разузнавателно управление размишляваше върху телеграмата. Номер шест. Нещата вървяха добре. Командор Белами вършеше изключително добра работа. Мъдро бе решението за неговия избор. Янус се оказа прав. Винаги е бил прав. И имаше власт да осъществява желанията си. Толкова много власт... Директорът отново погледна съобщението. *Направете така, че да изглежда като нещастен случай. Не би трябвало да е трудно*, мислено разпореди той и натисна един сигнален звънец.

Двамата мъже пристигнаха в ранчото с тъмносин микробус. Паркираха го в двора и излязоха от него, като се оглеждаха внимателно. Първата мисъл на Дан Уейн беше, че са дошли да завземат ранчото му. Отвори им вратата.

— Дан Уейн?

— Да. Какво мога да...?

И това бе всичко, което можа да каже.

Вторият от мъжете се бе промъкнал зад него и го удари здраво по черепа с палка.

По-едрият от тях праметна изпадналия в несвяст собственик на ранчото и го изкара вън в обора. Там имаше осем коня. Мъжете минаха покрай тях и се упътиха към последната преграда за коне в дъното на постройката. В нея се намираше красив черен жребец.

Едрият мъж каза:

— Този е.

Свали тялото на Уейн на земята.

Вторият вдигна от пода един остен за добитък, приближи се до вратата на клетката и шибна жребеца с електрическия остен. Конят изцвили и се изправи на задните си крака. Мъжът отново го халоса силно по ноздрите. Жребецът диво заподскача, ограничен в тясното пространство, като се блъскаше в стените на клетката си с оголени зъби и изскочи навън очи, бялото на които искреше.

— Хайде — каза по-дребният мъж.

Съучастникът му вдигна тялото на Дан Уейн и го метна през ниската вратичка в клетката. Наблюдаваха кървавата сцена няколко минути и после, доволни, се обърнаха и изчезнаха.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: ДЦР ДО: ЗАМЕСТИК-ДИРЕКТОРА НА АНС
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
6. ДАНИЪЛ УЕЙН — УАКО — ЛИКВИДИРАН
КРАЙ“

[1] Далас — Централно разузнаване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Ден девети

Форт Смит, Канада

Форт Смит, в северозападните територии, е благоденстващ град с две хиляди жители, главно фермери и стопани на ранчо за добитък, и неколцина дребни търговци, климатът е труден, с дълги сурови зими, и градът е живо доказателство за дарвиновата теория за оцеляването на най-издръжливите.

Уилям Ман бе един от издръжливите оцелели. Беше роден в Мичиган, но когато около четиридесетгодишен бе минал през Форт Смит на риболовна експедиция, решил, че хората там се нуждаят от още една добра банка. И се възползва от шанса. Там имаше само още една друга банка и за по-малко от две години Уилям Ман успя да измести конкурента си от бизнеса. Ман ръководеше банката си така, както трябва да бъде. Неговият бог беше математиката и той се грижеше цифрите винаги да излизат в негова полза. Любимата му история беше вицът за оня човек, който отишъл при един банкер да моли за заем, за да се направи веднага операция на малкия му син, която да му спаси живота. Когато молителят казал, че няма поръчител, банкерът му посочил вратата на кабинета си.

— Ще си отида — отвърнал мъжът, — но искам да ти кажа, че през целия си живот не съм срещал по-коравосърдечен човек.

— Почакай — казал банкерът. — Ще ти направя едно честно предложение. Едното от моите очи е стъклено. Ако ми кажеш кое е, давам ти заема.

Човекът отговорил моментално:

— Лявото.

Смаян, банкерът запитал:

— Никой не знае това. Ти как разбра?

— Много лесно — отвърнал човекът. — За миг ми се стори, че виждам искрица съчувствие в лявото ти око, затова реших, че то ще е стъкленото.

Това, според Уилям Ман, бе добра история за бизнесмени. Не се прави бизнес със съчувствие. Трябва да се гледа основата на нещата. Докато други банки в Канада и Съединените Щати се сгромолясваха като съборени кегли, банката на Уилям Ман ставаше все по-могъща.

Неговата философия беше проста: *Никакви кредити за започване на бизнес. Никакви инвестиции в пършиви ценни книжа. Никакви заеми на съседни, чиито деца отчаяно се нуждаят от операция.*

Към швейцарската банкова система Ман питаеше уважение, граничещо със страхопочитание. Влиятелните международни финансисти в Цюрих бяха банкери на банкерите. И така, един ден Уилям Ман реши да замине за Швейцария и да поговори с някои от тамошните банкери, за да разбере дали нещо не му достига, дали има някакъв начин да изцеди повече центове от канадския долар. Беше приет благосклонно, но накрая не научи нищо ново. Собствените му банкови методи бяха възхитителни и швейцарските банкери не се поколебаха да му го признаят.

В деня, в който трябваше вече да се връща, Ман реши да се почерпи с една обиколка из Алпите. Обиколката го отегчи. Пейзажът беше интересен, но не по-прекрасен от природата на Форт Смит. Един от пътниците, тексасец, се беше осмелил да го убеждава да му отпусне заем за едно ранчо, което бе на път да фалира. Беше се изсмял в лицето на човека. Единственото интересно нещо в екскурзията изобщо беше разбиването на така наречената летяща чиния. Ман нито за миг не повярва в истинността му. Той беше убеден, че това е инсценирано от швейцарското правителство, за да впечатлява туристите. Беше ходил в Дисниленд и виждал подобни неща, които изглеждаха досущ като истински, но бяха фалшиви. *Това е стъкленото око на Швейцария,* помисли си язвително той.

Уилям Ман бе щастлив да се завърне вкъщи.

Всяка минута от деня на банкера бе разчетена педантично, и когато секретарката му влезе и каза, че един непознат желае да го види, първият порив на Ман беше да го отпрати.

— Казва, че иска интервю от Вас. Пише статия за банкерите.

Това коренно променяше нещата. Добрата реклама беше в полза на бизнеса. Уилям Ман пооправи сакото си, пригладя косата си и каза:

— Поканете го да влезе.

Посетителят беше американец. Беше добре облечен, което показваше, че работи за някое от по-добрите списания или вестници.

— Господин Ман?

— Да.

— Робърт Белами.

— Секретарката ми каза, че сте искали да пишете статия за мен.

— Е, не изцяло за Вас — каза Робърт. — Но Вие наистина ще бъдете достойно отразен в нея. Моят вестник...

— Кой вестник е той?

— „Уол Стрийт Джърнъл“.

А, да. Това ще бъде чудесно.

— Позицията на „Джърнъл“ е, че повечето банкери са прекалено изолирани от това, което става по света. Те рядко пътуват, не ходят в други страни. От друга страна Вие, господин Ман, се славите с репутацията на голям пътешественик.

— Мисля, че е така — каза скромно Ман. — Всъщност сега се връщам от пътуване до Швейцария миналата седмица.

— Така ли? Доволен ли останахте?

— Да. Там се срещнах с неколцина банкери. Обсъждахме световната икономика.

Робърт си беше извадил бележника и си водеше записки.

— Остана ли Ви малко време за удоволствия?

— Не много. А, включих се в малка туристическа обиколка с един автобус. Никога не бях виждал Алпите преди.

Робърт си отбеляза още нещо.

— Обиколка. Ето, че точно това търсехме. Мога да си представя колко много интересни хора сте видели в автобуса — окуражително насочи разговора той.

— Интересни? — Ман си спомни за тексасеца, който се бе опитал да иска пари на заем. — Не съвсем.

— О?

Уилям Ман погледна към Робърт. Репортерът очевидно очакваше още нещо да чуе. *Вие наистина ще бъдете достойно отразен.*

— Имаше там една рускиня.

Робърт си записа.

— Така ли? Разкажете ми за нея.

— Ами, разговорихме се, и аз ѝ обясних колко е изостанала Русия и каква страшна беда ги чака, ако не се променят.

— Трябва да сте я впечатлили много — рече Робърт.

— О, да. Видя ми се умно момиче. За руския, разбира се. Те са много изолирани, знаете.

— Тя спомена ли Ви как се казва?

— Не, чакайте. Беше Олга някоя си.

— Каза ли случайно откъде е?

— Да. Работела като библиотекарка в централния клон в Киев. Това беше първото ѝ пътуване в чужбина, предполагам благодарение на гласността. Ако искате да знаете какво мисля аз...

Той поспря, за да се убеди, че Робърт записва думите му.

— Горбачов прати Русия по дяволите, Източна Германия бе поднесена на Бон на чиния. На политическия фронт Горбачов се придвижи твърде бързо, но изостана на икономическия.

— Забележително — промърмори Робърт.

Той прекара още половин час с банкера, изслушвайки нетърпящите му възражения коментари по всички възможни теми, от Общия пазар до контрола над въоръженията. Не можа да получи никаква друга информация за останалите пътници.

Когато се върна в хотела, Робърт телефонира в кабинета на генерал Хилиърд.

— Момент, капитан Белами.

Чуха се няколко прищракования и накрая гласът на генерал Хилиърд.

— Да, капитане?

— Открих още един пътник, генерале.

— Името?

— Уилям Ман. Притежава банка във Форт Смит, Канада.

— Благодаря. Веднага ще разпоредя канадските власти да говорят с него.

— Между другото, той ме насочи към още нещо: Тази вечер отлитам за Русия. Трябва ми виза от Интурист.

— Откъде се обаждаш?

— Форт Смит.

— Отбий се в хотел „Визигот“ в Стокхолм. Там на рецепцията ще има един плик за теб.

— Благодаря.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: АНС
ДО: ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОРА НА ЩКП
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕЗК: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
7. УИЛЯМ МАН — ФОРТ СМИТ
КРАЙ“

В единайсет часа същата вечер на вратата на Уилям Ман се позвъни. Той не очакваше никого и не обичаше да му идват без предупреждение. Икономката му беше напуснала работа, а жена му спеше в стаята си горе. Нервиран, Ман отвори предната врата. Двама мъже в черни костюми стояха пред нея.

— Уилям Ман?

— Да.

Единият от мъжете извади карта за самоличност.

— Ние сме от Банк ъв Канада. Може ли да влезем?

Ман се намръщи.

— За какво става дума?

— Бихме предпочели да обсъдим въпроса вътре, ако не възразявате.

— Много добре.

Той въведе мъжете във всекидневната.

— Неотдавна Вие бяхте в Швейцария, нали?

Въпросът изведнъж го порази:

— Какво? Да, но защо, за бога...?

— Докато Ви нямаше, ние направихме финансова ревизия на книгата Ви, господин Ман. Знаете ли, че на Вашата банка не ѝ излизат един милион долара?

Уилям Ман гледаше двамата мъже като замаян.

— За какво ми говорите? Аз лично проверявам тези книги всяка седмица. Никога не е липсвало и едно пени!

— Един милион долара, господин Ман. Мислим, че Вие сте отговорен за злоупотреба с тях.

Лицето му стана яркочервено. От устата му захвърляха слюнки.

— Как — как смеете! Махайте се оттук, преди да съм извикал полицията.

— Няма да Ви свърши никаква работа. Това, което искаме от Вас, е да се разкаете.

Той ги изгледа напълно слисан.

— Да се разкая? Да се разкайвам за какво? Вие сте луди!

— Не, господине.

Един от мъжете извади пистолет.

— Седнете, господин Ман.

Господи! Ограбват ме!

— Вижте — каза Ман, вземете каквото искате. Не е нужно насилие и...

— Моля седнете.

Вторият мъж отиде до витрината на бюфета. Беше заключена. Разби стъклото и отвори шкафчето. Взе голяма водна чаша, напълни я с уиски скоч и я занесе на седналия Ман.

— Изпийте това. Ще Ви отпусне.

— Аз... аз никога не пия след вечеря. Моят доктор...

Другият мъж опря пистолета в слепоочието на Уилям Ман.

— Изпий го или ще напълня чашата с мозъка ти.

Ман разбра, че е попаднал в ръцете на двама манияци. Той пое с трепереща ръка чашата и отпи малко.

— Изпий я до дъно.

Той пое малко по-голяма глътка.

— Какво... какво искате?

Извиси глас с надеждата жена му да го чуе и да слезе по стълбите, но напразно. Знаеше какъв здрав сън имаше тя. Тия мъже очевидно бяха тук, за да ограбят къщата. *Защо просто не го направят и да се свърши.*

— Вземете каквото искате — рече той. — Няма да ви спра.

— Довърши си чашата.

— Не е нужно. Аз...

Мъжът го цапардоса с юмрук над ухото. Ман се задъха от болка.
— Свършвай с пиенето.

Той гаврътна останалото уиски наведнъж и усети как вътрешностите му пламнаха. Главата му започна да се замъглява.

— Сейфът ми е горе в спалнята — каза той. Започна да плете език. — Аз ще ви го отворя.

Може би това ще събуди жена му и тя ще повика полицията.

— Не бързаме — каза мъжът с пистолета. — Имаш време за още едно питие.

Другият пак отиде до барчето и за втори път напълни чашата до ръба.

— Ето.

— Не, наистина — протестира Уилям Ман. — Не я искам.

Чашата беше втъкната в ръката му.

— Изпий я до дъно.

— Наистина не...

Един юмрук се стовари на същото място над ухото му. Ман почти припадна от болка.

— Пий.

Добре де, ако това искат само, защо не? Колкото по-бързо приключи кошмарът, толкова по-добре. Той гаврътна чашата и се задави.

— Ако пийна още една капка, ще повърна.

Мъжът тихо каза:

— Ако повърнеш, ще те убия.

Ман загледа към него, после към партньора му. И двамата му изглеждаха удвоени.

— Какво искате вие всичките? — профъфли той.

— Казахме Ви, господин Ман. Искаме да се разкаете.

Уилям Ман пияно заклати глава:

— Окей, разкайвам се.

Мъжът се усмихна.

— Ето, само това искаме. Сега... — Той пхна лист хартия в ръката на Ман. — Всичко, което искаме, е да напишете: „Съжалявам. Простете ми“.

Уилям Ман погледна нагоре с мътен поглед.

— Това е всичко?

— Всичко. След това си отиваме.

Изведнъж той стана приповдигнат. Значи такава била работата. Религиозни фанатици. В момента, в който си тръгнат, ще се обади на полицията да ги арестува. Ще се погрижа да обесят тези копелета.

— Пишете, господин Ман.

Трудно му беше да се концентрира.

— Какво казахте, че искате да напиша?

— Просто напишете: „Съжалявам. Простете ми“.

— Тъй.

Имаше проблеми с писалката. Напрегна цялото си внимание и започна да пише: „Съжалявам. Простете ми“.

Мъжът взе листа от ръката на Ман, като леко го прихвана по ръбовете.

— Много добре, господин Ман. Видяхте ли колко беше лесно?

Стаята започна да се върти.

— Да-а. Мерси. Разкаях се. Сега ще си тръгнете ли?

— Виждам, че сте левак.

— Кво?

— Пишете с лявата ръка.

— Да.

— Напоследък тук стават много престъпления, господин Ман. Ще Ви дадем този пистолет да се пазите.

Той почувства как в ръката му набутват пистолет.

— Знаете ли как да си служите с пистолет?

— Не.

— Много е просто. Ето така...

Мъжът вдигна пистолета към слепоочието на Уилям Ман и обвисна с пръста на банкера. Чу се задавен гърмеж. Окървавената бележка падна на пода.

— Ето това беше — каза един от мъжете. — Лека нощ, господин Ман.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО ОТ: ЦККИ
ДО ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА НА АНС ЗА ЛИЧЕН
ПРОЧИТ

ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
7. УИЛЯМ МАН — ФОРТ СМИТ — ЛИКВИДИРАН
КРАЙ“

Ден десети

Форт Смит, Канада

На другия ден банкови ревизори отчетоха липса на един милион долара от банката на Ман. Полицията регистрира смъртта на Ман като самоубийство. Липсващите пари не се откриха никога.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Ден единадесети

Брюксел, 03.00 ч.

Адютантът на генерал Шипли, главнокомандуващи я на НАТО, събуди шефа си.

— Съжалявам, че Ви събудих, генерале, но ми се струва, че положението е сериозно.

Генерал Шипли седна в леглото и взе да търка очи, за да прогони съня. Беше си легнал много късно, защото вечеря с група американски сенатори.

— Какво има Били?

— Току-що ми се обадиха от радарната кула, сър. Или всички уреди са се побъркали, или имаме странни посетители.

Генералът скочи от леглото.

— Кажи им, че след пет минути идвам.

Затъмнената зала с радарите бе претърпкана от сержанти и офицери, струпани пред осветените радарни екрани по средата на стаята. Всички се извърнаха и отдадоха чест при влизането на генерала.

— Свободно! — Генералът се приближи към дежурния капитан Милър. — Какво става тук, Луис?

Капитан Милър се почеса по главата:

— Нищо не разбирам. Виждали ли сте самолет да лети с двадесет и две хиляди мили в час, да спре внезапно и да се обърне в противоположна посока?

Генерал Шипли се взираше в него:

— Какви ги разправяш?

— Според нашите радарни екрани от половин час насам става точно това. Отначало помислихме, че изпробват някаква електронна апаратура, но след като се свързахме с руснаците, англичаните и французите, разбрахме, че и техните радари ловят същото.

— Значи не може да се дължи на уредите — изрече натъртено генералът.

— Не, сър. Освен ако не приемем, че всички радары в света са се побъркали.

— Колко такива самолета се появиха по екраните?

— Повече от десетина. Толкова бързо се движат, че трудно ги проследяваме. Щом ги засечем, внезапно изчезват. Изключено е това да се дължи на атмосферни условия, на метеори, на огнени кълба, на метеорологически балони и на каквото и да е друго летателно тяло известно на човека. Мислех дали да не изпратя няколко самолета, но обектите, каквито и да са, летят толкова високо, че въобще няма да успеем да ги доближим.

Генерал Шипли се приближи към един от радарните екрани.

— Сега появяват ли се на екраните?

— Не, сър. Отидоха си. Но, генерале, имам отвратителното предчувствие, че пак ще дойдат.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Отава, 05.00 ч.

Когато Янус изчете на глас доклада на генерал Шипли, Италианецът скочи на крака и възбудено извика:

— Те се канят да нахлуят!

— Те вече са тук — каза Французинът.

— Закъсняваме. Това е катастрофа — каза Руснакът.

Янус ги прекъсна:

— Господа, това е катастрофа, която можем да предотвратим.

— Как? Техните искания са Ви известни — каза Англичанинът.

— Приемането на техните искания е изключено — каза Бразилецът. — Не е тяхна работа какво правим с нашите дървета. Така нареченият парников ефект е просто научно бръцолевене, което изобщо не се потвърждава.

— Ами ние? — каза Германецът. — Ако ни принудят да изчистим въздуха над градовете, ще трябва да затворим всички заводи. Няма да има никаква индустрия.

— И ще трябва да спрем производството на коли — каза Японецът. — Тогава какво ще стане с цивилизования свят?

— И ние сме в същото положение — каза Руснакът. — Ако престанем да замърсяваме околната среда, както искат те, световната икономика ще рухне. Трябва да печелим време докато не сме в състояние да се справим с тях с помощта на програмата за звездни войни.

Янус изрече отчетливо:

— За всичко това вече сме се споразумели. Сега първата ни задача е, да запазим спокойствието на хората и да не позволим да се всява паника.

— Какво става с капитан Белами?

— Напредва в изпълнението на задачата, след ден-два ще приключи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Киев, Съветският съюз

Като повечето си съотечественици Олга Романченко бе загубила вяра в „перестройката“. Отначало всички обещания за промени в матушка Русия звучаха толкова примамливо. Вятърът на свободата вееше из улиците, въздухът бе изпълнен с надежди. Обещаваха прясно месо и зеленчуци, хубави дрехи, обувки от истинска кожа и стотици други прекрасни неща. Но сега, шест години след началото на перестройката, настъпи горчиво разочарование. Пазарът бе станал победен от всякога. Невъзможно бе да се преживее без черна борса. Почти всяка стока бе дефицитна, цените хвърчаха нагоре. Главните улици все още зееха с огромни изкопи „Ритвина“. Протестни демонстрации ги заливаха, престъпността растеше. По-строги от преди бяха ограниченията. Думите „Перестройка“ и „Гласност“ вече кънтяха така кухо, както обещанията на политиците, които ги бяха пуснали в обръщение.

Олга вече седем години работеше в библиотеката на площад „Ленкомсомол“, в центъра на Киев. Беше на тридесет и две години и никога не бе „излизала“ от Съветския съюз. Олга беше доста привлекателна, възпълничка, но в Русия не считаха това за недостатък. Два пъти се бе сгодявала за мъже, които отпътуваха за някъде и я напускаха. Дмитрий бе заминал за Ленинград, а Наш се премести в Москва. Олга бе правила опит да се премести в Москва, за да бъде при Иван, но без регистрация — разрешение за московско жителство, това бе невъзможно.

С приближаването на тридесет и третия си рожден лен бе решила, че трябва да види нещичко от света, преди желязната завеса отново да се спусне. Отиде при директорката на библиотеката, която всъщност ѝ беше леля.

— Искam сега да си ползувам отпущката — заяви тя.

— Кога точно?

— Следващата седмица.

Толкова лесно беше. Преди „перестройката“ „отпуска“ означаваше да отидеш на Черно море, в Самарканд или Тбилиси, или в някой от десетината други курорти в границите на Съветския съюз. Но сега, стига да действа бързо, пред нея се разкрива целият свят. Олга взе атласа от библиотечната лавица и се задълбочи в него. Навън светът бе толкова голям! Имаше и Африка, и Азия, и Северна Америка и Южна... Не се осмеляваше да потегли на такова дълго и скъпо пътешествие. Олга разгърна картата на Европа. *Швейцария...* размисли се тя. *Ето къде ще отида!*

За нищо на света не би признала на никого, но причината, поради която Швейцария я привличаше, бе, че веднъж бе опитала швейцарски шоколад и никога не забрави вкуса му. Обичаше сладките неща...

Слабостта ѝ към шоколада щеше да ѝ струва живота.

Пътешествието с Аерофлот до Цюрих бе вълнуващо начало. Преди изобщо не се беше качвала на самолет. Слезе на международното летище в Цюрих изпълнена с очакване. И въздухът беше различен. Може пък това да е мирисът на истинската свобода, си помисли Олга. Средствата ѝ бяха крайно оскъдни, затова си бе ангажирала стая в малък евтин хотел, наречен „Леонард“ на Кей Лима 136.

Регистрира се на рецепцията. „За пръв път идвам в Швейцария“, довери тя на служителя на своя неуверен английски. „Бихте ли ми препоръчали какво да правя тук?“

— Разбира се. Тук има къде да отиде човек — отговори той. — Може да започнете с обиколка на града. Аз ще уредя всичко.

— Благодаря Ви.

Цюрих се стори на Олга необикновен, изключителен град. Гледките и градският шум я изпълваха с благоговение. Хората по улиците носеха толкова хубави дрехи и караха толкова скъпи коли. На Олга ѝ се струваше, че всеки в Цюрих е милионер. А магазините! Разглеждаше с копнеж витрините по Банхофщрасе, главната търговска улица в Цюрих, и се удивляваше от изобилието на стоки. Имаше и рокли, и палта, и обувки, и бельо, и бижута, и сервизи, и мебели, и коли, и книги, и телевизори, и радиоапарати, и играчки, и пиана.

Пазарът беше като че безкраен! И изведнъж Олга се натъкна на магазин на известната фирма за сладкиши и шоколади „Шпрюнгли“. Ама че шоколади! Четири огромни витрини бяха претъпкани със зашеметяващи купища шоколад. Имаше огромни бонбонери, шоколадени зайчета, шоколадени фразели, шоколадени лешници. Имаше и банани в шоколад и дражета напълнени с ликьор. Цяло пиршество бе само да ги гледаш. На Олга ѝ се щеше да изкупи всичко, но когато разбра какви са цените се реши да вземе само малка кутия бонбони асорт и един голям шоколад.

Следната седмица Олга посети парка „Цюриххорн“ и музея „Ритберг“, и Гросмюнстер — църквата построена през единадесети век, и други забележителности за туристи. Вече наближаваше време за връщане.

Администраторът от хотела ѝ подхвърли:

— Компанията „Съншайн турс“ предлага чудесна екскурзия с автобус из Алпите. Мисля, че не трябва да пропуснете и това, преди да си заминете.

— Благодаря Ви — отговори Олга — Ще видя.

Щом излезе от хотела, първо се отби в магазина на Шпрюнгли, а след това в офиса на „Съншайн турс бъс компани“, където се записа за един от маршрутите. Пътешествието се оказа страхотно. Чак дъхът ѝ секваше от гледките. Някъде по средата на пътуването видяха нещо, което ѝ заприлича на експлозия на летяща чиния, но канадският банкер, който седеше до нея ѝ обясни, че това просто е зрелище, устроено от швейцарското правителство за туристите, и че изобщо няма летящи чинии. Олга съвсем не му повярва. Когато се завърна в Киев разказа тази история на леля си.

— Разбира се, че има летящи чинии — каза леля ѝ. — Всеки ден прелитат над Русия. Трябва да публикуваш впечатленията си в някой вестник.

Олга се поколеба дали да последва съвета, но се боеше, че ще стане за присмех.

С автобус на „Интурист“ разстоянието по магистралата летището до центъра на Киев беше един час. Робърт за пръв път посещаваше този град и бе поразен от многото строежи край магистралата и от

огромните блокове, които изникваха от всички страни. Автобусът спря пред хотел „Днепр“ и стовари пред входа двадесетината си пътници. Робърт си погледна часовника. Беше осем вечерта. Сигурно библиотеката е затворена. Работата ще трябва да почака до сутринта. Регистрира се в огромния хотел, където си бе направил резервация, изпи едно питие на бара и влезе в неприветливия ресторант с бели варосани стени. За вечеря сервираха хайвер, краставички и домати, някакво картофено ястие, разнообразено с миниатюрни късчета месо и запечено в някакво тежко тесто, като към всичко предлагаха водка и минерална вода.

Визата му наистина го бе чакала в Стокхолмския хотел, както бе обещал генерал Хилиърд. *Международното сътрудничество бе действало светкавично, си помисли Робърт. Но за мен сътрудничеството не важи. Всъщност оперативната дума за такъв случай е „гол“.*

След вечеря Робърт се информира за това-онова на регистрацията и безцелно се запъти към площад „Лен комсомол“. Киев го изненада. Това бе един от най-старите градове в тази страна, имаше европейски вид и бе живописно разположен по бреговете на река Днепър. Имаше много зелени паркове и автомобилно движение в три платна, навсякъде се виждаха църкви, които наистина бяха архитектурни образци. Църквите се наричаха Свети Владимир, Свети Андрей и Света София, най-много му допадна последната, строена през 1037 г., чисто бяла, с камбанария, която се извисяваше в небето. Най-високата сграда в града бе Манастирът Печьорск. *На Съюзн всичко това щеше да ѝ хареса, си мислеше Робърт.* Не бе ходила в Русия. Питаше се дали вече се е завърнала от Бразилия. Действайки под напора на импулса, той ѝ телефонира веднага щом влезе в хотелската си стая. За голямо учудване връзка се получи почти незабавно.

— Ало?

Този гърлен чувствен глас?

— Здравей! Как прекара в Бразилия?

— Робърт! Няколко пъти опитах да ти се обадя. Никой не отговаряше.

— Не съм си у дома.

— О! — Прекалено възпитана бе, за да пита къде е. — Добре ли си?

Като за евнух съм в прекрасна форма.

— Разбира се. Прекрасно се чувствам. Как е... Мун... Монти?

— Добре е. Робърт, утре заминаваме за Гибралтар.

С проклетата яхта на Баровеца, естествено. Как ли се наричаше? Аха. „Халкион“.

— С яхтата ли?

Да. Можеш да се свързваш с мен по телефона. Помниш ли позивните?

Помнеше ги. Пе Ес 337. Какво означаваха тия букви? Прекрасната Съюзн? Проклет Скъперник? Продадената Съпруга?

— Робърт?

— Да, помня ги. Пе Ес триста тридесет и седем.

— Ще се обадиш ли? Само за да ми кажеш, че си добре?

— Разбира се. Липсваш ми, мъничката ми.

Дълго, мъчително мълчание. Той чакаше. Какво очакваше да му каже? „Ела да ме спасиш от този очарователен мъж, който изглежда като Пол Нюмън, отвлича ме на своята дълга над осемдесет метра яхта и ме принуждава да ходя по скапани места като Монте Карло, Мароко, Париж и Лондон и Бог знае къде още.“ Той се улови, че като последен идиот почти се надява точно това да чуе.

— И на мен ми липсваш, Робърт. Пази се.

Връзката прекъсна. Той бе в Русия, и сам.

Дванадесети ден

Киев, Съветският съюз

Рано на следната сутрин, десет минути след отварянето на библиотеката, Робърт влезе в огромната мрачна сграда и се запъти към рецепцията.

— Добро утро.

Жената зад преградата вдигна поглед.

— Добро утро. С какво мога да Ви помогна?

— Можете... Търся жена, която мисля, че работи тук. Казва се Олга.

— Олга? Да, да. — Тя посочи съседното помещение. — Навярно е там.

Толкова лесно ставаше всичко. Робърт влезе в залата и мина край студентите, които сериозно учеха край дългите маси. За какво ли бъдеще се подготвяха? Стигна до вътрешна по-малка читалня и влезе. Някаква жена делово подреждаше книги.

— Извинете... — започна Робърт.

Тя се обърна.

— Да?

— Олга?

— Аз съм Олга. Какво искате от мен?

Робърт се усмихна обезоръжаващо.

— Пиша статия за перестройката за един вестник. Особено за значението ѝ за средния гражданин. Внесе ли тя някакви промени в живота Ви?

Жената повдигна рамене.

— Преди да дойде Горбачов се страхувахме да си отворим устата. Сега можем да отворим уста, но няма какво да сложим в нея.

Робърт смени тактиката:

— Сигурно има и някакви положителни промени. Например това, че сега можете да пътувате...

— Вие нещо се шегувате. Кой може да си позволи да пътува, като на главата му са мъж и шест деца?

Робърт смело задълба:

— Е, все пак сте била в Швейцария и...

— Швейцария ли? В живота си не съм стъпвала там.

— Никога не сте била в Швейцария ли? — пророни бавно Робърт.

— Ами нали Ви казах. — Тя кимна към тъмнокоса жена, която отнасяше някакви книги от масата. — Тя е щастливката, на която ѝ се отвори път.

Робърт ѝ хвърли бърз поглед.

— А как се казва?

— Олга. Като мен.

Той въздъхна с облекчение.

— Благодаря Ви.

Минута по-късно Робърт разговаряше с втората Олга.

— Извинявайте. Пиша статия за „перестройката“ и значението ѝ в живота в Русия.

Тя го изгледа с отегчение:

— Така ли?

— Как се казвате?

— Олга. Олга Романченко.

— Кажете ми, Олга, перестройката промени ли живота Ви?

Преди шест години Олга не би посмяла да разговаря с чужденец, но сега беше вече разрешено.

— Всъщност не — отговори тя внимателно. — Всичко си е като преди.

Той стана настойчив:

— Ама наистина ли нищо не се е променило в живота Ви?

Тя поклати глава.

— Не — после добави патриотично. — Е, разбира се, сега можем да пътуваме зад граница.

Той като че се интересува:

— А вие пътували ли сте в чужбина?

— Да — отговори гордо тя. — Току-що се връщам от Швейцария. Много красива страна.

— Съгласен съм с Вас — каза той. — А запознахте ли се с някого по време на пътешествието си?

— С много хора се срещах. И с автобус пътувах из високите Алпи. — Внезапно Олга осъзна, че не биваше да споменава това, защото чужденецът можеше да я запита за космическия кораб. За това тя не искаше да разговаря. Само щеше да си навлече неприятности.

— Така ли? — интересува се Робърт. — Разкажете нещо за хората в автобуса.

Олга въздъхна от облекчение и отговори:

— Много бяха мили. И всички бяха така облечени... — Тя разпери ръце. — Много богати бяха. Даже имаше един от Вашата столица Вашингтон?

— Нима?

— Да. Много беше любезен. Даде ми картичката си.

Сърцето му прескочи:

— А пазите ли я?

— Не, хвърлих я. — Тя се огледа наоколо. — По-добре човек да не пази такива неща.

По дяволите.

Тя изведнъж добави:

— Помня името му. Казваше се Паркър, като писалките. Кевин Паркър. Много голям политик. Той внушава на сенаторите за какво да гласуват.

Робърт бе поразен:

— Това ли Ви каза?

— Ами, да. Води ги на пътешествия и им раздава подаръци, после те гласуват за това, от което имат нужда клиентите му. Така действа американската демокрация.

Лобист значи. Робърт остави Олга да си говори още петнадесетина минути, но не получи никаква друга интересна информация за останалите пътници.

Обади се на генерал Хилиърд от стаята си в хотела.

— Открих руския свидетел. Казва се Олга Романченко. Работи в градската библиотека в Киев.

— Ще се погрижа руско длъжностно лице да разговаря с нея.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
ОТ: АГЕНЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ДО: ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОРА НА КГБ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ. ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
8. ОЛГА РОМАНЧЕНКО — КИЕВ
КРАЙ“

Още следобед Робърт си замина с ТУ 154 на Аерофлот за Париж. Веднага след пристигането си се прехвърли на полет на Ер Франс за Вашингтон.

Към два часа през нощта Олга Романченко чу в просъница как пред блока на улица Вертюк, където живееше, изскърцаха спирачките на кола. Стените на жилището бяха толкова тънки, че дори гласове от улицата можеха да проникват безпрепятствено. Неясно безпокойство я

разбуди, тя стана от леглото и погледна през прозореца. От черна волга слязоха двама цивилни. Запътиха се към входа на блока. Не беше за вярване, но когато от време на време се случваше по някой от съседите да изчезне за дълго, Олга се питаше дали ще се върнат някога и дали още пращат в Сибир... Улови се, че се чуди за кого ли идват тези? Стресна се от почукване по вратата на нейната квартира. *Какво могат да искат от мен*, изплашено започна да гадае тя. *Несъмнено това е някаква грешка.*

Когато отвори вратата, видя пред себе си двамата от колата.

— Другарката Олга Романченко?

— Да...

— Комитет за държавна сигурност.

Избутах я от входа и влязох в стаята.

От зловещото КГБ?!

— Какво... какво искате всъщност?

— Аз ще задавам въпросите. Сержант Юрий Громов — представи се по-високият. — С мен е сержант Владимир Земской.

Усещаше как я обзема ужас.

— Но какво има? В какво съм се провинила?

Земской се замисли.

— Е, значи знаете, че сте се провинили в нещо...

— Не, разбира се, че не знам — отговори Олга объркано. — Не знам защо сте дошли тук.

— Сядай! — неочаквано викна Громов.

Олга седна.

— Току-що се връщате от пътуване в Швейцария, нали?

— Да... всъщност... — запъна се тя — но... то беше... беше... Получих разрешение от...

— Да се занимава човек с шпионаж не е законно, гражданко Романченко!

— Шпионаж?! — Тя бе потресена. — Не разбирам за какво говорите.

По-едрият мъж се бе втренчил в тялото ѝ и Олга внезапно осъзна, че е по тъничка нощница.

— Да вървим. Ще дойдете с нас.

— Не, сигурно има някаква ужасна грешка. Аз съм библиотекарка. Попитайте когото и да е и...

Той я дръпна и я вдигна на крака.

— Тръгвай.

— Къде ме водите?

— В управлението. Ще ви разпитат.

Разрешиха ѝ да наметне палто върху нощницата си.

Изтикаха я по стълбите и я напъхаха във волгата. Олга си помисли, че всички, отведени по подобен начин, не са се връщали и онемя от ужас.

Громов се настани зад волана. Олга бе на задната седалка до Земской. Като че от него се боеше по-малко, но ужасът я сковаваше като си помислеше кои са и какво щеше да ѝ се случи.

— Моля ви, повярвайте ми — каза Олга пламенно, — никога не бих изменила на своята...

— Я млъкни! — излая Громов.

Владимир Земской каза:

— Виж какво, няма никаква причина да бъдем груби с нея. Ако искаш да знаеш, даже ѝ вярвам. Момичето изглежда разбрано...

Олга усети надеждата да затрептява в сърцето ѝ.

— Времената се промениха — продължи той. — Сега не би трябвало да безпокоим невинни хора. Мина това време.

— Кой я знае дали е невинна — изръмжа Громов. — Може да е, а може и да не е. В управлението скоро ще разберат.

Олга седеше и слушаше как си говорят за нея, като за някой отсъстващ.

Земской каза:

— Хайде, Юра, много добре знаеш, че в управлението тя всичко ще ти изпее, независимо дали е невинна, или не. Не ми допадат тия работи.

— Нищо не можем да направим.

— Напротив, можем...

— Например?

Човекът, който седеше до Олга замълча за малко:

— Виж какво, защо да не вземем да я пуснем? Можем да им кажем, че не си е била вкъщи. Ще ги забавим за ден-два, а после изобщо няма и да се сетят за нея, защото имат да разпитват много хора.

Олга се опита да каже нещо, но гърлото ѝ беше съвсем пресъхнало. Отчаяно се надяваше човекът до нея да надделее в спора.

Громов изпръхтя:

— От къде на къде ще си слагаме главите в торбата заради нея? Какво ще спечелим от това. Тя може ли да направи нещо за нас?

Земской се извърна и въпросително погледна Олга. Тя успя да проговори. Каза:

— Нямам пари.

— Кому са притрябвали парите ти. От липса на пари не можем да се оплачем.

Громов подхвърли:

— Тя друго може да направи.

Преди Олга да успее да отговори, Земской каза:

— Чакай, Юрий Иванович, не можеш да искаш това от нея.

— От нея зависи. Или ще бъде любезна с нас, или ще иде да се оправя в управлението. Там ще я поканят да погостува в някоя хубава единичка.

Олга бе слушала за единичките. Неотоплени килии метър на два с дървени нарове без завивки. „Да бъде любезна с нас...“ — какво си бяха наумили?

— От нея зависи.

Земской се обърна към Олга:

— Какво избираш?

— Ами... аз... не разбирам...

— Колегата ми казва, че ако си любезна с нас, може да забравим цялата история. След няколко дни вече няма се сетят за теб.

— Какво... трябва да направя?

Громов ѝ се ухили в огледалото.

— Само да ни отделиш по няколко минути. — Той изведнаж си припомни фраза, която бе прочел някъде. — Просто си лежиш и мислиш за царя — каза той с кикот.

Олга изведнъж разбра какво искаха. Поклати глава, изтръпнала:

— Не, н-н-не мога да направя... като... а-аз...

— Много добре. — Громов даде газ. — С теб ще се позабавляват в управлението.

— Чакайте!

Обхвана я паника, не знаеше какво да прави. Бе слушала достатъчно разкази за арестувани и „зекове“. Заблуждавала се бе, че всичко това е минало, но сега разбираше, че май съвсем не беше така.

Перестройката бе просто измишльотина. Нямахте да ѝ разрешат да си вземе адвокат или да разговаря с когото и да било.

Почувства се уловена в примка. Ако попаднеше в затвора щяха да я държат със седмици, можеха да я бият и изнасилват, а можеше и по-лошо да се случи, без никой да чуе за нея. С тези двамата поне всичко щеше да свърши за няколко минути и щяха да я пуснат да си иде. Олга се реши.

— Добре — изговори тя с мъка. — Искате ли да се върнем в квартирата ми?

— Имам предвид по-хубаво място — каза Громов и обърна колата.

Земской ѝ пошепна:

— Съжалявам, но той ми е началник. Не мога да го спра.

Олга не отговори. Стомахът ѝ се свиваше от страх и погнуса пред предстоящото, а пламналото ѝ съзнание трескаво се опитваше да заглуши отчаянието. Тя се сви вцепенена на седалката и притихна.

Минаха покрай ярко осветената опера „Шевченко“ и поеха към голям парк, ограден с дървета. По това време напълно пуст. Громов вкара колата под дърветата, включи двигателя и угаси фаровете.

— Да се поразходим — каза той.

— Излязоха от колата.

На следния ден в местния вестник се появи бележка за някаква библиотекарка, намерена изнасилена и удушена в парка. Имаше и строго предупреждение от властите, че е опасно млади жени да ходят сами из парка нощем.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: ЗАМЕСТИК ДИРЕКТОРА НА КГБ
ДО: ЗАМЕСТИК ДИРЕКТОРА НА АГЕНЦИЯТА
ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ НА САЩ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ. ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»

8. ОЛГА РОМАНЧЕНКО. КИЕВ. ЛИКВИДИРАНА.
КРАЙ“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Уилърд Стоун и Монти Банкс бяха естествени врагове. И двамата бяха безмилостни хищници, а джунглата им бяха каменните каньони на Уол Стрийт, с нейните заредени с високо напрежение поглъщания на една компания от друга, точно премерени маневри на изкупуване и борсови операции.

За пръв път двамата се сблъскаха на търг за една гигантска компания за комунални услуги. Уилърд Стоун пръв наддаде и не очакваше да срещне никакви препятствия. Той бе всесилен и се радваше на репутация на много опасен, малцина биха му се противопоставили. Удивлението му бе голямо, когато узна, че млад начинаещ бизнесмен на име Монти Банкс оспорва неговата цена. Стоун бе принуден да покачи, но противникът му упорстваше. Накрая Уилърд Стоун получи каквото искаше, но на много по-висока цена, отколкото възнамеряваше да плати.

Шест месеца по-късно на търг за поглъщането на голяма електронна компания, Монти Банкс отново се изправи срещу Стоун. Наддаването продължи и този път спечели Банкс.

Когато Уилърд Стоун узна, че Монти Банкс има намерение да се състезава с него за контрол върху компютърна компания, той реши, че е дошло времето да се срещнат. Срещнаха се на неутрална територия, на Парадайз Айлънд на Бахамите. Уилърд Стоун бе предприел задълбочени разследвания върху биографията на своя съперник и бе научил, че Монти произлиза от богато семейството с бизнес в петролната индустрия и че блестящо се е справил с превръщането на наследството си в международен консорциум.

Седнаха да обядват заедно — старият и мъдър Уилърд Стоун и младият и енергичен Монти Банкс.

Разговорът започна Уилърд Стоун:

— За мен ти си таралеж в гащи.

Монти Банкс се ухили:

— Във Вашата уста това звучи като комплимент.

— Какво искаш? — попита Уилърд Стоун.

— Същото каквото и ти. Искам да имам целия свят.

Уилърд Стоун отговори внимателно:

— Хм, светът е достатъчно голям.

— Което ще рече?

— Ще рече, че има място за двама ни.

От този ден те станаха партньори. Всеки си гледаше самостоятелно бизнеса, но когато дойдеше ред на нещо голямо: било дървен материал, било петрол, било недвижими имоти — те водеха сделките си заедно, вместо да си съперничат. На няколко пъти отделът за борба с тръстовете към министерството на правосъдието се опита да се намеси, но благодарение на връзките си Уилърд Стоун винаги се справяше. Монти Банкс притежаваше химически компании, които причиняваха огромни екологически щети на езера и реки, но винаги, когато му съставяха акт, поради някакви мистериозни причини не се вземаха никакви съдебни мерки.

Двамата съществуваха в свършена симбиоза.

За тях операция „Страшният съд“ бе нещо като естествена реакция и те активно участваха в нея. Те тъкмо бяха пред сключването на сделка за покупка на седем милиона акра от плодородната гъсто залесена тропическа гора край бреговете на Амазонка. Щеше да бъде един от най-сполучливите им удари.

Не можеше да си позволят да оставят някой да им попречи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Ден тринадесети

Вашингтон

Сенатът на САЩ бе в пленарно заседание. Младият сенатор от щата Юта произнасяше реч:

— Това, което става в областта на екологията е позор за нацията. Крайно време е почитаемите сенатори да разберат, че е тяхно клетвено задължение да опазят ценното наследство, което са ни завещали предците ни. Не само, че сме поели дълг под клетва, но е и чест за нас да закриляме земята, въздуха и водите от интересите на властимащите, които егоистично ги съсипват. А това ли правим всъщност? Бихме ли отговорили по съвест, че правим всичко, което трябва? Или се поддаваме на властта на Мамона...?

Кевин Паркър, който седеше в галерията за посетители вече за трети път от пет минути насам гледаше часовника си. Питаше се още колко ще продължи тази реч. Търпеше това, само защото щеше да обядва със сенатора и щеше да иска от него услуга. На Паркър му доставяше удоволствие да се движи по коридорите на властта, да общува с конгресмени и сенатори, да проявява щедрост в замяна на политически протекции.

Бе израснал в бедност в Юджийн, Орегон. Баща му беше алкохолик, собственик на малък склад за дървен материал. Неспособен да върти бизнеса той бе докарал процъфтяващото предприятие до пълна катастрофа. Момчето трябваше да започне работа още на четиринадесет години, а и може да се каже, че нямаше семейство, защото майка му бе избягала с друг мъж още преди години. Можеше като нищо да стане скитник и да свърши като баща си, но за свой късмет бе изключително хубав и представителен. Имаше вълниста руса коса и тънки аристократични черти, които трябва да бе наследил от някой забравен прародител. Неколцина влиятелни хора от града се съжалиха над момчето, взеха го на работа и го окуражиха, положиха усилия да му помогнат. Най-богатият човек в града Джеб Гудспел най-много от всички искаше да помогне на Кевин и го назначи на някаква

длъжност в една от компаниите си. Беше ерген и често канеше младия Паркър на вечеря вкъщи.

— Можеш да станеш човек — му казваше Гудспел, — но няма да успееш без приятели.

— Зная това, сър. И много ценя приятелството Ви. За мен е истинско спасение, че мога да работя при Вас.

— Мога много повече да направя за теб — каза Гудспел. Седяха един до друг на канапето в гостната след вечеря. Гудспел прегърна момчето през рамената. — Много повече. — Той стисна рамото на момчето. — Имаш хубаво тяло, нали знаеш?

— Благодаря Ви, сър.

— Понякога чувстваш ли се самотен?

Винаги се чувстваше самотен.

— Да, сър.

— Е, отсега нататък няма да си самотен. — Той погали момчето по ръката. — Аз също понякога се чувствам самотен. Човек има нужда някой да го приласкае и утеши.

— Да, сър.

— Имал ли си момичета?

— Ами, по едно време излизах със Сю Елън.

— Спа ли с нея?

Момчето почервения.

— Не, сър.

— На колко години си, Кевин?

— На шестнадесет, сър.

— Прекрасна възраст. Това е възрастта, на която трябва да започнеш да правиш кариера. — Той се вгледа внимателно в момчето. — Обзалагам се, че ще станеш страшно добър в политиката.

— Политиката? Нищо не разбирам от политика, сър.

— Нали затова ходиш на училище, за да научиш това-онова. А освен това аз ще ти помогна.

— Благодаря, Ви, сър.

— Благодарност се изразява по най-различни начини — каза Гудспел и прокара ръка по бедрото на момчето. — Най-различни начини. — Той погледна Паркър в очите. — Нали знаеш какво искам да кажа.

— Да, Джеб.

Това бе началото.

Когато Кевин Паркър завърши колежа Чърчил, Гудспел го изпрати в Орегонския университет. Момчето следва политология, а Гудспел се грижеше протежето му да се среща с много хора. Всички се впечатляваха от привлекателния млад човек. Паркър откри, че благодарение на добрите си връзки може да прави услуги на влиятелни хора и да сближава, когото трябва. Естествена бе следващата крачка — лобист във Вашингтон. Паркър бе добър в професията.

Гудспел бе починал преди две години, но дотогава Кевин бе развил таланта си и бе получил вкус към това, на което го бе научил неговия ментор. Харесваше му да си намира млади момчета и да ги води в отдалечени хотели, където никой нямаше да го познае.

Най-сетне сенаторът от Юта приключваше речта си:

— ... и ние трябва да приемем закона, ако искаме да спасим каквото е останало от нашата природа. Сега, бих искал да проверим дали има кворум.

Слава богу, безкрайната сесия приключваше. Кевин Паркър си мислеше за вечерта, която му предстоеше и започна да получава ерекция. Предишната нощ бе срещнал един младеж в бара на Дани „Пи стрийт стейшън“, известно заведение посещавано от педераста. За съжаление младият човек беше с някакъв приятел. Но през цялата вечер се бяха гледали, а преди да си тръгне Паркър бе надраскал бележка и я пхнал в ръката на младежа. В нея пишеше само „Утре вечер“. Младият човек се бе усмихнал и му бе кимнал.

Кевин Паркър се обличаше набързо, за да излезе. Щеше му се да бъде в бара, когато дойдеше момчето. Младият човек беше прекалено привлекателен и не искаше някой друг да му го отнеме. Звънецът иззвъня. По дяволите. Паркър отвори вратата.

На площадката стоеше непознат.

— Кевин Паркър?

— Да.

— Казвам се Белами. Бих желал да поговоря с вас за минута.

Паркър каза нетърпеливо.

— Трябва да си запишете среща при секретарката ми. Не обсъждам служебни въпроси след работа.

— Не се отнася точно до служебни въпроси, мистър Паркър. Става дума за пътуването ви до Швейцария преди няколко седмици.

— Пътуването ми в Швейцария ли? Какво има?

— Агенцията, която представям, се интересува от някои от хората, с които може би сте се срещали. — Робърт размаха фалшивата си карта на агент на ЦРУ.

Кевин Паркър се взря по-внимателно в непознатия.

Какво ли иска ЦРУ от него? Толкова противно любопитни бяха. Прикрих ли си добре следите? Нямаше смисъл да се държи враждебно с човека. Усмихна се.

— Влезте. Закъснявам за една среща, но нали казахте, че няма да ни отнеме повече от минута?

— Няма. Нали сте пътували извън Цюрих с автобус?

Аха, ето каква била работата. Летящите чинии. Това бе най-фантастичното нещо, което бе виждал.

— Интересувате се от НЛО, нали? Е, добре. Изключително странно преживяване беше.

— Може и да е било, но честно казано ние не вярваме в летящи чинии. Дошъл съм да разбера какво бихте могъл да ми кажете за спътниците си от автобуса.

Паркър бе изненадан.

— О! Не мисля, че мога да Ви бъда много полезен в случая. За мен всички бяха непознати.

— Разбирам това, г-н Паркър — каза търпеливо Робърт, — но трябва да си припомните нещичко за тях.

Паркър вдигна рамене:

— Е, спомням си някои незначителни неща... Размених няколко думи с англичанин, който ни снимаше...

Лезли Мъдършед!

— Нещо друго?

— Ами, да. Разговарях малко с някаква млада рускиня. Изглеждаше много симпатична. Май каза, че е библиотекарка.

Олга Романченко.

— Отлично. За някого другото сещате ли се, мистър Паркър?

— Не, май че това бяха всички... не чакайте... имаше още двама. Единият беше американец, тексасец.

Дан Уейн!

— А другият?

— Беше унгарец. Собственик на пътуващо шоу, цирк или нещо подобно в Унгария. — Внезапно си спомни: — Точно цирк беше.

— Сигурен ли сте, мистър Паркър?

— Да, да... Разправяше ми за цирка си... Много се развълнува от летящата чиния. Мисля, че стига да можеше, щеше да я вземе за някакъв номер в цирка си.

— Трябва да призная, че гледката беше изумителна. Щях да съобща за инцидента, но не мога да си позволя името ми да застава наред с имената на всички смахнати, които претендират, че са видели летящи чинии.

— Той случайно спомена ли името си?

— Да, но беше чуждестранно име, мъчно за изговаряне. Боя се, че не го запомних.

— Спомняте ли си нещо друго за него?

— Само, че бързаше да се върне заради цирка. — Паркър погледна часовника си. — Мога ли още нещо да направя за Вас? Вече малко закъснявам.

— Не. Благодаря Ви, мистър Паркър. — Много любезен бяхте.

— Приятно ми бе да разговарям с Вас. — Той хвърли блестяща усмивка. — Някой път може да наминете в офиса ми да се видим. Ще си побъбрим.

— Непременно ще дойда.

Още малко остана — мислеше си Робърт. Писна ми от цялата история. Време е да се заловя да си оправя живота и да започна наново.

Робърт се обади по телефона на генерал Хилиърд.

— Току-що почти приключих, генерале. Намерих Кевин Паркър. Той е лобист във Вашингтон. Сега ми остава да отметна само последния пътник.

— Доволен съм — каза генерал Хилиърд. — Прекрасно се справихте. Свържете се отново с мен колкото се може по-скоро.

„ТЕЛЕГРАМА СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО

ОТ: АГЕНЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ДО: ЦЕНТРАЛНОТО РАЗУЗНАВАТЕЛНО
УПРАВЛЕНИЕ
ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОРА НА ЦРУ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
9. КЕВИН ПАРКЪР, ВАШИНГТОН
КРАЙ“

Когато Кевин Паркър влезе в бара „Пи Стрийт Стейшън“ там бе още по-препълнено от предната вечер. По-възрастните мъже носеха конвенционални костюми, докато по-младите бяха в джинси и якета и носеха ботуши. Неколцина изглеждаха не на място тук, бяха облечени в черни кожени костюми, на Кевин му се видяха отвратителни. Вулгарната откровеност беше опасно нещо. Той самият никога не си го беше позволявал. Неговото мото си оставаше „дискретност“. „Дискретност“. Младият хубавец още го нямаше, но Паркър и не смяташе, че ще го завари. Той щеше да влезе по-късно — красив и свеж, докато останалите вече ще бъдат изморени и потни. Кевин Паркър се доближи до бара, поръча си питие и се огледа. Вградените в стените телевизионни приемници излъчваха програмата на Ем Ти Ви. Барът на Дани бе от категорията „Експонати и модели“. Младежите заемаха пози, в които да изглеждат възможно най-привлекателни, докато по-възрастните — купувачите на стоката — ги оглеждаха и правеха своя избор. Баровете от тази категория бяха най-изискани, в тях никога не ставаха сбивания, тъй като повечето от посетителите имаха златни зъби и не можеха да си позволят лукса да им ги избият.

Кевин забеляза, че повечето от „покровителите“ вече си бяха подбрали партньори. Вслушваше се в познатите разговори, които се водеха около него. Възхитително беше, че тези разговори бяха все едни и същи, независимо дали се водеха в дневни барове, в дискотеки, видеотеки или в някои от тези клубове със съмнителна слава, които всяка седмица сменяха местата на сбирките си. Това си беше автентичен жаргон. „Тази пчеличка е кръгла нула, пък се мисли за какво ли не...“ „Той избухна срещу мен, без да има защо... толкова

лесно се разстройва. Впряга се...“ „Ти петел ли си или кокошка?“ „Петел. Аз командвам положението, маце!“ (щракане с пръсти) „Съгласен. Харесва ми да ме командват...“ „Той се отнася с мен, като да съм парцал... Само стърчи и ме критикува... дебел съм бил... кожата ми...“ Аз му казвам: „Мери, между нас всичко е свършено. Но боли. Затова съм тук тази вечер. Опитвам се да го забравя. Моля, още едно“.

В един часа през нощта младото момче се появи. Огледа се, видя Паркър и се приближи към него. Беше по-хубав отколкото си го спомняше.

— Добър вечер.

— Добър вечер. Съжалявам, че закъснях.

— Няма нищо. Чакането не ми пречи.

Младежът извади цигара и изчака да му я запалят.

— Мислех за теб — каза Паркър.

— Наистина ли?

Имаше невероятни мигли.

— Да. Искаш ли да те почерпя?

— Ако ти доставя удоволствие.

Паркър се усмихна.

— Искаш ли ти да ми доставяш удоволствие?

Младежът го погледна право в очите и каза тихо:

— Бих искал.

— Видях с кого беше снощи. Той не е за тебе.

— А ти за мене ли си?

— Може и да бъда. Защо не проверим. Искаш ли да поизлезем малко?

— Не е лоша идея.

Паркър усети как го побиха тръпки от възбуда.

— Знам едно уютно място, където можем да бъдем сами.

— Чудесно. Ще мина без пиене.

Когато се запътиха към изхода, вратата внезапно се отвори. Появиха се двама яки младежи. Те преградиха пътя на момчето:

— Ето къде си бил, кучи сине. Къде са парите, които ми дължиш?

Младият човек ги гледаше объркано:

— Не зная за какво говорите. Досега никога ни съм ви виж...

— Я не дрънкай глупости. — Единият го сграби за рамото и го заблъска навън.

Паркър гледаше всичко това вбесен. Изкушаваше се да се намеси, но не можеше да си позволи да се забърка в история, която вероятно щеше да приключи със скандал. Остана на мястото си и гледаше как момчето се загуби в тъмнината.

Вторият скандалджия се усмихна съчувствено на Кевин:

— Трябва по-внимателно да си подбирате компанията. Този е калтак.

Паркър вдигна очи. Човекът бе рус и привлекателен, с почти съвършени черти. Обхвана го чувството, че вечерта може и да не е напълно пропаднала.

— Може и да сте прав.

— Човек никога не знае какво може да му се случи.

— Така ли е? — Той погледна Паркър право в очите.

— Така е. Казвам се Том. Вие как се казвате?

— Пол.

— Не искате ли да Ви почерпя с едно питие?

— Благодаря, искам.

— Имате ли някакви планове за тази нощ?

— Това зависи от Вас.

— Бихте ли желали да прекарате нощта с мен?

— Предложението Ви е привлекателно.

— Вие ми харесвате. Като за вас — двеста долара.

— Не искате прекалено много.

— Вярно е. Няма да съжалявате.

След половин час Пол влизаше заедно с Кевин Паркър стар жилищен блок на Джеферсън стрийт. Качиха се на третия етаж и влязоха в малка стая. Паркър се огледа.

— Обстановката не е много привлекателна. По-добре би било да отидем в хотел.

Пол се ухили:

— Тук е по-уединено. Освен това на нас ни трябва само да има легло.

— Прав сте. Защо не се съблечете? Искам да видя за какво давам парите си.

— Разбира се. — Пол започна да се съблича. Имаше прекрасно тяло.

Паркър го гледаше и усещаше как възбудата му нараства.

— Сега и Вие се съблечете! — прошепна Пол. — По-скоро. Искам Ви.

— И аз те желая, Мери. — Паркър започна да сваля дрехите си.

— Как предпочитате? — попита Пол. — С уста или...

— Нека бъде коктейл. Извинявайте за каламбура. Разполагаме с цялата нощ.

— Съгласен съм. Ще ида в банята — каза Пол. — Веднага се връщам.

Паркър легна в леглото предвкушвайки възбуждащите удоволствия, които му предстояха. Чу как партньорът му излиза от банята и се приближи до леглото. Протегна Ръце. — Ела при мен, Пол.

— Идвам.

Паркър се сгърчи в агония, когато ножът рязко хлътна в гърдите му. Очите му почти изхвъркнаха. Погледна нагоре като ловеше въздуха с уста:

— Господи... защо?

Пол вече се обличаше.

— Не се тревожете за парите. Сметката се поема от заведението.

„ТЕЛЕГРАМА СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: ЦРУ
ДО: ЗАМЕСТИК ДИРЕКТОРА
НА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
КЕВИН ПАРКЪР, ВАШИНГТОН. ЛИКВИДИРАН.
КРАЙ“

Робърт Белами не чу последните за деня новини по радиото, защото пътуваше по авиолинията за Унгария, където щеше да търси собственика на цирка.

Ден: четиринадесети

Будапеща

Полетът на „МАЛЕВ“ от Париж до Будапеща траеше два часа и пет минути. Робърт знаеше малко неща за Унгария, освен че по време на Втората световна война е участвала в Оста и че по-късно е станала сателит на руснаците. Робърт се качи на автобуса, който свързваше летището с центъра. Градът му хареса. Сградите бяха стари, архитектурата издържана в класически стил. Сградата на парламента на кея Рудолф представляваше огромна постройка в неоготически стил, която се извисяваше над града. Върху Хълма на замъка се намираше кралският дворец. Улиците бяха изпълнени с коли и хора.

Автобусът спря пред хотел „Дуна Интерконтинентал“. Робърт влезе във фоайето и се доближи до портиера.

— Извинете. Говорите ли английски?

— Иген. Да. С какво мога да Ви бъда полезен?

— Мой приятел наскоро посети Будапеща и ми каза, че бил на великолепен цирк. Бихте ли ми казали как да отида в този цирк?

Портиерът сбръчка вежди:

— Цирк? — Той измъкна някаква брошура и набързо я прегледа.

— Да видим. В Будапеща организираме посещения на опера, няколко театъра, балет, дневни и нощни обиколки на града, има и излети в провинцията... — Той вдигна очи. — Съжалявам. Цирк няма.

— Сигурен ли сте?

— Ето, вижте сам. — Портиерът подаде брошурата Робърт. Всичко бе написано на унгарски.

Робърт му я върна.

— Прав сте. Кого друго мога да попитам?

— Може би от Министерството на културата могат да ви помогнат — каза портиерът.

След половин час Робърт вече разговаряше със служител от Министерството на културата.

— В Будапеща цирк няма. Сигурен ли сте, че Вашият приятел е споменал точно Унгария?

— Да.

— Но не е споменал името на града?

— Не.

— Съжалявам. Не мога да Ви помогна. — Служителят започна да проявява нетърпение. — Мога ли да направя нещо друго за Вас?

— Не. — Робърт се изправи. — Благодаря Ви — поколеба се и попита: — Имам още един въпрос. Ако пожелае да организирам посещение на цирк или на пътуващо шоу в Унгария, трябва ли да получа някакво разрешително?

— Разбира се.

— И към кого следва да се обърна?

— Към държавната лицензионна агенция.

Службата се намираше в Будапеща, близо до средновековната стена. Робърт почака половин час, докато го въведоха в кабинета на висш служител, преизпълнен със съзнание за своята важност.

— Мога ли да Ви услужа с нещо?

Робърт се усмихна:

— Надявам се да можете. Съжалявам, че Ви губя времето с нещо съвсем незначително, но съм в Унгария с малкия си син. Той бил чул, че някъде в Унгария има хубав цирк и аз му обещах да го заведа. Знаете какви стават децата, когато си втълпят нещо.

Служителят изгледа озадачено Робърт:

— Всъщност за какво идвате при мен?

— Е, да Ви призная никой не знае къде има такъв цирк. Унгария е толкова голяма и хубава страна... казаха ми, че ако има някой, който да знае какво става в Унгария, това сте Вие.

Служителят кимна.

— Да. Нищо не може да се открие без разрешително. — Той натисна някакво копче. Влезе секретарката. Последва бърз разговор на унгарски. Секретарката излезе и се върна след няколко минути с книжа в ръка. Подаде ги на шефа си. Той ги погледна и каза на Робърт:

— През последните три месеца сме издали две разрешителни за циркове. Единият от тях е бил закрит преди месец.

— А другият?

— Другият и сега дава представления в Шопрон. Малък град близо до границата с Германия.

— В книжата вписано ли е името на собственика?

Служителят отново се справи с документите.

— Бушфекете. Ласло Бушфекете.

Ласло Бушфекете прекарваше един от най-щастливите дни в живота си. Малцина имат щастието в живота да правят точно това, за което са мечтали. Ласло беше един от тези щастливци. Беше много едър — ръстът му надвишаваше два метра, тежеше около сто кила. Носеше часовник с брилянти, пръстени с брилянти и голяма златна гривна. Баща му притежаваше малък лунапарк, който Ласло наследи след смъртта му. Цял живот бе упражнявал само професията на собственик на цирк.

Ласло Бушфекете имаше смели мечти. Надяваше се, че неговият цирк ще стане най-добрият и най-големият в Европа. Искаше да бъде „Царят на цирка“. Сега за сега разполагаше само с традиционни номера: Дебеланата и Татуирания; Сиамските близнаци и Хилядолетната мумия (за сведение: току-що изкопана от недрата на древния Египет); имаше и Гълтач на саби и Човек, който гълта пламъци, имаше и хубавичката Марика — укротителка на змии. Но в крайна сметка това се свеждаше до един обикновен пътуващ цирк.

Сега, само след един ден, всичко щеше да се промени. Мечтата на Ласло Бушфекете скоро щеше да се сбъдне.

Беше ходил в Швейцария, за да види изпълнението на някакъв цирков артист, който съумявал да излиза от заключени каси. Гвоздеят на изпълнението му бил номер, в който той се явява със завързани очи и с оковани в белезници ръце. Заклучват го в малък сандък, после поставят малкия сандък в по-голям сандък и след това го хвърлят в цистерна с вода. По телефона всичко това звучеше фантастично, но когато Бушфекете пристигна в Швейцария, за да го види, разбра, че има неразрешим проблем. Човекът се измъкваше от заключените каси за половин час. В целия свят не съществува публика, която да се съгласи да седи половин час с очи вперени в цистерна с вода.

Излизаше, че пътуването му бе само губене на време. Ласло Бушфекете бе решил да се запише за някаква екскурзия, за да убие времето преди полета за връщане. Оказа се, че тази екскурзия промени живота му.

Като всички останали пътници Бушфекете видя експлозията и се бе втурнал през поляната, за да спасява оцелелите от самолетната катастрофа, каквато всички смятаха, че виждат. Но това, което видя бе

невероятно. Съмнение нямаше, че е летяща чиния и че в нея има две странни малки същества. Всички пътници просто стояха и гледаха изумено. Ласло Бушфекете бе заобиколил летящата чиния, за да я види как изглежда от задната страна. На около три метра от мястото на катастрофата, извън зрителното поле на останалите пътници лежеше малка ръка с шест пръста, с по един палец от всяка страна. Без даже да се замисля Бушфекете бе извадил кърпичката си, изровил ръката от пръстта и я бе пхнал в сака си. Сърцето му биеше лудо. Той притежаваше ръката на извънземен! *Отсега нататък може да забравиш всичките там дебели дами, татуирани мъже, гълтачи на саби и пламъци, си мислеше той. Насам, дами и господа, за да видите най-възнуващата гледка в живота си. Това, което ще видите, досега смъртен не е виждал. Гледате един от най-невероятните предмети във вселената. Това не е животно, не е и растение, не е минерал. Какво е, тогава? Това е част от тялото на извънземно същество... на същество, дошло от космоса. Това не е научна фантастика, дами и господа, това си е чисто автентичен предмет. За петстотин форинта може да се фотографирате с...*

Тук той си спомни за нещо. Надяваше се, че фотографът, който се бе случил на местопроизшествието, щеше да се сети да му изпрати снимката, както му беше обещал.

Щеше да я увеличи в гигантски размер и да я постави редом с експоната. Изискано! Изкуството на постановка! В това беше смисълът на живота. Постановката! Нямаше търпение по-скоро да се върне в Унгария и да започне да осъществява грандиозния си замисъл.

Когато пристигна вкъщи и разгърна кърпичката, забеляза, че ръката бе изсъхнала. Но когато изтри мръсотията, за голямо негово учудване, ръката отново възстанови първоначалната си твърдост.

Бушфекете скри ръката на сигурно място и поръча внушителна стъклена витрина, снабдена със специален овлажнител. Когато се наситеше да я излага в своя цирк, щеше да пътува с нея из цяла Европа. Из целия свят! Щеше да я излага в музеи, щеше да урежда частни сеанси за учени, а може би и за държавни глави. И от всичко това щяха да падат пари! Несметно бе приказното богатство, което щеше да придобие.

С никого не бе споделил историята за находката си даже и с приятелката си, Марика — малката сексапилна танцьорка, която

укротяваше кобри и африкански усойници. Разбира се, че отровните им торбички бяха предварително отстранени, но публиката нищо не подозираше, защото Бушфекете винаги имаше по една истински отровна кобра. Той безплатно я показваше на публиката, която виждаше как тя убива плъхове. Съвсем не беше за чудене, че публиката се наелектризираше, когато гледаше как хубавата Марика оставяше любимите си змии да се плъзгат по чувственото ѝ полуголо тяло. Два или три пъти седмично Марика идваше нощем в палатката на Ласло Бушфекете и се увиваше около тялото му, а езикът ѝ проблясваше от устните ѝ и пак се скриваше, като на змия. Любили се бяха и предната нощ и Бушфекете бе още изтощен от невероятните гимнастически упражнения, които измисляше Марика. Някакъв посетител прекъсна спомените му.

— Господин Бушфекете?

— Лично с него разговаряте. Какво мога да направя за Вас?

— Разбрах, че миналата седмица сте били в Швейцария.

Бушфекете веднага наостри уши. *Да не би някой да е видял, че взех ръката?*

— И какво... какво от това?

— Миналата неделя сте били на екскурзия с автобус?

— Е? — отговори предпазливо Бушфекете.

Робърт Белами си отдъхна. Най-после се свърши.

Това бе последният свидетел. Бе приел да изпълни невъзможна задача и изпълнението беше отлично. *Направо страхотно, бих казал. Не знаем къде се намират. Не знаем кои са. А той ги откри всичките!* Имаше усещането, че огромен товар пада от плещите му. Сега вече беше свободен. Сега можеше да се върне вкъщи и да започне нов живот.

— Какво Ви интересува моето пътуване, мистър?

— Нищо особено — увери го Робърт Белами. И вече наистина нямаше нищо. — Интересувах се от Вашите спътници, господин Бушфекете, но сега мисля, че разполагам с цялата информация, която ми трябва и...

— Дявол да го вземе, всичко мога да Ви разправа за тях — каза Ласло Бушфекете. — Италианският свещеник от Орвието, имаше един германец, май беше професор по химия от Мюнхен, някаква руска

библиотекарка от Киев, един фермер от Уако, Тексас, един канадски банкер и един лобист от Вашингтон на име Кевин Паркър.

Всемогущи боже, мислеше си Робърт. Ако бях започнал от него щях да спестя толкова време! Този човек е цяло чудо. Спомня си всеки един от тях.

— Имате страхотна памет — каза Робърт.

— Ами да — усмихна се Бушфекете. — А! И онази другата жена!

— Рускинята ли?

— Не, не. Другата жена. Високата слаба жена в бяло.

Робърт се замисли за миг. Никой не бе споменавал за втора жена.

— Да не грешите?

— Не, не греша — настояваше Бушфекете. — Имаше две жени.

Робърт смяташе на ум. Просто не излизаше сметката.

— Не може да са били две.

Бушфекете бе обиден.

— Когато фотографът ни снима всичките на фона на летящата чиния, тя стоеше до мен. Беше истинска красавица. — Той замлъкна.

— Странното е, че не си спомням да съм я виждал в автобуса. Може да е била на някоя от задните седалки. Спомням си, че беше доста бледа. Даже малко се разтревожих за здравето ѝ.

Робърт се намръщи.

— Когато се върнахте в автобуса тя беше ли с вас?

— Като се замисля сега, май не си спомням да съм я видял повече. Но бях толкова развълнуван от летящата чиния, че не обърнах особено внимание на това.

Тук нещо не съвпаднаше. *Може ли свидетелите да са единадесет, а не десет? Трябва да проверя,* мислеше Робърт.

— Благодаря Ви, мистър Бушфекете.

— Радвам се, че Ви помогнах.

— Пожелавам да Ви провърви!

Бушфекете се ухили.

— Благодаря!

Нямаше нужда от пожелания. Вече не. Сега, когато притежаваше ръката на истински другоземен жител.

Тази вечер Робърт Белами се обади на генерал Хилиърд, за да му докладва за последен път.

— Научих името. Казва се Ласло Бушфекете. Собственик е на цирк в околностите на Шопрон в Унгария.

— Това последният свидетел ли е?

Робърт се поколеба за миг.

— Да, сър. — Малко оставаше да спомене единадесетият пътник, но реши да изчака, докато не провери всичко. Прекалено невероятно изглеждаше.

— Благодаря Ви, капитане. Отлично изпълнена задача!

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ АГЕНЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ДО: ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОРА
НА УНГАРСКАТА СЛУЖБА ЗА СИГУРНОСТ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
10. ЛАСЛО БУШФЕКЕТЕ, ШОПРОН
КРАЙ“

Те дойдоха към полунощ, когато циркът не работеше. Отидоха си след петнадесет минути, тихо, както бяха и дошли.

Ласло Бушфекете сънуваше, че стои на входа на голяма бяла циркова шатра и наблюдава огромната опашка пред касите, където се редяха хора, готови да дадат по петстотин форинта за билет.

Насам, народе. Да видите истинска част от тялото на пришълец от космоса. Не рисунка и не фотос, а истинска част от истински извънземен жител. Само петстотин форинта за най-голямото събитие в живота Ви, за нещо, което никога няма да забравите!

После сънува, че са в леглото с Марика, голи и двамата, усещаше как зърната на гърдите ѝ допират кожата на гърдите му и как тя пълзи по него. Когато получи истинска ерекция посегна да я придърпа, а ръцете му се заключиха около нещо студено и хлъзгаво. Събуди се, изкрещя и точно тогава кобрата го ухапа.

Сутринта откриха тялото. Клетката на отровната змия беше празна.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: УНГАРСКАТА СЛУЖБА ЗА СИГУРНОСТ
ДО: ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОРА НА АГЕНЦИЯТА
ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ.: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
10. ЛАСЛО БУШФЕКЕТЕ, ШОПРОН.
ЛИКВИДИРАН.
КРАЙ“

Генерал Хилиърд поиска да го свържат по специалния телефон.

— Янус, получих последния доклад от капитан Белами. Той е открил последния свидетел. Всички са ликвидирани.

— Отлично. Ще съобщя на всички. Пристъпете към незабавно изпълнение на останалата част от плана.

— Прието.

„ТЕЛЕГРАМА-СВЕТКАВИЦА
СВРЪХСЕКРЕТНО
ОТ: АГЕНЦИЯТА ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
ДО: ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОРИТЕ НА СИФАР,
М16, ЦРУ, КГБ, КОМСЕК. ГЕРМАНСКАТА
РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА, ШВЕЙЦАРСКАТА
ФЕДЕРАЛНА СЛУЖБА ЗА ОТБРАНА
ЗА ЛИЧЕН ПРОЧИТ
ЕКЗ.: ЕДИН
ОТН: ОПЕРАЦИЯ «СТРАШНИЯТ СЪД»
КАПИТАН РОБЪРТ БЕЛАМИ — ДА СЕ
ЛИКВИДИРА
КРАЙ“

КНИГА 2

ПРЕСЛЕДВАНИЯТ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Ден петнадесети

Робърт Белами бе изправен пред дилема. *Би ли могло да има и единадесети свидетел? И ако имаше, защо досега никой не бе споменавал за тази жена?* Служителят, който бе продал билетите за екскурзията му бе казал, че е имало само седем пътника. Робърт бе убеден, че унгарецът бърка. Лесно би могло да не се обърне внимание на приказките му, и да се приеме, че става дума за грешка, но професионалистът у Робърт отхвърляше тази идея. Той бе преминал през изключително строга школовка. Историята на Бушфекете трябваше да се провери. *Но как?* Робърт се замисли. *Ханс Бекерман. Шофьорът на автобуса щеше да знае.*

Поръча разговор със „Съншайн турс“. Офисът беше затворен. В международния телефонен справочник не фигурираше името на Ханс Бекерман. *Ще трябва пак да отида в Швейцария и да проверя това,* си помисли Робърт. *Нямам право да оставям работата незавършена.*

Когато Робърт пристигна в Цюрих вече беше нощ. Въздухът бе студен и свеж, имаше пълнолуние. Нае кола и пое по вече познатия път към селцето Капел. Мина покрай черквата и спря пред къщата на Ханс Бекерман, като си мислеше, че само си губи времето. Къщата бе потънала в мрак. Робърт почука на вратата и зачака. Почука отново, вече започваше да усеща тръпки от студения нощен въздух.

Най-после госпожа Бекерман отвори вратата. Беше в избелял вълнен пенъор.

— Бите?

— Фрау Бекерман, не знам дали ме помните? Аз съм журналистът, който писа статия за Ханс. Съжалявам, че Ви безпокоя толкова късно, но се налага да разговарям със съпруга Ви.

Думите му бяха посрещнати с мълчание.

— Фрау Бекерман?

— Ханс е мъртъв.

Робърт усети как настръхва.

— Какво?

— Съпругът ми е мъртъв.

— Много... много съжалявам. Как стана?

— Колата му се е преобърнала в пропаст. — Гласът ѝ бе изпълнен с горчивина. — Кретените от полицията казаха, че се е случило, защото бил погълнал много лекарства.

Лекарства? Язва. Докторите не ми дават никакви лекарства против болката, защото съм алергичен към всякакви лекарства.

— Полицията твърди, че е било нещастен случай?

— Да.

— Аутопсираха ли го?

— Да, и откриха лекарства. Нищо не разбирам.

Нямаше какво да отговори.

— Страшно съжалявам, фрау Бекерман, аз...

Вратата се затвори и Робърт остана сам в студената нощ.

Един от свидетелите е изчезнал. Не — всъщност двама. Лезли Мъдършид бе загинал в пожар. Робърт се замисли продължително. Двама от свидетелите са мъртви. Още чуваше гласа на своя инструктор в школата: Има още нещо, с което искам да ви запозная днес. Съвпадението. В нашата работа такова животни няма. Обикновено съвпадението означава опасност. Ако непрекъснато срещате все един и същ човек или виждате все една и съща кола по време на акция, трябва да заличите следите си. Вероятно ви застрашава опасност.

Вероятно сте в опасност. Робърт бе обхванат от противоречиви чувства. Това, което се бе случило, трябваше да е съвпадение и все пак... Трябва да издира тайнствената пътничка.

Първо се обади във Форт Смит, Канада. Обади му се разстроен женски глас:

— Ало?

— Уилям Ман, моля.

Гласът отговори през сълзи:

— Съжалявам. Съпругът ми вече... вече не е при нас.

— Не разбирам.

— Самоуби се.

„Самоубийство? Този коравосърдечен банкер! Какво го дяволите значи всичко това?“ — се питаше Робърт. Това, което му мина през ума бе невероятно и все пак... Тогава започна да се обажда на всички по ред.

— Моля, професор Шмит?

— О! Професорът загина при експлозия в лабораторията си.

— Може ли да разговарям с Дан Уейн?

— Горкият! Жребецът призьор го ритна миналата сед...

— Моля, Ласло Бушфекете?

— Циркът е затворен. Ласло е мъртъв...

— Фриц Мандел, моля?

— Фриц загина при странен нещастен случай...

В главата на Робърт алармената система вече виеше.

— Олга Романченко?

— Горкото момиче. Толкова млада беше...

— Обаждам се, за да питам за отец Патрини.

— Бедничкият, почина докато спеше.

— Искам да говоря с Кевин Паркър.

— Кевин... го убиха.

Мъртви. Всички свидетели бяха мъртви. А той ги бе намерил и бе установил тяхната самоличност. Защо не му бяха казали какво

става? Защото копелетата бяха изчаквали той да замине от всяка страна, преди да ликвидират жертвите. Той бе докладвал само на генерал Хилиърд.

Никой не трябва да знае за Вашата задача... Искам да ми докладвате всеки ден как върви изпълнението.

Бяха го използвали, за да идентифицира свидетелите. Какво се крие зад всичко това? Ото Шмид бе убит в Германия; Ханс Бекерман и Фриц Мандел — в Швейцария; Олга Романченко — в Русия; Дан Уейн и Кевин Паркър в САЩ, Уилям Ман — в Канада; Лезли Мъдършед — в Англия, отец Патрини — в Италия и Ласло Бушфекете — в Унгария. Това означаваше, че службите за сигурност на повече от десетина държави са замесени в най-грандиозния комплот в историята. На някакво много високо равнище някой бе решил, че всички свидетели на катастрофата с летящата чиния трябва да умрат. Но кой? И защо?

Това е заговор от международен мащаб. И аз съм на топа на устата.

Задача номер Едно: Прикрий следите си. За Робърт бе трудно да повярва, че искат да го убият. Той беше „от техните“! Но докато не установеше това със сигурност, не биваше да рискува. Първото нещо, което му трябваше, бе фалшив паспорт. Това означаваше да стигне до Рико в Рим.

Робърт взе първия самолет и едва по време на полета установи, че трябва да се бори със себе си, за да не заспи. Не бе усетил колко е изтощен. Напрежението от последните петнадесет дни, а и часовете разлики, просто го бяха смазали.

Слезе на летище „Леонардо да Винчи“ и когато влезе в сградата първият човек, когото видя беше Сюзън. Изумен се спря. Тя беше с гръб към него и за миг помисли, че може да е сбъркал. После чу гласа ѝ.

— Благодаря Ви. Ще ме посрещнат с кола.

Робърт се приближи към нея.

— Сюзън...

Тя се извърна учудено.

— Робърт! Какво... какво съвпадение! И каква прекрасна изненада.

— Мислех, че си в Гибралтар — каза Робърт.

Тя се усмихна смутено.

— Е, да. Там отиваме, но Монти първо трябваше да свърши някаква работа. Заминаваме довечера. Какво правиш в Рим?

Бягам, за да не ме убият. Каза:

— Тъкмо приключвам една работа.

Последната. Напускам, скъпа. Отсега нататък можем да бъдем заедно и вече нищо няма да ни раздели. Зарежи Монти и се върни при мен. Но не можеше да изрече тези думи. Достатъчно неприятности ѝ бе причинил. В новия си живот беше щастлива. „Зарежи тази работа!“, си каза той.

Тя го наблюдаваше.

— Уморен ми изглеждаш.

Той се усмихна.

— Ами тичах насам-натам.

Те се погледнаха в очите. Магията все още действаше. Изгарящото желание, спомените, смеха, копнежа.

Сюзън взе ръката му и каза нежно:

— Робърт, ох Робърт. Ще ми се ние...

— Сюзън...

В този момент плещест човек в шофьорска униформа се приближи към нея.

— Колата Ви чака, мисис Банкс.

Магията изчезна.

— Благодаря Ви. — Тя се обърна към Робърт. — Съжалявам. Трябва да тръгвам. Моля те, пази се.

— Разбира се. — Гледаше я докато тя се отдалечаваше. Толкова много неща искаше да ѝ каже. Животът показва отвратителен вкус, когато избира подходящ момент за най-важното... Прекрасно бе, че пак видя Сюзън, но какво го смущаваше? Разбира се! *Съвпадението. Още едно съвпадение.*

Взе такси за хотел Хаслер.

— Добре сте дошли отново при нас.

— Благодаря.

— Ще изпратя момчето да вземе чантите Ви.

— Чакайте. — Робърт погледна часовника си. Десет вечерта. Изкушаваше се да се качи и да поспи, но първо трябваше да уреди

паспорта.

— Сега няма да се качвам в стаята си. Ще Ви бъда благодарен, ако изпратите багажа ми горе.

— Разбира се, сър.

Когато Робърт се обърна, за да тръгне, вратата на асансьора се отвори и във фоайето се изсипа група поклонници на светите места, които се кикотеха и бърбеха. Пийнали си бяха. Един от тях, дребен и зачервен му махна:

— Хей, приятел... прекарваш ли готино?

— Прекрасно — отговори Робърт. — Повече от прекрасно.

Робърт пресече фоайето и се доближи до стоянката отсреща. Докато се качваше в таксито, забеляза безличен сив опел, паркиран на улицата. Прекалено безличен беше. Отличаваше се от огромните луксозни коли наоколо.

— Виа Монте Грапа — каза Робърт на шофьора.

Когато потеглиха, Робърт заби поглед в задното стъкло. Никакъв сив опел. *Изнервен съм*, помисли си Робърт. Когато пристигнаха на Виа Монте Грапа Робърт слез на ъгъла. Докато плащаше на шофьора, с крайчеца на окото си видя сивия опел през няколко преки, а можеше да се закълне, че не ги беше следвал. Плати и тръгна по тротоара бавно, като се спираше да разглежда витрините. В една витрина видя как опелът се движи бавно след него. Когато Робърт стигна до следващия ъгъл, забеляза, че улицата е еднопосочна. Навлезе в нея, като си пробиваше път през колите. Опелът се поколеба, после изчезна, за да пресрещне Робърт от другата страна на улицата. Робърт промени посоката и се върна на Виа Монте Грапа. Опелът не се виждаше. Махна на едно такси.

— Виа Монтичели.

Сградата бе стара и не се набиваше на очи. Видяла бе по-добри времена. Робърт я бе посещавал много пъти по време на предишните си командировки. Слезе по трите стъпала към приземния етаж и почука на вратата. На шпионката се появи око и след миг вратата се отвори широко.

— Роберто! — възкликна човекът и се хвърли на шията му. — Как си, амиго мио?

Беше дебел човек на около шестдесет години, с бяла набола брада, дебели вежди, пожълтели зъби и няколко гуши. Затвори вратата зад гърба си и я заключи.

— Добре съм, Рико.

Рико нямаше фамилно име.

— За човек като мен — обичаше да се хвали той — едно е достатъчно. Също като Гарбо. — Какво мога да направя за теб днес, приятелю?

— Работя по един случай — каза Робърт — и много бързам. Можеш ли да ме снабдиш с паспорт?

Рико се усмихна.

— Папата католик ли е? — Той заситни към някакъв шкаф в ъгъла и го отвори. — Какво поданство искаш? — Измъкна цяла връзка паспорти с корици в различни цветове и започна да ги преглежда. — Имам гръцки паспорт, турски, югославски, английски...

— Американски — уточни Робърт.

Рико измъкна паспорт със сини корици.

— Ето. Харесва ли ти името Артър Бътърфийлд?

— Отлично — отговори Робърт.

— Ако застанеш ей там до стената ще те фотографирам.

Робърт застана, където трябваше, докато Рико отвори някакво чекмедже и извади фотоапарат „Полароид“. Миг по-късно Робърт държеше снимката си.

— Не съм усмихнат — възрази той.

Рико го погледна озадачен.

— Какво?

— Не съм усмихнат. Снимай ме още веднъж.

Рико вдигна рамене.

— Няма проблеми. Както кажеш.

Робърт се усмихна и почака докато повторната снимка бъде направена. Погледна я и възкликна:

— Така е много по-добре. — После незабелязано пхна първата снимка в джоба си.

— Сега идва ред на висшата технология — обяви Рико. Робърт наблюдаваше как Рико отиде до работния си плот, където имаше машина за разслояване. Сложи снимката в паспорта. Робърт се

приблужи към маса, покрита с писалки, мастила и други аксесоари на занаята и успя да плъзне в джоба си бърснач и малка тубичка лепило.

Рико разучаваше творението си.

— Не е лошо — подаде паспорта на Робърт. — Ще струва пет хиляди долара.

— Струва си парите — увери го Робърт докато му отброяваше десет банкноти от по петстотин долара.

— За мен е цяло удоволствие да работя с хората. Знаеш какво изпитвам към теб.

Робърт много добре знаеше какво изпитва Рико. Той беше занаятчия-виртуоз, работещ за около десетина различни правителства, който не изпитваше капка лоялност към никое от тях. Робърт пхна паспорта в джоба на самото си.

— Желая Ви всичко хубаво, мистър Бътърфийлд — усмихна се Рико.

— Благодаря Ви.

В момента, в който вратата се затвори зад гърба на Робърт, Рико посегна към телефона. За информация винаги плащаха.

След като измина около петдесетина метра по улицата.

Робърт извади новия паспорт от джоба си и го пхна в кофа за боклук. Фалшива следа! Беше използвал тази техника, когато беше пилот и се стараеше да заблуди вражеските самолети. Нека си търсят Артър Бътърфийлд!

Сивият опел бе паркиран малко по-нататък. Чакаше. Невероятно. Робърт бе сигурен, че бяха успели да проследят само таксито. Сигурен беше, че опелът не го беше следвал, а все пак успяваше да го намери. Сигурно разполагаха с някаква технология за установяване на местонахождението. Това бе единственият възможен отговор. Използуваха някакъв уред, който им даваше информация за движението му. И сигурно този уред се намира някъде по самия него. В дрехите? Не. Нямали бяха възможност за това. Капитан Дугърти бе в стаята му, когато си приготвяше куфара, но не би могъл да знае кои дрехи ще си вземе Робърт. Робърт бързо пресметна на ум какво носи: ключове, пари, портфейл, носна кърпичка, кредитна карта... *Кредитната карта!* „Мисля, че това няма да ми потрябва, генерале.“ „Вземете я. И я носете винаги със себе си.“

Подло копеле! Нищо чудно, че успяха така лесно да го открият.

Сивият опел вече не се виждаше. Робърт извади картата и внимателно я разгледа. Беше малко по-дебела от обикновена кредитна карта. Като я притисна с пръсти, сети, че има вътрешен твърд слой. Сигурно действат чрез дистанционен контрол, чрез който картата се активира. Прекрасно, си мислеше Робърт. Нека копелетата поработят.

На улицата бяха паркирали няколко камиона, които товареха или разтоварваха стоки. Робърт се загледа в номерата им. Когато се натъкна на червен камион с френски номер се огледа, дали някой не го наблюдава и хвърли картата в каросерията.

Махна на едно такси.

— Ако обичате, карайте в Хаслер.

Във фоайето на хотела попита портиера дали същата вечер има самолет за Париж.

— Ще проверя, сър. Имате ли предпочитания към някоя самолетна компания?

— Няма значение. Интересува ме първият полет.

— За мен е истинско удоволствие да Ви уредя пътуването.

— Благодаря Ви. — Робърт се отправи към регистрацията. — Ключът, моля. Стая триста и четиринадесет. И напускам след малко.

— Много добре, сър.

Администраторът посегна към една от клетките и извади от нея ключ и плик.

— Има писмо за Вас.

Робърт замръзна на място. Пликът бе запечатан, пишеше само „Капитан Робърт Белами“. Опипа го, за да провери дали няма пластична бомба. Отвори го внимателно. Имаше само реклама за някакъв италиански ресторант. Изглеждаше съвсем невинно. Разбира се, като не се смята, че името му бе написано върху плика.

— Спомняте ли си кой Ви предаде това?

— Съжалявам — каза администраторът, оправдавайки се, — но тази вечер бяхме толкова заети...

Нямаше значение. Приносителят е бил безличен. Взел е рекламната листовка, сложил я е в плика и е чакал докато види номера на клетката, в която го поставят. Сега сигурно го чака горе в стаята. Време беше да види лицето на противника.

Робърт се заслуша в шумните гласове, обърна се и видя поклонниците, които тъкмо влизаха във фоайето със смях и песни. Явно бе, че си бяха пийни още. Плещестият каза:

— Здравсти, приятел. Изгърва голям купон.

Умът на Робърт препускаше.

— Падаш ли си по купоните?

— И още как.

— Сега горе тече страшен купон — каза Робърт, — пиене, мадами, всичко каквото си поискаш. Хайде, елате с мен.

— Това се казва истински американски дух, друже. — Човекът тупаше Робърт по гърба. — Чувате ли, момчета? Нашият приятел дава купон!

Натъпкаха се в асансьора и се изкатериха до третия етаж.

Поклонникът каза:

— Тия италианци го дават страхотно. Нали те бяха измислили оргиите, а?

— Ще Ви покажа истинска оргия — натърти Робърт.

Всички го последваха по коридора до стаята му. Робърт пхна ключа в ключалката и се обърна към групата.

— Всички ли искате да се позабавлявате?

В отговор прозвуча хорowo „да!“

Робърт превъртя ключа, рязко отвори вратата и се дръпна настрана. Стаята беше тъмна. С мигновено движение натисна бутона за осветлението. Висок и слаб непознат мъж стоеше посред стаята с маузер със заглушител в ръце. Той стреснато изгледа групата и набързо натика оръжието в якето си.

— Ей, къде е къркането? — настояваше един от поклонниците.

Робърт посочи непознатия:

— У него е. Иди и му го вземи.

Групата нахлу в стаята и обсипа непознатия с въпроси:

— Къде е пиенето, момко? Къде са мацките? Я започвай с купона!

Непознатият се опитваше да се добере до Робърт, но компанията му препречваше пътя. Той безпомощно наблюдаваше как Робърт заключва вратата отвън. Робърт взе стълбите надолу през две стъпала.

Долу, във фоайето вече приближаваше до изхода, когато портиерът извика след него:

— Направих резервация на Ваше име, сър! Ще летите с Ер Франс, полет триста и дванадесет за Париж. Излиза в един през нощта.

— Благодаря — отговори Робърт тичайки.

Вече беше на малкия площад, който гледаше към пиаца ди Спаня. Едно такси тъкмо стовари клиентите си. Робърт скочи в него.

— Виа Монте Грапа.

Сега вече знаеше отговора. Искаха да го убият. Няма да им бъде лесно. Сега той беше преследван, не преследвач, но имаше голямо предимство. Беше много добър професионалист. Владееше всички методи, познаваше предимствата и недостатъците им и се надяваше да използва познанията си, за да ги спре. На първо време трябваше да намери начин да ги отклони от следата. На хората, които го преследваха, сигурно бяха предоставили някаква информация. Може да са им казали, че го издирват за незаконна търговия с наркотици, за убийство, или за шпионаж. Може да са ги предупредили. „Опасен е. Не рискувайте. Стреляйте, за да го убие.“

Робърт нареди на шофьора:

— Гарата. Рома Термини.

Преследваха го, но вероятно не бяха имали време да разпространят снимката му. Засега беше в анонимност.

Таксито спря на Виа Джовани Джолити тридесет и шест и шофьорът обяви:

— Стационе Термини, синьор.

— Нека да почакаме малко.

Робърт остана в таксито и взе да изучава пиацата пред фасадата на гарата. Като че всичко беше нормално. Таксита и лимузини пристигаха и отпътуваха с пътници в двете посоки. Носачи товареха и разтоварваха багаж. Полицай отстраняваше неправилно паркирани коли. Все пак нещо смущаваше Робърт. После изведнъж осъзна кое не беше както трябва. Точно пред входа на гарата бяха паркирани в зона, в която бе недопустимо, три празни седана без номера. Полицаят не се интересувахе от тях.

— Промених решението си — заяви Робърт на шофьора. — Карайте към Виа Венето сто и десет А.

Това бе последното място, където щяха да се сетят да го търсят.

Американското посолство и консулство са разположени в розова сграда с гипсови орнаменти, с фасада към Виа Венето, от която я

отделя ограда от черно ковано желязо. По това време посолството бе затворено, но паспортната служба на консулството работеше денонощно, тъй като винаги имаше спешни случаи.

Флотски офицер седеше зад бюро във фойето на първия етаж. Той вдигна очи, когато Робърт се приближи.

— С какво мога да Ви услуга, сър?

— Нуждая се от Вашата помощ — каза Робърт. — Бихте ли ми пояснили как мога да си извадя нов паспорт, защото стария го изгубих?

— Американски поданик ли сте?

— Да.

Офицерът посочи някаква врата в дъното на фойето.

— Там ще се погрижат за Вас, сър. Последната врата.

В стаята чакаха около десетина души, подали молби за паспорти, визи или подновяване на визи.

— Необходима ли е виза, за да посетя Албания? Имам роднини там...

— Трябва още тази нощ да ми подновите паспорта. Имам билет за ранен самолет.

— Нямам представа какво е станало с паспорта ми. Сигурно съм го забравила в Милано...

— Измъкнаха паспорта ми от чантата...

Робърт стоеше и се вслушваше в разговорите. Кражбата на паспорти бе процъфтяващ семеен бизнес в Италия. На някого щяха да набавят американски паспорт. Пръв на опашката бе добре облечен мъж на средна възраст, на когото връчиха американски паспорт.

— Ето, новият Ви паспорт, мистър Коуън. Съжалявам, че сте имали неприятни преживявания. Боя се, че в Рим има много джебчии.

— Ще се погрижа да не отмъкнат новия ми паспорт — отговори Коуън.

— Внимавайте, сър.

Робърт наблюдаваше Коуън, който си сложи паспорта в джоба на сакото и се обърна, за да си отиде. Робърт тръгна пред него. В момента, в който някаква жена мина забързано покрай тях, Робърт залитна върху Коуън, като да го бяха блъснали и почти го събори на земята.

— Страшно съжалявам — извини се Робърт и заглади с ръка сакото му, пораздърпано от удара.

— Няма нищо — отговори Коуън.

Робърт се обърна и тръгна към мъжката тоалетна с паспорта на човека в джоба си. Огледа се, за да провери дали е сам и после влезе в една от кабините. Извади бръснача и шишенцето с лепило, които бе откраднал от Рико. Много внимателно поразтвори пластмасовата корица и измъкна снимката на Коуън. После напъха собствената си снимка, работа на Рико. Подлепи корицата на паспорта и огледа делото си. Отлично. Сега той беше Хенри Коуън. Пет минути по-късно излезе на Виа Венето и се качи в такси.

— Аерогара Леонардо да Винчи.

Робърт пристигна на летището в дванадесет и половина. Не влезе веднага, оглеждаше се дали има нещо, което да не е наред. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално. Никакви полицейски коли, никакви подозрително оглеждащи се лица. Робърт влезе в сградата и спря наред залата. Имаше офиси на различните самолетни компании. Като че никой не се мотаеше безцелно и не се криеше зад колоните. Робърт предпазливо остана на място. И сам не можеше да си го обясни, но като че всичко изглеждаше прекалено нормално.

На другата страна на залата беше гишетото на Ер Франс. Имате резервация за полет триста и дванадесет на Ер Франс за Париж... Излита в един през нощта. Робърт отмина гишетото и се приближи към жена в униформа, която седеше на гишетото на Алиталия.

— Добър вечер.

— Добър вечер. С какво мога да Ви услужа, синьор?

— Бихте ли повикали капитан Робърт Белами да се яви на телефона.

— Разбира се — каза тя и посегна към микрофона.

На няколко крачки от тях дебела жена на средна възраст предаваше на багаж множество куфари и разгорещено спореше със служител на летището.

— В Америка никога не съм плащала свръхбагаж.

— Съжалявам, мадам. Но ако искате всичките Ви куфари да заминат, ще трябва да заплатите таксата.

Робърт се приближи към тях. Чу гласа на жената от „Алиталия“ по високоговорителя:

— Капитан Робърт Белами, моля обадете се на белия телефон. Капитан Робърт Белами, моля обадете се на белия телефон — ехото от гласа ѝ звучеше по цялото летище.

Човек с пътна чанта мина край Робърт.

— Извинете — обърна се към него Робърт.

Човекът се обърна:

— Моля?

— Чувам, че жена ми ме вика на телефона, но... — тук той посочи багажа на американката — не мога да оставя багажа си. — Извади десетдоларова банкнота и я подаде на човека. — Бихте ли се обадили по белия телефон, за да й кажете, че ще я взема от хотела след един час. Много ще Ви бъда благодарен.

Човекът погледна десетдоларовата банкнота в ръката си.

— Да, разбира се.

Робърт видя как той се отдалечи и пое слушалката на белия телефон. Вдигна я и каза няколко пъти:

— Ало?... Ало?...

В следващия момент четирима яки мъжаги в черни костюми се появиха изневиделица и го заградиха, притискайки го към стената.

— Ей! Какво правите!

— Нека приключим работата без много шум — каза един от мъжагите.

— Каква работа си въобразявате, че вършите? Махнете си ръцете!

— Не правете истории, капитане. Няма смисъл...

— Капитан? Не съм човекът, който ви трябва. Казвам се Мелвин Дейвис. От Омаха съм.

— Престанете да разигравате комедии.

— Чакайте малко! Изиграха ми мръсен номер! Човекът, когото търсите, е ей там. — Той посочи към мястото, където преди малко стоеше Робърт.

Там нямаше никого.

Навън автобусът за Терминала тъкмо тръгваше. Робърт се качи и се смеси с останалите пътници. Седна на задната седалка и започна да обмисля следващия си ход.

Страшно му се искаше да си поговори с адмирал Уитакър, за да се опита да разбере какво става, кой носеше отговорността за избиването на невинни хора, само защото бяха присъствали на

зрелище, което не би трябвало да видят. Дали човекът бе генерал Хилиърд? Дъстин Торнтън? Или пък тъстът на Торнтън — Уилърд Стоун, човек, забулен с тайнственост? Дали и той не беше замесен по някакъв начин? А дали всичко не се свеждаше до Едуърд Сандерсън, директорът на Агенцията за национална сигурност? Възможно ли бе помежду им да има някакво сътрудничество? Дали работата не стигаше и до равнището на Президента?

Робърт се нуждаеше от отговори на всичките си въпроси.

Автобусът стигна до града за около час. Робърт слезе пред хотел „Идън“.

Трябва да се измъкна от тази страна — реши Робърт. В Рим имаше само един човек, на когото можеше да има истинско доверие. Полковник Франческо Чезаре, директорът на „СИФАР“, Италианската тайна служба. Той щеше да осигури изтеглянето на Робърт от Италия.

Полковник Чезаре бе прекарал цяла нощ в службата. От и към всички чуждестранни национални агенции за сигурност летяха грами и факсове и всички се отнасяха до капитан Робърт Белами. В миналото полковник Чезаре бе работил с Робърт и много го обичаше. Чезаре въздъхна докато четеше последното съобщение, поставено на масата пред него. „Ликвидирайте!“. Докато го четеше, секретарката му влезе при него.

— На първа линия капитан Белами иска да разговаря с Вас.

Полковник Чезаре я погледна втрещено. Белами? Той самият? Няма значение. Изчака докато секретарката напусна стаята и грабна слушалката.

— Робърт?

— Здравей, Франческо. Какво става, по дяволите?

— Ти ще кажеш, приятелю. Получавам куп спешни съобщения за теб. Какво си направил?

— Дълго е, за да ти обяснявам — каза Робърт. — И нямам време. Ти какво си чул?

— Че си минал на частна практика. Че си друг човек и че клепеш всичко и всички.

— Какво?

— Чух и че си се споразумял с китайците, и...

— Велики боже! Това е нелепо!

— Така ли. Защо?

— Защото след час ще искат още информация.
— За бога, Робърт. С такива неща не бива да се шегуваш!
— Обясни ми, Франческо. Току-що предадох на смърт десет невинни хора. Предвижда се аз да бъда единадесети.
— Къде се намираш?
— В Рим. Май че не мога да се измъкна от този шибан град.
— По дяволите! — Последва мълчание, изпълнено с размисъл.
— Какво мога да направя, за да ти помогна?
— Заведи ме на сигурно място, където можем да поговорим и да обмислим как да се измъкна. Можеш ли да уредиш нещо такова?
— Да, но трябва да бъдеш предпазлив. Страшно предпазлив. Ще мина да те взема лично.
Робърт пое дълбоко дъх.
— Благодаря ти, Франческо, Много съм ти задължен.
— Както казвате в Америка, дължиш ми едно. Къде си сега?
— В бар „Лидо“ на Трастевере.
— Чакай ме там. Ще дойда точно след един час.
— Благодаря ти, приятелю.
Робърт затвори телефона. Този час щеше да му се стори много дълъг.
След тридесет минути две коли без номера спряха на около десетина метра от бар „Лидо“. Във всяка от тях имаше по четирима души, въоръжени с автомати.
Полковник Чезаре слезе от първата кола.
— Хайде бързо да приключим с това. Не бива да раним никой друг. Andate a dietro. Subito.^[1]
Половината полицаи тихо заобиколиха сградата.
От покрива на сградата отсреща Робърт Белами видя как Чезаре и неговите хора вдигат оръжието и го изпразват в бара.
Дадено, копелета — си мислеше Робърт мрачно. — Ще играем играта по вашите правила.

[1] Заобиколете отзад! Веднага. (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Робърт се обади на полковник Чезаре от телефонна будка на Пиаца дел Дуомо.

— Какво стана с приятелството?

— Не бъди наивен, приятелю. Изпълнявам заповед, точно както тебе. Уверявам те, че няма смисъл да бягаш. Ти си на първо място в списъците на лицата, издирвани от всички разузнавателни служби. Половината от правителствата в света те търсят.

— Вярваш ли, че съм предател?

Чезаре въздъхна.

— В какво вярвам аз е без значение, Робърт. Няма никакъв личен елемент. Просто изпълнявам заповед.

— Да ме убиеш ли?

— Можеш да ни улесниш, ако се предадеш сам.

— Благодаря, ангел мой. Ако почувствам нужда от съвети, ще се обадя на Ейбрахам Линкълн. — Робърт тресна слушалката.

Съзнаваше, че колкото по-дълго остане на свобода, толкова по-опасно ще става положението му. Агенти от службата за сигурност на десетина държави щяха да стесняват обръча.

Някъде трябваше да има дърво — си мислеше Робърт. Тази фраза идваше от анекдот за ловец, разказващ за приключенията си по време на сафари. „Огромният лъв се спусна към мен, а всички носачи бяха избягали с оръжието. Нямах пушка и нямаше къде да се скрия. Наоколо нямаше нито дърво, нито храст. А звярът все повече и повече се приближаваше“. „И как избягахте?“ пита един от слушателите. „Изтичах до най-близкото дърво и се покатерих на него.“ „Но нали казахте, че нямало дървета.“ „Нищо не разбирате. Някъде трябва да има дърво.“ *А аз трябва да го намеря* — помисли Робърт.

Огледа пиацата. По това време бе пусто. Реши, че е дошло времето за разговор с човека, който го бе хвърлил в този кошмар — генерал Хилиърд, но се налагаше да бъде предпазлив. Съвременната електронна техника за проследяване на телефонни разговори действаше почти незабавно. Робърт забеляза, че двете телефонни

кабини, разположени до тази, в която се намираше, бяха празни. Прекрасно. Не използва директния номер, който Хилиърд му беше дал, а набра номератора на Агенцията за национална сигурност. Когато телефонистката се обади, Робърт поиска кабинета на генерал Хилиърд.

Миг по-късно той чу гласа на секретарката:

— Кабинетът на генерал Хилиърд.

Робърт каза:

— Моля не затваряйте. Чакайте международен разговор.

Захвърли слушалката и се втурна в съседната cabina. Бързо повтори същата процедура. Отговори му друга секретарка:

— Кабинетът на генерал Хилиърд.

— Не затваряйте, международен разговор — каза Робърт. Пусна слушалката, отиде в третата cabina и набра номера. Когато му се обади трета секретарка, Робърт каза:

— На телефона е капитан Белами. Искam да разговарям с генерал Хилиърд.

Усети как тя спря да диша от смайване.

— Момент, капитан Белами. — Секретарката натисна бутона на вътрешната телефонна уредба.

— Господин генерал, капитан Белами е на трета линия.

Генерал Хилиърд се обърна към Харисън Келър.

— Белами е на трета линия. Незабавно проследете връзката.

Харисън Келър се впусна към телефон, поставен на масичка до бюрото и набра Центъра за мрежови операции, който работеше денонощно. Дежурният служител отговори:

— Тук е ЦМО. Адамс слуша.

— Колко време Ви е необходимо, за да установите откъде ни се обаждат в момента? — попита съвсем тихо Келър.

— Около минута-две.

— Включвайте. Кабинетът на генерал Хилиърд, трета линия. Затварям. — Той погледна към генерала и кимна.

Генерал Хилиърд вдигна слушалката.

— Капитане, Вие ли сте?

В Центъра за операции Адамс вкара някакъв номер в компютъра.

— Готово — промърмори той.

— Мисля, че дойде време да си поговорим, генерале.

— Радвам се, че се обаждате. Защо не дойдете тук да обсъдим положението? Ще уредя да изпратят самолет за Вас и може да дойдете при мен само за...

— Не, благодаря. Премного злополуки стават със самолети, генерале.

В комуникационната зала електронната система вече бе задействана. Екранът на компютъра вече светеше. АХ 121-В... АХ 122-С... АХ 123-С...

— Какво става? — пошепна Келър в слушалката.

— Центърът за операции в Ню Джърси претърсва телефонните линии във Вашингтон, сър. Поддържайте връзка.

Екранът избледня. После върху него се появи надпис: „Международен на линия едно“.

— Викат Ви от Европа. Сега се опитваме да установим от коя страна.

Генерал Хилиърд през това време говореше:

— Командор Белами, мисля, че има някакво недоразумение. Имам предложение...

Робърт затвори телефона.

Харисън Келър се свърза с Адамс:

— Какво стана?

— Загубихме го.

Робърт влезе във втората кабина и взе слушалката.

Секретарката на генерал Хилиърд съобщи:

— Капитан Белами се обажда на втора линия.

Двамата мъже в кабинета се спогледаха. Генералът натисна бутона за втора линия.

— Капитане?

— Нека аз да направя предложение — отговори Робърт.

Генерал Хилиърд закри мембраната на слушалката с ръка.

— Задействайте проследяването.

Харисън Келър взе страничния телефон и нареди на Адамс:

— Пак се появи. На втора. Действайте бързо.

— Съгласен съм — каза генералът.

— Предлагам, генерале, да отзовете всичките си хора. И то — незабавно.

— Мисля, че недооценявате положението, капитане. Можем да решим този проблем ако...

— Ще Ви кажа как можем да го решим. Има заповед да бъде ликвидиран. Настоявам да я отмените.

В Центъра на екрана на компютъра светна нова информация:

„АХ155С — потвърждава се телефонна линия А21. Верига 301 свързва Рим. Атлантическа линия 1.“

— Засякохме го — съобщи Адамс по телефона. Обаждането е от Рим.

— Засечете номера и мястото — нареди Келър.

В Рим Робърт вече гледаше часовника си.

— Вие ми възложихте задача и аз я изпълних.

— Справихте се отлично, капитане. Точно в тази връзка искам да...

Връзката прекъсна.

Генералът се обърна към Келър.

— Той отново преустанови връзката.

Келър веднага запитва:

— Засякохте ли го?

— Нямаше достатъчно време, сър.

Робърт влезе в третата кабина и взе слушалката.

Гласът на секретарката на генерала прозвуча по уредбата:

— Генерале, капитан Белами е на първа линия.

Генералът изкрещя.

— Намерете това копеле! — После взе слушалката.

— Капитане?

— Искам да ме изслушате, генерале. И то много внимателно. Вие ликвидирахте много невинни хора. Ако не отзовете хората си, ще се свържа с медиите и ще ги уведомя какво става.

— Не Ви съветвам да правите това, освен ако не искате да настъпи паника в световен мащаб. Чуждата сила е реалност, и ние сме безпомощни пред нея. Тя е готова да действа. Нямайте представа какво би се случило, ако изтече каквато и да е информация.

— И Вие нямате — парира го Белами. — Не Ви оставям правото на никакъв избор. Отменете заповедите за мен. Ако още веднъж посегнат върху живота ми, ще разглася всичко.

— Добре — отговори генерал Хилиърд. — Печелите. Ще отзова всички. Знаете ли какво бихме могли да направим. Бихме могли...

— Системата Ви за проследяване на разговора сигурно вече действа — каза Робърт. — Приятен ден.

Връзката прекъсна.

— Засякохте ли го? — изрева Келър в слушалката.

— Почти — отговори Адамс. — Обажда се от район, разположен в центъра на Рим. Звъни от различни номера.

Генералът вдигна поглед към Келър:

— Е?

— Съжалявам, генерале. Всичко, което знаем, е, че той се намира някъде в Рим. Вярвате ли в заканите му? Ще отменим ли заповедите?

— Не. Ще го ликвидираме.

Робърт отново прецени възможностите си. За съжаление, те не бяха много. Щяха да следят летищата, гарите, автогарите и агенциите за наемане на коли. Не можеше да се регистрира в хотел, защото СИФАР сигурно вече бе разпратил съобщения до всички хотели. И все пак трябваше да се измъкне от Рим. Нуждаеше се от някакво прикритие. От някого, с когото да пътува. Сигурно нямаше да търсят двойка, която пътува из Италия. Това стигаше за начало.

На ъгъла имаше такси. Робърт разроши косата си, раздърпа си връзката и се заклати пиански към таксито.

— Ей ти! На тебе говоря!

Шофьорът го изгледа с отвращение. Робърт измъкна двадесет доларова банкнота и я плесна върху дланта му.

— Ей, приятел. Търся нещо за оправяне. Нали знаеш какво имам предвид. Разбираш ли английски, дявол го взел?

Шофьорът впи поглед в банкнотата:

— Жена ли искате?

— Позна, приятел. Жена ми трябва.

— Да вървим — отговори шофьорът.

Залитайки, Робърт се намъкна в колата и потеглиха.

Робърт погледна назад. Не го следяха. Адреналинът му се покачваше. *Половината от правителствата в света те издирват.* И

нямаше към кого да се отнесе. Всички бяха получили заповеди да го ликвидират.

След двадесет минути стигнаха до Тор ди Унто, кварталът на проститутките в Рим, обитаван само от проститутки и сутеньори. Колата зави по Паседжата Ар кеолоджика и шофьорът спря на един ъгъл.

— Тук ще намерите жена.

— Благодаря, приятелче. — Робърт плати сметката и изпълзя от колата. Таксито потегли веднага, гумите изсвистяха.

Робърт се огледа, проучвайки обстановката. Нямаше полиция. Няколко коли и малко пешеходци. Около десетина проститутки кръстосваха улицата. В духа на политиката на създаване на гета, полицията бе провела ежемесечната си акция за задоволяване на гласовете, издигани в защита на морала и бяха преместили проститутките от Виа Венето, където много се набиваха в очи, в този квартал, където нямаше да накърняват чувствата на аристократичните вдовици, които си пиеха чая в „Дони“. Поради това повечето от проститутките бяха привлекателни и добре облечени. Една от тях особено му допадна. Вероятно едва бе прехвърлила двадесетте. Имаше черна дълга коса, облечена бе с вкус — черна пола, бяла блуза и палто от камилска вълна. Робърт предположи, че може би е модел или актриса, която оползотворява свободното си време. Тя с интерес разглеждаше Робърт. Той се приближи до нея, залитайки.

— Ей, котенце — проломоти той. — Говориш ли английски?

— Да.

— Прекрасно. Хайде да се позабавляваме.

Тя се усмихна несигурно. Пияните често докарваха неприятности.

— Май ще е по-добре първо да изтрезнееш.

В произношението ѝ едва-едва се долавяше някакъв италиански диалект.

— Ей! Ама аз съм достатъчно трезвен.

— Ще ти струва сто долара.

— Всичко е наред, котенце.

Тя изведнъж реши:

— Е, хайде. Тръгвай. Зад ъгъла има хотел.

— Чудесно. Как се казваш, котенце?

— Пиа.

— Аз се казвам Хенри.

В далечината се мярна полицейска кола, която се движеше към тях.

— Дай да се махаме оттук.

Останалите проститутки завистливо наблюдаваха Пиа да се отдалечава с американския си клиент. Хотелът не бе от веригата „Хаслер“, но приличащото на сутеньор младо администраторче на рецепцията не поиска паспортите им. Той почти не вдигна очи, докато подаваше ключ на Пиа.

— Петдесет хиляди лири.

Пиа погледна към Робърт. Той извади пари от джоба си и ги подаде на момчето.

Стаята беше с голямо легло в ъгъла, малка масичка, два дървени стола и мивка с огледало. На вътрешната страна на вратата бе закована закачалка за дрехи.

— Трябва да ми платиш предварително.

— Разбира се. — Робърт отброи сто долара.

— Благодаря.

Пиа започна да се съблича. Робърт се доближи до прозореца. Дръпна леко крайчеца на завесата и надникна навън. Всичко изглеждаше нормално. Надяваше се, че полицията вече е по следите на червения камион във Франция. Спусна завесата и се обърна. Пиа беше гола. Тялото ѝ бе удивително красиво. Твърди, млади гърди, заоблени бедра, тънка талия и дълги добре оформени крака.

Тя изпитателно гледаше Робърт:

— Няма ли да се съблечеш, Хенри?

Сега трябваше да прояви такт...

— Да ти призная, май че пих прекалено много и се боя, че нищо няма да стане.

Тя го гледаше обезпокоено.

— Тогава всъщност защо?...

— Ако останем тук и поспя, ще се любим сутринта.

Тя вдигна рамене.

— Трябва да работя. Губя пари ако...

— Не се безпокой. Ще се погрижа за това. — Той извади от джоба си няколко банкноти от по сто долара и ѝ ги подаде. — Това

урежда ли въпроса?

Пиа гледаше банкнотите, докато мозъкът ѝ трескаво пресмяташе. Изкушаваше се. Навън бе студено, работата не вървеше. От друга страна този човек бе малко странен. Преди всичко, изобщо не изглеждаше пиян. Беше добре облечен, а срещу толкова много пари би могъл да пренощува в някой първокласен хотел. *Е, добре*, мислеше си Пиа. *Какво, по дяволите? Това засяга ли ме?*

— Урежда се. За двама ни има само едно легло.

— Всичко е наред.

Пиа гледаше как Робърт отива към прозореца и леко дръпва завесата.

— Очакваш ли нещо?

— Хотелът има ли задна врата?

В каква ли каша се забърквам, питаше се Пиа. Бяха убили най-добрата ѝ приятелка, защото се мъknеше насам-натам с гангстери. Пиа смяташе, че добре познава мъжете, но този тук я озадачаваше. Не приличаше на престъпник, но все пак...

— Да, има задна врата — отговори тя.

Внезапно някой изкрещя и Робърт светкавично се завъртя на място.

— Dio! Dio! Sono Venuta tre volte!^[1] — Беше женски глас, проникващ от съседната стая през тънките като картон стени.

— Какво е това? — Сърцето на Робърт лудо блъскаше в гърдите му.

Пиа се ухили.

— Просто си правят кефа. Тя извика, че свършва за трети път.

Робърт чу скърцането на пружината.

— Ще си лягаш ли? — Пиа стоеше пред него гола и невъзмутима и го наблюдаваше.

— Разбира се — Робърт седна на леглото.

— Няма ли да се съблечеш?

— Не.

— Както искаш. — Пиа се доближи до леглото и легна до Робърт.
— Надявам се, че не хъркаш.

— Утре сутрин ще ми кажеш дали хъркам.

Робърт нямаше намерение да спи. Искаше да наблюдава улицата, за да знае дали не са вече дошли. Сигурно щяха да стигнат и до

малките долнопробни хотели, но дотогава имаше време. Преди това трябваше да претърсят много други места. Робърт лежеше смъртно уморен и за момент затвори очи. Заспа. Отново си беше вкъщи, в собственото си легло и усещаше топлото тяло на Сюзън до своето. *Върнала се е, си мислеше той, изпълнен с щастие. Върнала се е при мен. Малката ми, толкова много ми липсваше.*

Ден седемнадесети

Рим, Италия

Робърт се събуди от слънцето, което грееше право в лицето му. Рязко скочи, обхванат от паника и объркано се огледа. Когато видя Пиа си припомни всичко. Отдъхна си. Пиа седеше пред огледалото и четкаше косата си.

— Бонджорно — каза тя. — Не хъркаш.

Робърт си погледна часовника. Девет. Беше проспал ценни часове.

— Искаш ли сега да се любим? Вече ми плати.

— Няма нужда — отговори Робърт.

Гола и предизвикателна, Пиа се доближи до леглото.

— Сигурен ли си?

Не мога, даже и да искам, лейди — си помисли Робърт и каза:

— Сигурен съм.

— Е, добре. — Тя започна да се облича. После запита небрежно:
— Коя е тази Сюзън?

Въпросът го завари неподготвен.

— Сюзън ли? Защо питаш.

— Говориш насън.

Той си спомни съня си. Сюзън се беше върнала при него. Може би това беше добър знак.

— Тя ми е приятелка.

Тя ми е жена. Ще се отегчи от Монти и някой ден ще се върне при мен. Ако все още съм жив.

Робърт отиде при прозореца, вдигна завесата и погледна навън. Улицата бе пълна с пешеходци и с търговци, които отваряха магазините си. Нищо не подсказваше опасност.

Време бе да приведе плана си в изпълнение. Обърна се към момичето.

— Пиа, би ли искала да дойдеш с мен на малко пътешествие?

Тя го изгледа подозрително:

— Пътешествие ли? Къде?

— Трябва да отида във Венеция по работа и не обичам да пътувам сам. Обичаш ли Венеция?

— Да...

— Добре. Ще те възмездя за загубеното време и ще прекараме заедно малка ваканция. — Робърт отново се взря в обстановката навън. — Ще те водя в чудесен хотел във Венеция. „Чиприани“.

Преди години бяха живели със Сюзън в „Роял Дапиели“, по после го бе посещавал сам и знаеше, че е много западнал и че леглата са невъзможни. Единственото нещо, запазено от предишната елегантност на хотела, бе Лучано на рецепцията.

— Ще ти струва по хиляда долара на ден. — Всъщност тя бе готова да се съгласи и на петстотин.

— Дадено — каза Робърт и отброи две хиляди долара. — Започваме с толкова.

Пиа се колебаеше. Предчувстваше, че в цялата работа има нещо нередно. Но пък отлагаха началото на снимките на филм, в който ѝ бяха обещали някаква роля, а имаше нужда от пари.

— Много добре — каза тя накрая.

— Да вървим.

Във фоайето Пиа видя, че Робърт разучава улицата внимателно, преди да излезе на тротоара, за да поръча такси. *Някой го преследва*, помисли си Пиа. *По-добре да се откажа от цялата работа.*

— Виж какво — каза тя. — Не съм сигурна дали трябва да отида във Венеция с тебе. Аз...

— Ще прекараме страхотно — противопостави се Робърт. Точно тогава забеляза бижутерски магазин на отсрещната страна на улицата. — Хайде ела. Искам да ти купя нещо хубаво.

— Но...

Той я преведе през улицата и влезе с нея в бижутерския магазин. Бижутерът го поздрави:

— Бонджорно, синьоре. С какво мога да Ви бъда полезен?

— Ето с какво — каза Робърт. — Търсим нещо много хубаво за тази дама. — После се обърна към Пиа — Обичаш ли смарагди?

— Аз... е да...

Робърт се обърна към бижутера:

— Имате ли някаква гривна със смарагди?

— Си, синьоре. Имам прекрасна гривна. — Той се приближи към шкафа и извади гривната. — Това е най-хубавата. Струва петнадесет хиляди долара.

Робърт погледна Пиа:

— Харесва ли ти?

Тя не можеше да намери думи. Само кимна.

— Вземаме я — отсече Робърт. После подаде на бижутера кредитната си карта.

— Един момент, моля. — Бижутерът изчезна в задната стаичка. Когато се върна само попита:

— Да Ви я опаковам ли или...

— Не, приятелката ми ще си я сложи. — Робърт сложи гривната на китката на Пиа. Тя впери поглед в нея все още изумена. Робърт каза:

— Ще бъдеш красива във Венеция, нали?

Пиа му се усмихна.

— Много.

Когато излязоха на улицата тя заговори:

— Просто... просто не знам как да ти благодаря.

— Искам да ти бъде приятно — отговори Робърт. — Имаш ли кола?

— Не. Имах кола, купена на старо, но ми я откраднаха.

— Пазиш ли шофьорската си книжка?

Тя го гледаше, озадачена.

— Да, но като нямам кола, какво да правя с шофьорска книжка?

— Ще видиш. Хайде да вървим.

Той повика такси:

— Моля, Виа По.

Тя влезе в колата и започна да го изучава. Защо толкова настояваше да му прави компания? Не беше я дори докоснал. Да не би да беше...

— Спри тук — подвикна Робърт на шофьора. Намираха се на тридесетина метра от Агенцията за наемане на коли „Маджоре“.

— Ще слезем тук — обърна се Робърт към Пиа. После плати на шофьора и изчака, докато таксито се загуби от погледите им. Подаде на Пиа цял куп банкноти:

— Искам да наемеш кола за нас двамата. Поискай фиат или алфа ромео. Кажи им, че ще имаме нужда от колата четири или пет дни. Парите стигат за депозит. Наеми я на свое име. Ще те чакам в бара отсреща.

Само през няколко квартала двама детективи разпитваха нещастния шофьор на червен камион с френски номер.

— Vous me faites chier.^[2] Представа нямам откъде тая гадна карта е попаднала в камиона ми — крещеше шофьорът. — Сигурно е работа на някой смахнат италианец.

Двамата детективи се спогледнаха. Единият каза:

— Ще доложа по телефона.

Франческо Чезаре седеше пред бюрото си и размишляваше върху последните събития. Доскоро задачата му се струваше твърде проста. *Няма да имаш проблеми с откриването му. Щом дойде времето ще активираме уреда за проследяване и той ще ви закара право при него.* Ясно бе, че някой е подценил капитан Белами.

Полковник Франк Джонсън седеше в кабинета на генерал Хилиърд, огромното му тяло просто преливаше от креслото.

— Половината от агентите ни в Европа го търсят — проговори генералът, — но досега нямат късмет.

— Ще им трябва нещо повече от късмет — каза полковник Джонсън. — Белами е истински професионалист.

— Знаем, че е в Рим. Копелето току-що е купило гривна за петнадесет хиляди долара. Няма начин да напусне Италия. Знаем, че използва паспорт на името на Артър Бътърфийлд.

Полковник Джонсън поклати глава.

— Ако съм прав, че познавам Белами, вие и представа нямате под какво име се движи. Единственото, на което може да разчитате, е, че Белами няма да направи това, което разчитате, че ще направи. Преследваме човек, който е измежду най-добрите в професията. Може

би даже повече. Ако има къде да се укрие, той ще се укрие. Ако има къде да избяга, той ще избяга. Смятам, че най-доброто, което можем да направим, е да го привлечем на открито и да го изкараме от свърталището му. В момента той командва положението. Трябва да му отнемем инициативата.

— Имаш предвид да разкрием всичко? Да уведомим пресата?

— Точно това имам предвид.

Генерал Хилиърд сви устни.

— Това е деликатна работа. Не можем да си позволим да бъдем разкрити.

— Това не е необходимо. Ще разпространим съобщение, че го издирваме за контрабанда с наркотици. По този начин ще въвлечем в играта Интерпол и всички полицейски служби в Европа, без да си цапаме ръцете.

Генерал Хилиърд се замисли за миг.

— Харесвам плана ти.

— Добре. Заминавам за Рим — каза полковник Джонсън. — Лично ще оглавя операцията по преследването.

Когато полковник Франк Джонсън се завърна в кабинета си го налегнаха тежки мисли. Играеше опасна игра. В това нямаше съмнение. Трябваше да намери Белами.

[1] Боже! Боже! За трети път свършвам! (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Да ви се изтракам на фасона — (фр.) (вулг.). — Б.р. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Робърт чуваше как телефонът звъни, сигналът се повтаряше наново и наново. Във Вашингтон беше шест часа сутринта. *Винаги така се случва, че събуждам Стария* — си мислеше той.

Адмиралът отговори на шестото позвъняване.

— Ало?

— Адмирале, аз...

— Робърт! Какво...?

— Не казвайте нищо. Вероятно подслушват телефона Ви. Ще говоря бързо. Искам само да Ви кажа да не вярвате на това, което разправят за мен. Бих искал да се опитате да разберете какво става. Може би по-късно ще имам нужда от помощта Ви.

— Разбира се. Ще направя всичко, каквото мога, Робърт.

— Зная това.

— Ще се обадя по-късно.

Робърт затвори телефона. Не им бе дал време да проследят връзката. Видя навън син фиат, който спря пред бара. На кормилото беше Пиа.

— Премести се — каза Робърт. — Аз ще карам.

Пиа му направи място и той се настани на кормилото.

— Тръгваме ли за Венеция? — попита тя.

— Ами да... Първо трябва да свършим някои неща.

Време беше да остави лъжливи следи. Зави по Виа Росини. Пред тях бе пътническата агенция „Росини“. Робърт закова колата до бордюра на тротоара.

— Ще се върна след малко.

Пиа гледаше подир него, докато той влезе в пътническата агенция. *Бих могла просто да потегля и да задържа парите, а той никога не би могъл да ме открие. Но, по дяволите, наех колата на мое име. Да се пръснеш!*

Робърт се доближи до жената на едно от гишетата.

— Добър ден. Мога ли да Ви услужа с нещо.

— Да, казвам се Белами. Предстои ми малко пътуване — отговори Робърт. — Бих желал да направя резервации.

Тя се усмихна.

— Тук сме, за да ви услужим, синьоре. Къде смятате да отидете?

— Искам билет първа класа за Пекин, без връщане.

Тя записваше.

— И кога искате да пътувате?

— Този петък.

— Много добре. — Тя натисна клавиатурата на компютъра.

— Има полет на Еър Чайна в деветнадесет и четиридесет в петък.

— Прекрасно. Това ме устройва.

Тя отново заработи с компютъра.

— Готово. Резервацията Ви е потвърдена. В брой ли ще платите, или...

— О, още не съм свършил. Искам да ангажирам влаков билет за Будапеща.

— За кога?

— За следващия понеделник.

— На кое име?

— На същото.

Тя го изгледа недоумяваща:

— В петък летите за Пекин, а...

— Още не съм свършил — каза Робърт любезно. — Искам и еднопосочен билет до Маями, Флорида в неделя.

Сега тя направо се втренчи в него...

— Синьоре, да не би това...

Робърт извади кредитната си карта и ѝ я подаде.

— Задължете сметката по тази карта.

Тя я изгледа за миг.

— Извинете. — Влезе в някакъв кабинет и излезе след няколко минути.

— Всичко е в ред. С удоволствие ще Ви уредим пътуванията. Всички резервации на едно име ли ще бъдат?

— Да. На името на Робърт Белами.

— Много добре.

Робърт гледаше как тя отново предаде информация на компютъра. Миг по-късно се появиха три билета. Тя ги откъсна от принтера.

— Моля, сложете ги в отделни пликове — каза Робърт.

— Разбира се. Искате ли да Ви ги изпратим в...

— Ще ги взема със себе си.

— Да, господине.

Робърт се подписа на отрязъка от кредитната карта, а тя му подаде разписка.

— Заповядайте. Приятно пътуване... пътувания... ъ-ъ-ъ...

Робърт се ухили.

— Благодаря Ви.

Миг по-късно той вече беше на кормилото.

— Сега тръгваме ли? — попита Пиа.

— Трябва да спрем още на няколко места — отговори Робърт.

Пиа видя, че той внимателно огледа улицата, преди да потегли.

— Искам да ми направиш една услуга — каза Робърт.

Ето, това е, мислеше си Пиа. Ще ме накара да извърша нещо ужасно.

— Каква? — изрече на глас.

Бяха спрели пред хотел „Виктория“. Робърт подаде на Пиа един от пликовете.

— Искам да отидеш на рецепцията и да резервираш апартамент на името на Робърт Белами. Кажим, че си негова секретарка, и че той ще пристигне след час, но че първо искаш да видиш дали апартамента ти харесва. Когато влезеш, остави плика на някоя маса.

Тя го погледна озадачено.

— Това всичко ли е?

— Да.

Нищо не разбираше.

— Е, добре.

Много ѝ се щеше да знае какво всъщност прави този американец. И кой е Робърт Белами. Пиа слезе от колата и влезе във фойето на хотела. Беше малко нервна. При нейната професия я бяха изхвърляли няколко пъти от първокласни хотели. Но администраторът на рецепцията я поздрави учтиво.

— С какво мога да Ви бъда полезен, синьора?

— Секретарка съм на Робърт Белами и искам да резервирам апартамент за него. Той ще пристигне след около един час.

Администраторът се вгледа в разпределението на стаите.

— За щастие, един от най-хубавите ни апартаменти е свободен.

— Бих ли могла да го видя? — попита Пиа.

— Разбира се. Ще помоля някого да Ви го покаже.

Помощник-управителят придружи Пиа по стълбите.

Влязоха в дневната на апартамента и Пиа се огледа.

— Ще Ви задоволи ли това, синьора?

Пиа и понятие си нямаше дали апартаментът е достатъчно хубав.

— Да, всичко е наред. — Извади плика от чантата си и го сложи върху масичка за кафе. — Оставям това тук за г-н Белами.

— Добре.

Любопитството на Пиа надделя. Отвори плика. Вътре имаше еднопосочен самолетен билет до Пекин на името на Робърт Белами. Тя постави билета обратно в плика и слезе долу. Синият фиат чакаше пред хотела.

— Имаше ли някакви проблеми? — попита Робърт.

— Не.

— Ще спрем още на две места и после тръгваме — обяви Робърт весело.

Следващият път спряха пред хотел „Валадие“. Робърт подаде на Пиа друг плик.

— Искam и тук да запазиш апартамент на името на Белами. Кажим, че ще пристигна след един час. После...

— После ще оставя плика в апартамента.

— Точно така.

Този път Пиа влезе по-самоуверено в хотела. *Просто трябва да се държа като лейди* — си мислеше тя. *Трябва да се държа с достойнство. В това е работата.*

Имаше подходящ апартамент.

— Бих желала да го разгледам.

— Разбира се, синьора.

Един от помощник-директорите придружи Пиа до горе.

— Това е един от най-хубавите ни апартаменти.

Апартаментът беше прекрасен. Пиа каза високомерно.

— Мисля, че не е лош. Шефът е много взискателен. — После извади втория плик от чантата си, отвори го и надникна вътре. Имаше влаков билет за Будапеща на името на Робърт Белами. Пиа се втренчи в билета. Каква беше тази игра по дяволите? После остави плика върху нощното шкафче. Когато се върна в колата, Робърт я попита:

— Как беше?

— Добре.

— Ще спрем само още веднъж.

Този път беше пред хотел „Леонардо да Винчи“. Робърт подаде третия плик на Пиа.

— Моля те, иди да...

— Зная вече.

В хотела един от администраторите я увери:

— Да, синьора, разполагаме с прекрасен апартамент. Кога, казахте, ще пристигне господинът?

— След един час. Искам да разгледам апартамента, за да видя дали е достатъчно хубав.

— Разбира се, синьора.

Апартаментът беше още по-люксов от останалите, които бе разгледала. Помощник-управителят ѝ показа огромната спалня с грамадно легло с балдахин по средата. *Какво разхищение*, си мислеше Пиа. *Тук само за една нощ мога да изкарам цяло състояние*. Извади третия плик и погледна какво има в него. Беше самолетен билет до Маями, Флорида. Пиа остави плика върху леглото.

Помощник-управителят съпроводи Пиа обратно до хола.

— Имаме цветен телевизор — каза той и включи телевизора.

На екрана се мярна снимката на Робърт. Гласът на говорителя тъкмо обявяваше:

„Интерпол счита, че сега той се намира в Рим. Издирва се като участник в международна контрабанда с наркотици. С вас беше Бърнард Смит с новините на Си Ен Ен“.

Пиа гледаше екрана като хипнотизирана.

Администраторът изключи телевизора.

— Апартаментът задоволява ли Ви?

— Да — каза бавно Пиа. *Контрабандист на наркотици!*

— Ще ви очакваме.

Когато Пиа седна до Робърт в колата, тя го гледаше с други очи.

В хотел „Виктория“ човек в тъмен костюм разглеждаше книгата за гости. Той вдигна поглед към администратора:

— Кога е пристигнал Робърт Белами?

— Още не е пристигнал. Апартаментът бе ангажиран от секретарката му. Тя каза, че ще пристигне след един час.

Човекът се обърна към колегата, който го придружаваше:

— Обкръжете хотела. Изпратете подкрепления. Ще ви чакам горе. — После каза на администратора: — Отключете апартамента.

След няколко минути администраторът отваряше вратата на апартамента. Човекът в тъмния костюм го следваше предпазливо с пистолет в ръка. Апартаментът бе празен. Човекът видя плика на масата и го взе. Върху него пишеше: „Р. Белами“. Отвори го и извади съдържанието му. Миг по-късно вече телефонираше в щаба на СИФАР.

Франческо Чезаре и полковник Франк Джонсън се съвещаваха. Полковник Джонсън бе пристигнал на летище „Песнардо да Винчи“ преди два часа, но не проявяваше никакви признаци на умора.

— Доколкото ни е известно — казваше Чезаре — Белами все още е в Рим. Обаждяха ни се повече от тридесет пъти, за да ни кажат къде е.

— Някое от обажданията доведе ли до нещо?

— Не.

Телефонът иззвъня.

— Обажда се Луиджи, полковник — съобщи някакъв глас. — Намерихме го. Намирам се в апартамента му в хотел „Виктория“. Държа самолетния му билет за Пекин. Искане да замине в петък.

В гласа на Чезаре се долавяше възбуда:

— Отлично! Чакай там. Ще дойдем незабавно — затвори телефона и се обърна към полковник Джонсън:

— Боя се, че напразно сте си направили труда да дойдете тук. Открихме го. Регистрирал се е в хотел „Виктория“. Намерили са самолетен билет за Пекин на негово име.

Полковник Джонсън попита тихо:

— Белами се е регистрирал в хотел със собственото си име?

— Да.

— И самолетният билет е на негово име?

— Да — полковник Чезаре се изправи. — Да вървим.

Полковник Джонсън поклати глава.

— Не си губете времето.

— Какво?

— Белами никога не би...

Телефонът отново иззвъня. Чезаре грабна слушалката. Чу се глас:

— Полковник? Тук е Марио. Открихме Белами. Намира се в хотел „Валадие“. За понеделник има билет за влака за Будапеща. Как да действаме?

— Ще се свържа след малко с вас — отговори полковник Чезаре. После се обърна към полковник Джонсън:

— Намерили са влаков билет за Будапеща, издаден на името на Белами. Не разбирам какво...

Отново зазвъня телефонът.

— Да? — обади се Чезаре с една октава по-високо.

— На телефона е Бруно. Открихме Белами. Регистрирал се е в хотел „Леонардо да Винчи“. Исква да пътува в неделя за Маями. Как да...

— Върни се тук! — грубо заповяда Чезаре. После тресна слушалката. — Какво, по дяволите, става?

Полковник Джонсън каза мрачно:

— Добре се е погрижил да принуди хората ти да губят време, а?

— Е, какво ще правим сега?

— Ще хванем копелето в капан!

Караха по Виа Касия на север към Венеция. Полицията сигурно бе блокирала всички изходни пунктове по границата, но по всяка вероятност очакваха, че той ще се насочи на запад, към Франция или

Швейцария. От Венеция мога да взема корабчето за Триест и да вляза оттам в Австрия. След това...

Пиа прекъсна мислите му.

— Гладна съм.

— Какво?

— Нито закусихме, нито сме обядвали.

— Съжалявам — каза Робърт. Толкова бе погълнат от мислите си, че изобщо не бе се сетил за ядене. — Ще спрем щом видим ресторант.

Пиа го наблюдаваше. Беше още по-объркана. Тя живееше в свят, изпълнен със сутеньори, крадци и контрабандисти на наркотици. Този човек не беше престъпник.

Спряха в следващия град по пътя пред малък ресторант. Робърт вкара колата в паркинга и влезе с Пиа в ресторанта. Беше пълно и шумно от многото разговори и тракане на чинни. Робърт се запъти към маса до стената и седна срещу вратата. Приблужи се келнер и им подаде листа с менюто.

Сюзън сигурно вече е на яхтата. Това може би е последната ми възможност да разговарям с нея, си мислеше Робърт.

— Прегледай листа. Ще се върна след малко.

Пиа гледаше как той отиде към телефона, който бе близо до тяхната маса. Пусна монета.

— Моля свържете ме с морската централа в Гибралтар. Благодаря.

Кого ли вика в Гибралтар, се чудеше Пиа. Дали каналът му минава точно през там!?

— Централа. Свържете ме с американската яхта „Халкион“, която се намира около Гибралтар. Разговорът да бъде за тяхна сметка. Благодаря.

Изминаха няколко минути, през които телефонистките разговаряха помежду си и Робърт получи връзка. Чу гласа на Сюзън на телефона.

— Сюзън...

— Робърт! Добре ли си?

— Съвсем. Само исках да ти кажа...

— Знам какво искаш да ми кажеш. Името ти се споменава непрекъснато по радиото и по телевизията. Защо те издирва Интерпол?

— Това е дълга история...

— Няма значение. Искам да знам.

Робърт се поколеба.

— Свързано е с политика, Сюзън. Притежавам информация, която няколко правителства се опитват да запазят в тайна. Затова Интерпол ме преследва.

Пиа напрегнато слушаше какво говори Робърт.

— Какво мога да направя, за да ти помогна? — попита Сюзън.

— Нищо, скъпа. Обадох се само, за да чуя още веднъж гласа ти, в случай че... че не успея да се измъкна.

— Не говори така. — В гласа ѝ се долавяше паника. — Можеш ли да ми кажеш от коя страна се обаждаш?

— Италия.

Кратко мълчание.

— Добре. Ние сме доста близо до теб. Тъкмо потеглихме от Гибралтар. Можем да те вземем от което и да е пристанище.

— Не, аз...

— Слушай ме внимателно. Това може да е единственият ти шанс да избягаш...

— Не мога да ти разреша да правиш това, Сюзън. Излагаш се на риск.

Монти бе влязъл в салона на яхтата и бе чул част от разговора.

— Нека аз да поговоря с него.

— Почакай малко, Робърт. Монти иска да говори с теб.

— Сюзън, нямам намерение...

Чу се гласът на Монти:

— Робърт, разбирам, че си в голяма опасност...

Цитатът на годината. Доста слабо казано.

— Може да се каже, че е така.

— Искаме да ти помогнем да се измъкнеш. Няма да те търсят на яхта. Защо не искаш да те вземем?

— Благодаря ти, Монти. Много съм ти задължен. Отговорът ми е „не“.

— Мисля, че грешиш. Тук ще бъдеш в безопасност.

Защо пък толкова иска да ми помогне?

— Благодаря ти. Ще се опитам да се справя сам. Искам пак да говоря със Сюзън.

— Разбира се. — Монти подаде слушалката на Сюзън. — Опитай се да го склониш — настоя той.

Сюзън заговори:

— Моля те, разреши ни да ти помогнем.

— Ти вече ми помогна, Сюзън. Ти си най-хубавото в живота ми. Само искам да знаеш, че винаги ще те обичам. — Той се изсмя нервно. Всъщност „винаги“ може би сега не струва много.

— Ще ми се обадиш ли пак?

— Ако мога.

— Обещай ми.

— Добре, обещавам ти.

Той бавно постави слушалката на мястото. *Защо ѝ причиних това? Защо се забърках аз самият? Ти си сантиментален идиот, Белами.* Робърт се приближи до масата.

— Хайде да ядем.

Поръчаха.

— Чух разговора. Полицията те търси. Вярно е, нали?

Робърт замръзна. *Каква небрежност! Тя ще ми създава неприятности.*

— Просто някакво недоразумение. Аз...

— Не се отнасяй с мен като с глупачка. Просто искам да ти помогна.

Робърт я наблюдаваше внимателно.

Пиа се приведе към него.

— Защото беше щедър към мен. Освен това мразя полицията. Нямах представа как се чувства човек, когато е на улицата и те го преследват и се отнасят с него като с парцал. Арестуват ме за проституция, но ме водят в тъмните си стаички и всички ми се изреждат. Те са животни. Всичко бих дала да съм квит с тях. Всичко. Мога да ти помогна.

— Пиа, нищо не можеш да...

— Във Венеция полицията лесно ще те залови. Ако идеш в хотел ще те хванат. Ако се опиташ да се качиш на кораб, ще ти устроят капан. Но знам едно място, където ще бъдеш в безопасност. Майка ми и брат ми живеят в Неапол. Можем да отседнем в тяхната къща. Полицията никога няма да те потърси там.

За миг Робърт не каза нищо, докато обмисляше нейното предложение. Предложението ѝ беше доста разумно. Много по-безопасно бе да бъде в частна къща, отколкото където и да е другаде, а Неапол е голямо пристанище. Да се измъкне оттам с кораб щеше да бъде лесно. Поколеба се, преди да отговори. Не искаше да излага Пиа на опасност.

— Пиа, ако полицията ме открие, има заповед да ме убият. Ще те вземат за съучастник. Забъркваш се в неприятности.

— Много лесно — отговори Пиа. — Просто няма да им позволим да те открият.

Робърт отговори на усмивката ѝ с усмивка. Вече бе решил.

— Е, добре. Свърши си обета. Отиваме в Неапол.

Полковник Франк Джонсън каза:

— Значи хората ти нямат представа накъде е тръгнал?

Франческо Чезаре отговори с въздишка:

— Засега не. Но е въпрос на време...

— Не разполагаме с време. Проверихте ли къде се намира бившата му жена?

— Бившата му жена? Не виждам каква връзка...

— Значи не сте си подготвили домашното — отсече полковник Джонсън. — Тя е омъжена за човек, който се казва Монти Банкс. Бих Ви препоръчал да го издирите. И то бързо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Тя се влачеше по широкия булевард почти без да съзнава къде върви. Колко ли дни бяха изминали от ужасната катастрофа? Вече бе загубила представа за времето. Беше толкова изтощена, че ѝ бе много трудно да се концентрира. Имаше отчаяна нужда от вода, не от замърсената течност, която пиеха земните жители, а от прясна, бистра, дъждовна вода. Нуждаеше се от чистата течност, която щеше да възроди жизнеността ѝ, щеше да ѝ даде сили да търси кристала. Всъщност умираше.

Залитайки, се блъсна в някакъв човек.

— Ей! Я внимавай къде се...

Човекът бе американец, продавач в магазин. Като я погледна повнимателно се усмихна:

— Виж ти! Така да се блъскаш в хората!

А си мислеше: *Я, каква кукличка!*

— Да, прав сте...

— Откъде си, сладур?

— От седмото слънце на Плеядите.

Той се засмя:

— Обичам момичета с чувство за хумор. Накъде си тръгнала?

Тя поклати глава.

— Не зная. Чужденка съм...

Велики божже. Май тук ще стане нещо.

— Вечеряла ли си?

— Не, не мога да ям вашата храна.

Тази май е съвсем смахната. Но е красавица.

— Къде живееш?

— Никъде.

— Не си ли в хотел?

— Хотел ли? — После се сети: *Кутии за пътуващи чужденци.* —

Не. Трябва да намеря място за спане. Много съм изморена.

Той се усмихваше все по-широко и по-широко.

— Е, татенцето ще се погрижи за това. Защо не отидем в моя хотел. Там разполагам с хубаво, голямо и удобно легло. Така харесва ли ти?

— А, да. Много.

Просто не можеше да повярва на щастието си. *Страхотно! Бас държа, че си я бива като я тръшнеш в сеното.*

Тя го гледаше учудено.

— Леглото ти от сено ли е?

Той я погледна втренчено.

— Какво? Не, не е. Ти обичаш да се шегуваш, нали?

Тя едва държеше очите си отворени:

— Сега можем ли да отидем при леглото?

Той потри ръце.

— Ама, разбира се. Хотелът е тук наблизо, зад ъгъла.

Той взе ключа си от рецепцията и двамата се качиха на асансьора до неговия етаж. Щом влязоха в стаята той попита:

— Искаш ли малко да пийнем? Просто да се поотпуснеш.

Страшно ѝ се искаше да пие, но не някоя от течностите, които можеха да предложат на земята.

— Не — отговори тя. — Къде е леглото?

Велики божже, каква страстна мадама!

— Ей тук, скъпа. — Той я заведе в спалнята. — Наистина ли не искаш да пийнем?

— Не искам.

Той се облиза.

— Тогава, ъ-ъ-ъ, защо не се съблечеш?

Тя кимна. Такива бяха земните обичаи. Свали роклята, която носеше. Нямаше никакво бельо. Тялото ѝ беше свършено.

Той я гледаше като хипнотизиран и каза весело:

— Страшен късмет извадих тази нощ. Ти също.

Така ще те чукам, както досега никой не те е чукал.

Той просто раздра дрехите си и скочи до нея в леглото.

— Ето! Сега ще ти покажа на какво се казва... — изведнъж погледна нагоре. — По дяволите! Забравил съм лампите. — Той понечи да се изправи.

— Няма значение — каза тя сънливо. — Аз ще ги изгася.

Пред очите му тя протегна ръката си, протягаше я все повече и все повече, докато пръстите ѝ не се превърнаха в нещо като зелени филизи, които докоснаха ключа на лампите.

Той остана сам с нея в мрака. Закрещя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Движеха се с голяма скорост по Аутострада дел соле, по пътя за Неапол. Не бяха разговаряли от половин час, всеки потънал в своите мисли. Пиа наруши мълчанието:

— Колко време би искал да прекараш в къщата на майка ми?

— Три-четири дни, ако е удобно.

— Може.

Робърт нямаше намерение да се задържа там повече от една, най-много две нощи. Но това си беше негова работа. Щом намереше сигурен кораб щеше да напусне Италия.

— Нямам търпение да видя семейството си — каза Пиа.

— Само един брат ли имаш?

— Да. Казва се Карло. По-малък е от мен.

— Разправи ми нещо за семейството си, Пиа.

Тя вдигна рамене.

— Няма много за разправяне. Баща ми прекара целия си живот на доковете. Когато бях на петнадесет години върху му падна кран и го смаза. Майка ми беше болна и трябваше да издържам и нея и Карло. Имах приятел във филмовото студио „Чинечита“, който ми осигуряваше второстепенни роли. Плащаха малко и се налагаше да спя с помощник-режисьора. Реших, че и на улицата мога да изкарвам пари. Сега практикувам и двете професии.

Гласът ѝ не издаваше самосъжаление.

— Пиа, сигурна ли си, че майка ти няма да има нищо против, като ѝ доведеш в къщата непознат човек?

— Сигурна съм. Ние с мама сме приятелки. Тя ще се радва, че ме вижда. Много ли я обичаш?

Робърт учудено я погледна:

— Майка ти ли?

— Жената, с която разговаря по телефона в ресторанта. Сюзън.

— Какво те кара да мислиш, че я обичам?

— Гласът ти, когато разговаряше с нея. Коя е тя?

— Приятелка.

— Късметлийка. Де да имаше някой, който така да ме обича. Истинското ти име Робърт Белами ли е?

— Да.

— Офицер ли си?

Този въпрос беше по-мъчен.

— Не съм сигурен, Пиа — отговори той. — Доскоро бях.

— Можеш ли да ми кажеш защо те преследва Интерпол?

Той отговори като подбираще думите си внимателно:

— По-добре е нищо да не ти казвам. Достатъчно неприятности може да имаш само затова, че си с мене. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Така да бъде, Робърт.

Той се замисли за странните обстоятелства, поради които те двамата бяха сега заедно. И се обърна към нея:

— Нека те попитам нещо. Ако узнаеш, че извънземни ще дойдат тук с космически кораби ще се уплашиш ли?

Пиа задържа погледа си върху него.

— Сериозно ли ме питаш?

— Много сериозно.

Тя поклати отрицателно глава.

— Няма да се уплаша. Мисля, че това е много вълнуващо. Смяташ ли, че има извънземни цивилизации?

— Възможно е — каза той предпазливо.

Лицето на Пиа светна.

— Наистина ли? А те дали приличат на хора?

Робърт се засмя.

— Не знам.

— Това има ли нещо общо с полицията, която те преследва.

— Не — отговори Робърт бързо. — Нищо общо няма.

— Ако ти кажа нещо, обещавах ли да не ми се разсърдиш?

— Обещавам.

Когато тя заговори гласът ѝ бе толкова тих, че едва успяваше да долови думите ѝ.

— Мисля, че съм на път да се влюбя в тебе.

— Пиа...

— Зная. Зная, че се държа глупаво. Но досега не съм казвала това на никого. Искам да го знаеш.

— Поласкан съм, Пиа.

— Не ми ли се присмиваш?

— Не, никак. — Той погледна към стрелката, която отчиташе бензина. — Добре ще е, ако скоро намерим бензиностанция.

След петнадесетина минути спряха пред бензиностанция.

— Тук ще заредим — каза Робърт.

— Добре. — Пиа се усмихна. — Мога да се обадя на мама и да ѝ кажа, че пристигам с красив непознат.

Робърт закара колата до колонката и каза на момчето от станцията.

— Il pieno, per favore.^[1]

— Sì, signore.^[2]

Пиа се наведе към Робърт и го целуна по бузата.

— Ще се върна след малко.

Робърт я проследи с очи, докато тя влизаше в бензиностанцията и разменяше монети за телефон.

Много е хубавичка, си мислеше Робърт. И е умна отгоре на всичко. Трябва да внимавам да не я нараня по някакъв начин.

Вътре Пиа набираше номера. Обърна се към Робърт, за да му помахва с ръка и да му се усмихне. Когато телефонистката ѝ се обади тя каза:

— Свържете ме с Интерпол. Незабавно.

[1] Пълно зареждане, ако обичате. (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Да, господине. (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

От мига, в който Пиа бе видяла по телевизията обявата за издирването на Робърт Белами, тя знаеше, че ще бъде богата. Ако международната криминална полиция Интерпол издирва Робърт, за него положително е определена голяма награда. А тя бе единственият човек, който знаеше къде се намира той! Цялата награда щеше да бъде нейна. Тя бе действала почти гениално като го убеди да отиде в Неапол, където можеше да го държи под око.

Мъжки глас се обади по телефона:

— Интерпол. Мога ли да Ви помогна с нещо?

Сърцето на Пиа блъскаше в гърдите ѝ. Тя погледна през стъклото на витрината, за да се увери, че Робърт е все още до колонката.

— Да, можете. Нали издирвате човек, който се нарича Робърт Белами?

Мълчание на отсрещната страна на жицата.

— Кой се обажда, моля?

— Няма значение. Издирвате ли го, или не?

— Трябва да Ви свържа с друг колега. Моля не прекъсвайте връзката. — Служителят от Интерпол се обърна към помощника си. — Засечете обаждането! Веднага!

— Пълно зареждане, ако обичате.

— Да, господине.

След тридесет секунди Пиа разговаряше с някакъв висш служител.

— Да, синьора. С какво мога да Ви бъда полезен?

Глупак такъв! Аз на тебе ще бъда полезна, а не ти на мене!

— Зная къде е Робърт Белами. Искате ли го, или не?

— Но, разбира се, госпожо, искаме да го намерим. А Вие казвате, че... разполагате с него?

— Точно така. В момента той е с мен. Каква му е цената?

— Награда ли имате предвид?

— Разбира се, че награда. — Тя отново погледна през стъклото.
Що за идиоти са тия?

Служителят даде знаци на помощника си да ускори операциите по засичането.

— Все още не сме определили сумата, госпожо, така че...

— Добре де, определете я сега. Бързам.

— Каква награда очаквате от нас?

— Не зная. — Пиа се замисли за момент. — Какво ще кажете за петдесет хиляди долара?

— Петдесет хиляди долара са много пари. Ако ми кажете къде се намирате, можем да дойдем при Вас и да се споразумеем...

Сигурно ме мисли за малоумна.

— Не. Или веднага ще се съгласите да ми платите сумата, която искам, или... — Пиа погледна навън и видя, че Робърт се приближава към бензиностанцията. — По-скоро. Да или не?

— Добре, синьора, съгласни сме да Ви заплатим...

Робърт влезе и се запъти към нея. Пиа бързо заговори:

— Ще пристигнем навреме за вечеря, мамо. — Ще го харесаш. Много е симпатичен. Добре. Скоро ще се видим. Чао.

Пиа затвори телефона и се обърна към Робърт:

— Мама умира от нетърпение да те види!

В главната квартира на Интерпол висшият служител питаше:

— Засякохте ли връзката?

— Да. Обадиха ни се от бензиностанцията по Аутострада дел соли. Изглежда, че карат към Неапол.

Полковник Франческо Чезаре и полковник Франк Джонсън разучаваха карта, закачена на стената в кабинета на Чезаре.

— Неапол е голям град — коментираше полковник Чезаре. — Има хиляди места, където може да се укрие.

— А жената?

— И представа нямаме коя е.

— Защо не я идентифицираме? — попита полковник Джонсън.

Чезаре го изгледа озадачено:

— Как?

— Ако Белами е искал набързо да си намери спътничка за прикритие, какво би направил според Вас?

— Вероятно би взел някоя проститутка.

- Правилно. Откъде да започнем?
— От Тор ди Унто.

Караха бавно по Поседжата Аркеолоджика и наблюдаваха учениците, които предлагаха стоката си. Освен полковник Чезаре и полковник Джонсън в колата бе и капитан Белини, полицейският началник на този район.

— Няма да стане лесно — казваше Белини. — Всички са конкурентки помежду си, но когато работата опре до полицията се обединяват като истински сестри. Няма да искат да говорят.

— Ще видим — каза полковник Джонсън.

Белини нареди на шофьора да паркира до бордюра и тримата излязоха от колата. Проститутките ги оглеждаха предпазливо. Белини се доближи до една от тях.

— Добър ден, Мария. Върви ли?

— Ще потръгне, ако се разкарате.

— Не смятаме да се задържаме. Само искам да ти задам един въпрос. Търсим американец, който миналата вечер е отвел със себе си едно момиче. Предполагаме, че са тръгнали на някакво пътешествие. Искаме да знаем, кое е това момиче. Можеш ли да ни помогнеш? — Той извади от джоба си снимка на Робърт.

Няколко проститутки ги бяха заобиколили и слушаха какво си говорят.

— Не мога да ви помогна — отговори Мария, — но познавам човека, който може да ви бъде от помощ.

Мария посочи с пръст магазинче на отсрещната страна на улицата. На витрината имаше фирмен надпис. „Гледачка. Хиромантка.“

— Мадам Лучия ще ви помогне.

Момичетата се изкискаха одобрително.

Капитан Белини ги изгледа и каза:

— Така значи. Обичаме шегичките. Е добре, и ние ще се пошегуваме и се надявам, че ще ви хареса. Тези двама господа искат много да узнаят името на момичето, което е заминало с американеца. Ако не я познавате, предлагам да поговорите с приятелките си и да

откриете някоя, която я познава. Когато научите името, ми се обадете по телефона.

— Защо пък да ви се обаждаме — попита едно от момичетата с нагло упорство в гласа.

— Ще видите защо.

След един час направиха хайка за всички проститутки в Рим. Патрулни коли хвърчаха из града и прибираха всички проститутки и сутеньори. Навсякъде се разнасяха протестни крясъци.

— Нямате право... Плащам такса за полицейска закрила.

— От пет години това си е мой район!...

— На теб и на приятелите ти винаги бутам без пари! Ама че благодарност!

— За какво ви плащаме данъци?!

На следния ден по улиците почти не се мяркаха проститутки, всички бяха в участъците.

Чезаре и полковник Джонсън седяха в кабинета на капитан Белини.

— Няма да е лесно да ги държим дълго в участъците — предупреждаваше ги капитан Белини. — Освен това причиняваме загуби на туристическата индустрия.

— Не се безпокойте — отговори полковник Джонсън. — Някоя ще проговори. Само ги дръжте в напрежение.

Късно след обед късметът им проработи. Секретарката на капитан Белини им съобщи, че някакъв господин Лоренцо иска да разговаря с тях.

— Пуснете го да влезе.

Господин Лоренцо беше облечен в много скъп костюм, а на три от пръстите му имаше пръстени с диаманти.

— Какво може да направим за Вас? — попита Белини.

Лоренцо се усмихна.

— Не вие, а аз мога да направя нещо за вас. Някои от хората ми ме уведомиха, че издирвате едно от момичетата, което е заминало с американец, и тъй като ние винаги сме искали да сътрудничим на властите, си помислихме, че евентуално бих ви съобщил името й.

Полковник Джонсън попита:

— Как се казва?

Лоренцо не обърна внимание на въпроса.

— Разбира се, аз съм уверен, че вие бихте изразили признателността си като освободите моите момичета и техните приятелки.

Полковник Чезаре се намеси:

— Не се интересуваме от вашите курви. Искаме само името на момичето.

— Това, което казвате ме задоволява, сър. Винаги за мен е било удоволствие да имам работа с разумни хора. Знам, че...

— Името, Лоренцо!

— А да, разбира се. Казва се Пиа. Пиа Вали. Американецът е прекарал с нея една нощ в хотел „Линкроцо“, а на сутринта са заминали. Тя не е от моите момичета. Ако мога така да се изразя...

Белини вече беше на телефона.

— Донесете досието на Пиа Вали. Веднага!

— Надявам се, че вие, господа, ще изразите благодарността си...

Белини вдигна поглед към него и добави в слушалката:

— Прекратете операция „Проститутки“.

След пет минути досието на Пиа Вали бе върху бюрото на Белини.

— Започнала е да упражнява професията на петнадесет години. Оттогава е била арестувана около десет пъти. Тя...

— Откъде е родом? — прекъсна го полковник Джонсън.

— От Неапол. — Двамата мъже се спогледаха. — Там живеят майка ѝ и брат ѝ.

— Може ли да научите адреса?

— Ще проверя.

— Проверете. И то веднага.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Вече приближаваха предградията на Неапол. Стари жилищни блокове, от прозорците на всеки от които висяха прани дрехи — приличаха на бетонни планини, върху които развяват разноцветни знамена.

Пиа попита:

— Бил ли си някога в Неапол?

— Веднъж — отговори Робърт през зъби. Сюзън седи до мен и се киска докато казва: „Скъпи, чувала съм, че Неапол е порочен град. Можем ли и ние да се отдадем на порока, любими?“. „Ще измислим някои нови пороци“, бе отговорил той.

Пиа бе вперила очи в него:

— Да не ти е лошо?

Робърт се върна към действителността.

— Много съм добре.

Караха покрай пристанището в залива, край Кастел дел Ово, пустият замък край брега.

Когато стигнаха до Виа Толедо, Пиа възбудено каза:

— Свий в тази улица!

Навлизаха в Спаканаполи — старата част на града. Пиа каза:

— Ето я, горе пред нас. Завий наляво по Виа Бенедето Кроче.

Робърт последва съвета ѝ. Тук трафикът беше още по-тежък, а шумът бе просто оглушителен. Беше забравил колко шумен може да бъде Неапол. Намали скоростта, за да не прегази пешеходец или куче, тъй като те просто тичаха пред колата, като да бяха надарени с безсмъртие.

— А сега завий надясно — насочваше го Пиа — по Пиаца дел Плебишито.

Движението бе още по-голямо, а къщите — още по-очукани.

— Стоп! — извика Пиа.

Робърт спря пред някакви мизерни магазини. Огледа се и попита:

— Майка ти тук ли живее?

— Не — отговори Пиа. — Не, разбира се.

Тя се пресегна и натисна клаксона. Миг по-късно от един от магазините излезе млада жена. Пиа изскочи от колата и се затича срещу нея. Прегърнаха се.

— Изглеждаш прекрасно! — възкликна жената. — Сигурно печелиш добре.

— Ами да. — Пиа показва китката си. — Виж новата ми гривна!

— Това истински смарагди ли са?

— Разбира се, че са истински.

Жената извика на някого, който беше вътре в магазина:

— Една! Хайде излез! Я виж кои е дошъл!

Робърт не можеше да повярва на очите си:

— Пиа...

— Ей сега, скъпи — прекъсна го тя. — Трябва да се обадя на приятелите си!

След малко вече десетина жени бяха заобиколили Пиа и се възхищаваха на гривната ѝ, докато Робърт седеше безпомощно в колата и скърцаше със зъби.

— Луд е по мене — ги уведомяваше Пиа. После се извърна към Робърт. — Вярно е, нали скъпи?

На Робърт му се щеше да я удуши, но нямаше какво да прави.

— Вярно е. Сега можем ли да си тръгнем, Пиа?

— След малко.

— Веднага! — отсече Робърт.

— Е, добре. — Пиа се обърна към приятелките си. — Сега трябва да тръгваме. Имаме важна среща. Чао!

Пиа седна в колата до Робърт, а жените останаха да гледат как фиатът се отдалечава.

Пиа щастливо сподели:

— Те са ми стари приятелки.

— Прекрасно. Къде е къщата на майка ти?

— О, тя не живее в града.

— Какво?

— Живее в малка селска къща извън града, на около половин час оттук.

Селската къща се намиреше в южните предградия на Неапол, стара каменна постройка встрани от пътя.

— Ето я! — възкликна Пиа. — Не е ли хубава?

— Да. — Робърт беше доволен, че къщата се намира далеч от центъра на града. Нямаше защо да тръгнат да го търсят тук. Пиа беше права. Къщата е съвършено безопасна.

— Приблжиха се до входната врата и преди още да стигнат майката на Пиа стоеше на прага и им се усмихваше. Беше възрастно копие на дъщеря си, слаба и с посивели коси, с лице набръчкано от грижи.

— Пиа, cara! Mi sei mancata!^[1]

— И ти ми липсваше, мамо. Това е приятелят, за когото ти споменах по телефона, че ще доведе вкъщи.

Мама не се смути ни най-малко.

— А, да. Добре дошъл мистър...

— Джоунс — отговори Робърт.

— Влизайте, влизайте.

Влязоха в гостната. Голяма стая, удобна и непретенциозна, претъпкана с мебели. Влезе момче на около двадесет години. Нисък, тъмнокос, със слабо мрачно лице и блуждаещи кафяви очи. Носеше джинси и яке, върху което имаше надпис „Червените дяволи“. Лицето му светна, когато видя сестра си.

— Пиа!

— Здравей, Карло.

Братът и сестрата се прегърнаха.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да ви навестя за няколко дни. — Тя се обърна към Робърт. — Това е брат ми Карло. Карло, запознай се с мистър Джоунс.

— Карло го измерваше с очи.

— Здравейте.

Мама каза:

— За влюбените ще приготвя хубава спалня в задната част на къщата.

Робърт се намеси:

— Ако нямате нищо против... Всъщност, ако разполагате с още една свободна стая, бих предпочел да ме настаните в самостоятелна спалня.

Настъпи неловко мълчание. Погледите на тримата бяха вперени в Робърт.

— Хомо ли е? — запита мама на италиански.

Пиа вдигна рамене в знак, че няма представа. Но беше сигурна, че Робърт не е хомосексуален.

Мама изгледа Робърт.

— Както желаете — после отново прегърна Пиа. — Толкова се радвам, че те виждам. Ела в кухнята. Ще приготвя кафе.

В кухнята Мама се провикна:

— Страхотно! Къде го намери. Изглежда много богат. И каква гривна носиш! Сигурно струва цяло състояние. Велики боже! Тази вечер ще сготвя галавечеря. Ще поканя всички съседни, за да се запознаят с твоя...

— Не, мамо. Не трябва да правиш това.

— Но, мила. Защо да не се похвалим с късмета ти? Всичките ни приятели ще бъдат толкова доволни!

— Мамо, мистър Джоунс иска да си почине за няколко дни. Никакви увеселения! Никакви съседни!

Мама въздъхна!

— Е, добре. Както искате...

Ще уредя да го заловят вълн от къщи, за да не тревожим Мама.

Карло също беше забелязал гривната.

— Ама че гривна! А смарагдите са истински, нали? За сестра ми ли я купи?

Нещо в поведението на момчето подразни Робърт.

— Попитай я.

Пиа и Мама влязоха откъм кухнята. Мама погледна Робърт:

— Сигурен ли си, че не искаш да спиш с Пиа?

Робърт се смути.

— Благодаря Ви. Не.

Пиа каза:

— Сега ще ти покажа спалнята. — Заведе го в голяма удобна спалня с двойно легло по средата на стаята.

— Робърт, да не се боиш какво може да си помисли мама, ако спим заедно? Тя знае с какво се занимавам.

— Не е заради това — отговори Робърт. Всъщност... — Не можеше да й обясни по никакъв начин. — Съжалявам, аз...

Гласът на Пиа беше леден.

— Няма значение.

Без да знае защо, чувстваше се обидена. Вече два пъти той отказваше да спи с нея. *Така му се пада. Заслужава да го предам на полицията*, си мислеше тя. И все пак изпитваше някакво досадно чувство на вина. Той наистина беше много мил. Но петдесет хиляди долара си бяха петдесет хиляди долара.

На Мама ѝ се приказваше по време на вечерята, но Пиа, Робърт и Карло бяха мълчаливи, всеки се бе затворил в себе си. Робърт усилено подготвяше плана си за бягство. Утре. Ще слеза до доковете и ще намеря кораб, с който да се измъкна оттук. Пиа си мислеше, че трябва да се обади по телефона. *Ще позвъня някъде от града, за да не може полицията да открие къщата. Сигурно тоя е лесен.*

Когато свършиха, жените отидоха в кухнята. Робърт остана насаме с Карло.

— Ти си първият мъж, когото сестра ми води тук — започна Карло. — Сигурно много те харесва.

— И аз я харесвам.

— Така ли? А ще се грижиш ли за нея?

— Мисля, че сестра ти сама може да се грижи за себе си.

Карло се усмихна самодоволно.

— Аха. Знам, че може.

Чужденецът срещу него бе добре облечен, ясно бе, че е богат. *Защо идва тук, като би могъл да преспи в някой луксозен хотел?* Единственото обяснение, според Карло бе, че този човек се крие. А от това можеха да се направят интересни изводи. Когато богат човек се крие, няма начин да не може да се изкарат някакви пари от цялата история.

— Откъде сте? — попита Карло.

— Ами, не живея на определено място — любезно отговори Робърт. — Често пътувам.

Карло кимна.

— Да, разбирам.

Ще разбере от Пиа кой е той. Сигурно някой иска да плати за него много пари, а ние с Пиа може да си ги разделим.

— С бизнес ли се занимавате? — попита Карло.

— Вече не. Отказах се.

Няма да е толкова трудно да го накараме да проговори, реши Карло. Лука, шефът на Червените дяволи можеше да го разфасова за нула време.

— Колко ще останете тук?

— Мъчно мога да Ви отговоря. — Любопитството на момчето вече изнервяше Робърт.

Пиа и майка ѝ се върнаха от кухнята.

— Искате ли още кафе? — попита Мама.

— Не, благодаря Ви. Вечерята беше прекрасна.

Мама се усмихна.

— Нищо особено не беше. Утре ще си направим истински пир.

— Добре.

Дотогава щеше да си е отишъл. Той стана от масата.

— Ако не възразявате, бих желал да си легна. Много съм уморен.

— Разбира се — каза Мама. — Лека нощ.

— Лека нощ.

И тримата гледаха как Робърт отива в спалнята. Карло се ухили.

— Тоя смята, че не си достойна да спиш с него, а?

Фразата бе предназначена да уязви Пиа и ефектът бе постигнат. Тя нямаше нищо против, ако Робърт беше хомосексуалист, но бе го чула как разговаря със Сюзън и си имаше свое мнение по въпроса. Ще го наредя добре!

Робърт лежеше в леглото и обмисляше следния си ход. Фалшивата диря, която бе оставил благодарение на кредитната карта, му бе спечелила малко време, но вече не разчиташе много на това. Сигурно досега бяха заловили червения камион. Хората, които го преследваха, бяха безмилостни и умни. Дали министър-председателите на всички правителства в света бяха замесени в мащабната операция за залавянето му по фалшиво обвинение? Или пък имаше някаква организация вътре в организациите, конспиративна група вътре в службите за сигурност, която незаконно действа на своя глава? Колкото повече мислеше, толкова по-реална му се струваше мисълта, че ръководителите на правителствата може би не знаеха какво всъщност става. Винаги му се бе струвало странно, че адмирал Уитакър бе внезапно пенсиониран от Службата за морско разузнаване и бе изпратен в глуха линия. Но ако приемеше, че някой, който е знаел, че

Уитакър никога няма да участва в конспирацията, го е принудил да напусне, нещата идваха на мястото си. Трябва да се свържа с адмирала, реши Робърт. Само на него можеше да разчита, че ще се добере до истината за това, което ставаше. *Утре*, повтаряше си Робърт. *Утре*. После затвори очи и заспа.

Събуди го скърцане на врата. Веднага седна в леглото разтревожен. Някой се доближаваше до леглото. Мускулите му се изпънаха, пригответи се за скок. Тогава усети парфюма и тялото ѝ до себе си.

— Пиа... Какво смяташ, че...

— Ш-ш-ш-т! — Тялото ѝ се притискаше в неговото. Беше гола. — Почувствах се самотна — пошепна тя. Притисна се още по-плътно до него.

— Съжалявам, Пиа. Аз... аз нищо не мога да направя за теб...

Пиа отговори:

— Така ли? Тогава аз ще направя нещо за тебе. — Гласът ѝ беше нежен.

— Няма смисъл. Нищо няма да стане. — Робърт изпитваше отчайващо чувство на безсилие. Искаше да спести и на двамата разочарованието от несполуката.

— Не ме ли харесваш, Робърт? Не смяташ ли, че имам хубаво тяло?

— Да, хубаво е. — Истина беше. Чувстваше топлината на това тяло, което все повече и повече се притискаше към него.

Тя го галеше нежно, пръстите ѝ пробягваха по гърдите му и се насочваха към слабините му.

Трябваше да я спре, преди да се повтори унизителния провал.

— Пиа, не мога да те любя. Вече не мога да бъда с жена откакто... отдавна.

— Няма нужда да правиш нищо, Робърт — отговори тя. — Само искам да си поиграя. Обичаш ли, когато си играят с тебе?

Не чувстваше нищо. Проклетата да бъде Сюзън! Тя не само го бе лишила от себе си. Беше го лишила от мъжеството му.

Пиа се плъзгаше надолу по тялото му.

— Обърни се! — нареди му тя.

Всъщност тя го преобърна, докато той лежеше и проклинаше Сюзън и своята импотентност. Чувстваше как езикът на Пиа се движи

по гърба му, описвайки малки деликатни кръгчета, все по-надолу и по-надолу. Пръстите ѝ леко прелитаха върху кожата му.

— Пиа...

— Ш-ш-шт.

Усещаше, как езикът ѝ описва спирали, все по-дълбоко и по-дълбоко и започна да чувства възбуда. Опита се да се раздвижи.

— Ш-ш-ш-шт. Стой мирно!

Езикът ѝ бе нежен и топъл, усещаше гърдите ѝ притиснати до кожата си. *Ето*, мислеше той. *Ето. Господи, ето!* Усещаше, че членът му нараства и се втвърдява като камък. Вече не можеше да търпи, сграби Пиа и я преобърна. Тя го опипа и се задъха.

— Велики боже. Огромен е! Искам те в мене!

Миг по-късно Робърт изпълни желанието ѝ, пак и пак, чувстваше се като наново възвърнат към живот. Пиа бе и опитна, и страстна и Робърт изпитваше пълната наслада от кадифения допир. Тази нощ се любиха три пъти. Накрая заспаха.

Ден осемнадесети

Неапол, Италия

Сутринта, когато бледата светлина проникна през прозореца, Робърт се събуди. Прегърна Пиа силно и прошепна:

— Благодаря ти!

Пиа се усмихна дяволито.

— Как се чувстваш?

— Прекрасно — отговори Робърт. Беше вярно.

Пиа се притисна към него.

— Страшен звяр си!

Робърт се ухили:

— Имаш благотворно влияние върху самочувствието ми.

Пиа седна и заговори сериозно:

— Ти не си контрабандист на наркотици, нали?

Въпросът ѝ беше наивен.

— Не съм.

— Но Интерпол те преследва!

Това беше по-близо до истината.

— Да.

Лицето ѝ светна:

— Разбрах! Ти си шпионин!

Беше възбудена като дете.

Робърт не можа да удържи смеха си.

— Шпионин ли съм? — а си помисли: *Когато децата твърдят нещо...*

— Признай си! — настоя Пиа. — Шпионин си, не е ли вярно?

— Да — отговори Робърт сериозно. — Шпионин съм.

— Знаех си! — Очите на Пиа блестяха. — Защо не ми разправиш някои тайни?

— Какви тайни?

— Ами, ти знаеш. Шпионски тайни — кодове и такива, неща. Обичам да чета шпионски романи. Винаги съм чела шпионски романи.

— Наистина ли?

— Да, да. Но те са измислени. Ти, знаеш истински неща, нали? Сигнализацията, която използват шпионите. Разрешено ли ти да ми кажеш само мъничко?

Робърт каза сериозно:

— Всъщност не би трябвало да го правя, но смятам, че няма риск ако ти разправам само мъничко. — *Какво мога да ѝ разправам, на което да повярва? Може би стария номер с щорите?*

— Старият номер с щорите? — Тя го гледаше с широко отворени очи.

— Да. — Робърт посочи един от прозорците на спалнята. — Ако всичко е наред, ти оставяш щорите вдигнати. Ако има опасност, спускаш ги. Това е сигнал, с който предупреждаваш своя агент да не идва.

— Това е прекрасно! — каза Пиа възбудено. — Никога не съм чела за този номер в книга.

— Разбира се — отговори Робърт. — Това е много таен номер.

— На никого няма да казвам — обеща Пиа. — А нещо друго?

— Какво друго? — Робърт се замисли за момент.

— Е, съществува и номер с телефона.

Пиа се прилепи до него.

— Разкажи ми.

— Ами... да речем, че твой съучастник — шпионин ти се обажда, за да провери дали всичко е наред. Той пита: „Там ли е Пиа?“.

Ако всичко е наред, отговаряш: „На телефона е Пиа“. Но ако има някакъв проблем казваш: „Сбъркали сте номера“.

— Чудесно! — възкликна Пиа.

Инструкторите ми в Школата за сигурност биха получили инфаркт, ако чуят какви глупости дрънкам.

— Не можеш ли да ми разправиш още нещо? — попита Пиа.

Робърт се засмя.

— Мисля, че за една сутрин тайните ти стигат.

— Добре. — Тя отърка тялото си в неговото. — Искаш ли да вземеш душ?

— С удоволствие.

Търкаха се един друг със сапун под горещата вода, а когато Пиа разтвори краката му и започна да го мие, той отново усети прилив на желание. Любиха се под душа.

Докато Робърт се обличаше, Пиа надяна някакъв пенъоар и каза:

— Ще приготвя закуска.

Карло я чакаше в трапезарията.

— Разправи ми нещо за приятеля си.

— Какво да ти разправам?

— Къде го камери?

— В Рим.

— Сигурно е много богат, щом ти е купил гривна от смарагди.

Тя вдигна рамене.

— Харесва ме.

— Знаеш ли какво си мисля? — започна Карло. — Мисля, че приятелят ти бяга от някого. Ако кажем на когото трябва, ще падне голяма награда.

Пиа се приближи към брат си, очите ѝ мяха светкавици.

— Не се набърквай в тази работа, Карло.

— Така значи. Той наистина бяга.

— Слушай, пикльо такъв. Предупреждавам те — гледай си работата. — Пиа нямаше намерение да разделя наградата с когото и да е.

— Всичко за себе си ли искаш, сестричке? — с упрек я попита Карло.

— Не. Нищо не разбираш, Карло.

— Не разбирам ли?

Пиа каза сериозно:

— Ще ти кажа истината. Той бяга от жена си. Мистър Джоунс бяга от жена си. Тя е наела детективи да го следят. Това е всичко.

Карло се усмихна.

— А защо не ми каза това по-рано? От това сделка не става. Не ме интересува.

— Правилно — отговори Пиа.

А Карло си мислеше: *Трябва да узная кой всъщност е той.*

По телефона се обади Янус.

— Вече разполагате ли с информация?

— Знаем, че Белами е в Неапол.

— Имате ли хора там?

— Да. В момента го издирват. Имаме следа. Той пътува с проститутка, чието семейство живее в Неапол. Предполагаме, че са отишли при роднините ѝ. Следим ги.

— Дръж ме в течение.

В Неапол, в Службата за квартирна регистрация, издирваха адреса на майката на Пиа. Агенти на службите за сигурност и неаполски полицаи кръстосваха града, за да търсят Робърт. Карло кроеше свои собствени планове по отношение на Робърт. Пиа се канеше отново да телефонира на Интерпол.

[1] Пиа, скъпа! Липсваше ми! (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Опасността, надвиснала във въздуха бе просто осезателна. Робърт имаше чувството, че би могъл да протегне ръка и да я докосне.

Пристанището приличаше на бръмчащ кошер, непрекъснато се товареха и разтоварваха кораби. Имаше и нещо друго: из кейовете хвърчаха полицейски коли, а униформени полицаи и детективи, в чиято самоличност никой не би се усъмнил, разпитваха докери и моряци. Това концентриране на преследвачи бе твърде неочаквано за Робърт. Като че всички знаеха, че той се намира в Неапол; невъзможно би било да концентрират толкова много хора във всеки от градовете на Италия. Робърт не си направи труда да излезе от колата. Обърна и се отдалечи от доковете. Лесният на пръв поглед план — да наеме товарен кораб, който отива във Франция, сега бе прекалено опасен. По някакъв начин го бяха проследили. Той отново прецени възможностите си. Прекалено рисковано бе да се движи с кола на каквото и да е разстояние. Полицията сигурно бе блокирала кръстовищата в града. Доковете се охраняваха. Това означаваше, че се охраняват и гарите и летищата. Бе попаднал в примка и тя се затягаше.

Робърт се сети за предложението на Сюзън: „Тъкмо потеглихме от брега на Гибралтар. Можем да се върнем и да те вземем откъдето кажеш. Вероятно това е единственият ти шанс за бягство“. Никак не искаше да излага Сюзън на опасност, но не можеше да измисли никаква алтернатива. Това бе единственият начин да се измъкне. Нямахше да го търсят на частна яхта. *Ако успея да измисля как да се добера до „Халкион“, си мислеше той, те могат да ме свалят някъде на марсилския бряг и тогава ще мога да се придвижа сам. По този начин няма да ги излагам на опасност.*

Паркира колата пред малък ресторант в странична уличка и влезе, за да се обади по телефона. След пет минути получи връзка с „Халкион“.

— Моля, повикайте госпожа Банкс.

— За кого да доложам?

Монти си е взел чуден хубостник да му отговаря на телефоните!

— Предайте й само, че се обажда стар приятел.

Миг по-късно чу гласа й:

— Робърт... ти ли си?

— Черният гологан...

— Значи... не са те арестували, нали?

— Не, Сюзън — трудно му бе да й зададе решителния въпрос. — Твоето предложение още в сила ли е?

— Разбира се, че е. Кога...

— Може ли да се доближите до Неапол през нощта.

Сюзън се поколеба.

— Не зная. Почакай малко.

Робърт чуваше гласовете им, обсъждаха въпроса. После Сюзън отново се обади:

— Монти казва, че нещо в мотора не е наред, но можем да стигнем до Неапол за два дни.

Проклятие! Всеки ден прекаран тук увеличаваше шансовете им да го заловят.

— Много добре. Удобно е за мен.

— Как да те намерим?

— Ще се свържа с вас.

— Робърт, моля те, пази се!

— Това и правя. Опитвам се.

— Няма да позволиш да ти се случи нещо, нали?

— Не, няма. И на теб няма да се случи.

Щом затвори телефона, Сюзън се обърна усмихната към мъжа си:

— Ще дойде на яхтата!

Час по-късно в Рим Франческо Чезаре подаде на полковник Джонсън телеграма. Изпратена от „Халкион“. Гласеше:

„Белами идва на борда на «Халкион». Ще ви държим в течение“.

Не беше подписана.

— Наредих да подслушват всички разговори от и към „Халкион“
— каза Чезаре. — Щом Белами се качи на яхтата, ще го заловим.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Колкото повече мислеше Карло Вали, толкова по-уверен бе, че ще направи голям удар. Детските приказки, които му разправяше Пиа, че американецът бягал от жена си, бяха дивотия. Мистър Джоунс бягаше, вярно бе, но бягаше от полицията. Сигурно за него бе определена награда. Може би наградата бе голяма. Трябваше да се пипа много внимателно. Карло реши да обсъди всичко с Марио Лука, шефът на Червените дяволи.

Рано сутринта Карло възседна своята веспа и запраши по Виа Сорчела, зад Пиаца Гарибалди. Спря се пред поочукан жилищен блок и натисна звънеца над счупена пощенска кутия, върху която се четеше името „Лука“. Миг по-късно някой изрева в отговор:

— Кой идиот се е довялякъл?

— Карло е. Трябва да говоря с теб, Марио.

— В този сутрешен час е хубаво да бъдем добри. Хайде, качи се. Домофонът даде сигнал и Карло се качи.

Марио стоеше гол пред отворената врата. В дъното на стаята Карло съгледа момиче в леглото.

— Какво, по дяволите, правиш тук толкова рано?

— Не можах да спя, Марио. Страшно съм възбуден. Мисля, че съм по следите на нещо голямо.

— Така ли? Я влез.

Карло влезе в малкия разхвърлян апартамент.

— Снощи сестра ми доведе вкъщи един баровец.

— Е, и? Сестра ти е курва. Нейна си...

— Да, но тоя е богат. И освен това се крие.

— От кого се крие?

— Не зная. Но ще науча. Мисля, че за него е определена награда!

— Защо не питаш сестра си?

Карло се намръщи.

— Пиа иска всичко за себе си. Трябва да видиш каква гривна ѝ е купил. Смарагди...

— Гривна ли? Колко струва?

— Ще ти кажа. Ще я продам още тази сутрин.

Лука седеше замислен.

— Виж какво ще те посъветвам, Карло. Защо да не вземем да си поговорим с приятеля на сестра ти? Да го вземем и да го закараме в клуба.

„Клубът“ беше изоставен склад в квартала Санита. В него имаше стая със страхотна звукоизолация.

Карло се усмихна.

— Добре. Съвсем лесно ще ми бъде да го закарам там.

— Ще го чакаме — каза Лука. — Ще си поговорим с него. Надявам се, че гласът му е хубав, защото ще се наложи да пропее.

Когато Карло се върна вкъщи, мистър Джоунс си беше отишъл. Карло изпадна в паника.

— Къде ти отиде приятелчето? — попита той сестра си.

— Каза, че има работа в града. Ще се върне. Защо?

Карло се усмихна насила.

— Просто съм малко любопитен.

Карло изчака докато майка му и сестра му влязат в кухнята да приготвят обяда и бързо се вмъкна в стаята на Пиа. Намери гривната скрита в бельото в някакво чекмедже. Бързо я натика в джоба си и вече излизаше, когато майка му излезе от кухнята.

— Карло, няма ли да останеш за обяд?

— Не, имам среща, мамо. Ще се върна по-късно.

Качи се на мотора и потегли към квартал „Спаньоло“. *Може гривната да е фалшива, си мислеше той. Може и да е някакво стъкло. Надявам се, че не се показах като последен глупак пред Лука.* Паркира мотоциклета пред бижутерско магазинче, с фирма, върху която пишеше: „Orologia“. Собственикът Гамбино беше възрастен човек, набръчкан, със зле прикрепена черна перука и изкуствени зъби. Вдигна очи, когато Карло влезе.

— Добро утро, Карло. Рано си станал.

— Тъхъ.

— Какво ми носиш днес?

Карло извади гривната и я постави на тезгяха.

— Ето това.

Гамбино я взе и колкото повече я разглеждаше, толкова по-големи ставаха очите му.

— Откъде си взел това?

— Една богата леля почина и ми я завеща. Струва ли нещо?

— Може и да струва — отговори Гамбино предпазливо.

— Я не ме занасяй!

Гамбино изглеждаше засегнат.

— Някога да съм те лъгал?

— Винаги!

— Вие младежите все майтапи си правите. Виж какво, Карло. Не мисля, че сам ще се оправя с тази вещ. Много е ценна.

Сърцето на Карло спря за миг.

— Така ли?

— Ще видя дали ще мога да се отърва от нея. Ще ти се обадя довечера по телефона.

— Окей — отговори Карло и грабна гривната. — Това остава при мен докато не ми се обадиш.

Когато излезе от магазина Карло хвърчеше. *Правилно бе познал! Иначе за какъв дявол да подарява скъпа гривна на някаква курва!*

Гамбино наблюдаваше как Карло се отдалечава. *В каква скапана история са се забъркали тези идиоти?* Измъкна изпод тезгяха циркуляр на съобщение, което бяха разпратили до всички заложни къщи. То съдържаеше описание на гривната, която току-що бе видял. Странното бе, че в долната част на листа вместо номера на полицията, на който обикновено приканваха да се обади всеки, който знае нещо, имаше инструкция: „Незабавно уведомете СИФАР“. Гамбино не би обърнал внимание на обикновено полицейско издирване и никога и окото не му бе мигвало от такива съобщения. Знаеше обаче достатъчно много за „СИФАР“, за да си мисли, че човек може да се съпротивлява срещу тях. Не му се щеше да изгуби печалбата от гривната, но нямаше намерение да си рискува кожата. С неохота пое телефонната слушалка и набра посочения в циркуляра номер.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Из въздуха се носеше страх, завихряха се смъртоносни призраци. Преди години Робърт бе ходил по служба в Борнео и преследвайки предател бе навлязъл дълбоко в джунглата. Беше през октомври, през сезона, наречен „мусим такут“, традиционния сезон на лова на човешки глави, през който туземците живееха обхванати от ужас от „Бали Саланг духът-кръволок“, който ги преследва. Това бе сезонът на убийствата. А сега, за Робърт, Неапол се бе превърнал в джунглите на Борнео. Смъртта витаеше из въздуха. *Не се предавай сам на силите на мрака*, си мислеше Робърт, *Първо трябва да ме хванат*. Как всъщност го бяха проследили дотук? Пиа! Сигурно са го следили чрез Пиа. *Трябва да се върна в къщата и да я предупредя*, реши Робърт. *Но първо трябва да се измъкна оттук*.

Тръгна към предградията на града, там, където започваше аутострадата, с надеждата, че по някакво чудо районът ще бъде чист. Забеляза полицейската блокада на около половин километър от аутострадата. Незабавно сви назад и пое към центъра на града. Караше бавно, концентрираше се и се опитваше да се постави на мястото на преследвачите си. Сигурно бяха блокирали всички изходи от Италия; щяха да претърсват всеки кораб, който напуска страната. Внезапно у него се оформи план. „Нямаха никаква причина да претърсват корабите, които не напускат Италия. Това е шанс!“, си мислеше той. Отново се насочи към пристанището.

Камбанката над вратата на бижутерския магазин дрънна и Гамбино погледна към входа. В магазина влязоха двама мъже в тъмни костюми. Не бяха клиенти.

— Какво обичате?

— Господин Гамбино?

Усмивка разкри изкуствените му зъби.

— Да.

— Обадили сте се за смарагдовата гривна.

СИФАР. Чакаше ги. Но този път той беше почти герой.

— Да, аз бях. Като гражданин-патриот счетох, че е мой дълг...

— Спести си тия глупости. Кой я донесе?

— Младеж на име Карло.

— Остави ли я?

— Не, взе си я.

— Как му е презимето?

Гамбино повдигна рамена.

— Не го знам. Той е едно от момчетата на бандата „Червените дяволи“. Една от местните банди. Шеф ѝ е младеж на име Лука.

— Знаеш ли къде можем да намерим Лука?

Гамбино се поколеба. Ако Лука узнаеше, че се е разприказвал, щяха да му отрежат езика. Ако пък не кажеше на тези, каквото искаха да узнаят от него, щяха да му пръснат черепа.

— Живее на Виа Сорчела, зад Пиаца Гарибалди.

— Благодарим Ви, господин Гамбино. Помогнахте ни много.

— За мен винаги е било удоволствие да сътруднича...

Бяха си вече отишли.

Лука бе в леглото с приятелката си, когато двамата мъже разбиха с трясък вратата на апартамента. Лука скочи от леглото.

— Какво става, по дяволите? Вие кои сте?

Единият от мъжете показва картата си за самоличност. „СИФАР“! Лука преглътна на сухо.

— Ама аз нищо не съм направил. Аз съм гражданин, който спазва законите и...

— Знаем това, Лука. Не се интересуваме от теб. Интересуваме се от младеж на име Карло.

Карло! Значи това било. Тази шибана гривна! В какво се е забъркал Карло? СИФАР не прашаше хората си да търсят откраднати бижута.

— Е? Познаваш ли го, или не?

— Може и да го познавам.

— Ако не си сигурен, ще ти освежим паметта в Централата.

— Чакайте! Спомних си! — извика Лука. — Сигурно имате предвид Карло Вали. Какво е направил?

— Искаме да си поговорим с него. Къде живее?

Всеки член на Червените дяволи бе положил клетва за вярност към другарите си, клел се бе, че ще умре, преди да предаде член на бандата. Затова Червените дяволи бяха велика банда. Държаха един за друг. Един за всички, всички за един.

— Искаш ли да те караме в Централата?

— За какво? — вдигна рамене Лука. Даде им адреса на Карло.

Половин час по-късно Пиа отвори вратата на двама непознати.

— Госпожица Вали?

Сигурно има нещо неприятно.

— Да. — Искаше ѝ се да каже „не“, но не посмя. — А Вие кой сте?

Единият от непознатите извади портфейла си и за миг показва картата си за самоличност. СИФАР. С тези не се бе пазарила да си има работа. Пиа изпита прилив на паника, че ще се опитат да я измамат и да я лишат от наградата ѝ.

— Какво искате от мене?

— Бихме желали да Ви зададем няколко въпроса.

— Карайте. Нямам какво да крия. — *Слава богу, че Робърт не е тук. Все още мога да се споразумея с тях.*

— Вчера сте дошли с кола от Рим. — Това бе установяване на факт, а не въпрос.

— Да. Противозаконно ли е? С превишена скорост ли съм карала?

Човекът се усмихна. Но това не промени израза на лицето му.

— С Вас е пътувал друг човек?

— Да — отговори Пиа внимателно.

— Кой е бил той, госпожице?

Тя вдигна рамене.

— Човек, който качих по пътя. Искаше да стигне на автостоп до Неапол.

Вторият попита:

— Той сега при Вас ли е?

— Не зная къде е. Свалих го щом пристигнахме в града и после изчезна.

— Името на Вашия спътник Робърт Белами ли беше?

Тя сбърчи вежди, видимо от усилие да събере мислите си.

— Белами? Не знам. Май че не ми каза името си.

— А ние мислим, че Ви го е казал. Забърсал те е на Тор ди Унто, прекарали сте заедно нощта в хотел „Линкроцо“, а на следната сутрин ти е купил смарагдова гривна. После те е праснал в няколко хотела със самолетни и влакови билети, наели сте кола и сте дошли в Неапол. Е?

Всичко знаят! Пиа кимна, очите ѝ се изпълниха със страх.

— Ще се връща ли приятелят ти, или е напуснал Неапол?

Тя се поколеба, затруднена да избере най-правилния отговор. Ако им кажеше, че Робърт е напуснал града, нямаше изобщо да ѝ повярват. Щяха да чакат тук, в къщата, а когато той се върнеше, щяха да я обвинят, че лъже, за да му помогне и да я задържат като съучастник. Реши, че е най-добре да им каже истината. Проговори:

— Ще се върне.

— Скоро ли?

— Не съм сигурна.

— Е, ние ще се настаним тук удобно. Нямах нищо против да поразгледаме наоколо, нали? — И двамата поразтвориха якетата си, колкото да се видят оръжията.

— Н-н-е.

Агентите тръгнаха да претърсват къщата, единият — наляво, а другият — надясно. Мама влезе откъм кухнята.

— Кои са тези?

— Приятели на мистър Джоунс — отговори Пиа. — Дошли са да го видят.

Мама засия.

— Хубав човек е той. Искаш ли да обядваш?

Внезапно се намеси един от мъжете.

— Разбира се, Мама. Какво има за ядене?

Пиа беше страшно объркана. *Отново трябва да се обадя на Интерпол. Те ми обещаха петдесет хиляди долара.* Освен това не трябваше да остави Робърт да влезе в къщата, докато не се уреди на кого да го предаде. Как да го направи, обаче? Внезапно си спомни за сутрешния разговор. *Ако има опасност, спускаш една от щорите... за да предупредиш своя човек.* Двамата непознати обядваха в трапезарията.

— Много силно блести слънцето — обади се Пиа, стана, отиде в гостната и спусна една от щорите. После се върна на масата. *Надявам се, че Робърт помни предупредителния сигнал.*

Робърт караше към къщата и премисляше отново плана си за бягство. Далеч не е идеален. Но пък ще ги отклони по фалшива следа достатъчно дълго, за да спечеля преднина. Вече наближаваше къщата. Намали скоростта и започна да оглежда околността. Всичко изглеждаше нормално. Щеше да предупреди Пиа да изчезва и веднага да си отиде. Тъкмо се канеше да паркира пред къщата, когато усети, че нещо не е както преди. Една от щорите беше спусната. Останалите бяха вдигнати. Може и да беше съвпадение, но все пак... В ушите му прозвуча сигнален звънец. Възможно ли беше Пиа да е приела сериозно думите му? Дали щорите означаваха опасност? Робърт постави крака си на скоростите и продължи по пътя. Не можеше да си позволи да рискува, даже и малко. На около километър разстояние спря пред някакъв бар и влезе, за да телефонира.

Когато телефонът иззвъня всички още бяха на масата. Двамата мъже се наежиха. Единият понечи да стане.

— Белами би ли се обадил тук?

Пиа му хвърли презрителен поглед.

— Разбира се, че не. За какво да се обажда? — Стана и отиде до телефона. Вдигна слушалката.

— Ало?

— Пиа, забелязах щорите и...

Само трябваше да каже, че всичко е наред и той щеше да се върне в къщата. Агентите щяха да го арестуват и тя можеше да си иска наградата. Но дали само щяха да го арестуват. В ушите ѝ прозвуча гласът на Робърт, който казваше: *Ако полицията ме арестува, имат заповед да ме убият.*

Мъжете на масата я наблюдаваха. Какво ли не можеше да направи с петдесет хиляди долара? Да си купи елегантни дрехи, да пътува по море, да си купи малък хубав апартамент в Рим... Но Робърт щеше да е мъртъв. Нали мразеше проклетата полиция.

— Набрали сте погрешен номер — отговори Пиа.

Робърт чу щракането на слушалката и стоеше като зашеметен. Тя бе повярвала на всички дивотии, които ѝ бе надрънkal и това бе спасило живота му. Господ да я благослови!

Робърт обърна колата и пое отново към доковете, но вместо да се насочи към главната част на пристанището, където бяха товарните кораби и океанските пътнически кораби, зави към другата част, покрай Санта Лучия, към малък кей, пред който имаше павилионче с надпис „Капри и Иския“. Робърт паркира колата на място, където можеха лесно да я забележат и отиде до гишетото за билети.

— Кога тръгва следващото корабче за Иския?

— След тридесет минути.

— А за Капри?

— След пет минути.

— Дайте ми еднoпocочен билет за Капри.

— Ето, синьоре.

— Какво ме синьоросваш? — попита Робърт раздразнено. —
Защо не говорите английски, като всички.

Очите на човека, който продаваше билети, се разшириха от изненада.

— Всички сте една стока. Глупаци сте. Или както казвате тука „ступидо“^[1]. — Робърт побутна някакви монети към човека, грабна билета си и тръгна към корабчето.

След три минути пътуваше за Капри. Корабчето потегли бавно. Внимателно си проправяше път в канала.

Когато излезе в открити води се надигна като грациозен делфин и запори напред. На борда бе претъпкано с туристи от различни националности, които безгрижно си бръцолевеха на различни езици. Никой не обръщаше внимание на Робърт. Той отиде до малък бар, където сервираха напитки, и поръча:

— Водка с тоник.

Барманът веднага смеси напитките.

— Заповядайте, синьоре.

Робърт пое чашата и отпи глътка. После тресна чашата на тезгяха.

— На това питие ли му викате? Има вкус на конска пикня. Що за хора сте вие, италианците?

Всички наоколо започнаха да се извърщат.

Барманът се наежи:

— Извинявайте, синьоре, тук предлагаме най-качествени...

— Престани с тия лайняни приказки!

Англичанин, който стоеше наблизо, процеди през зъби:

— Тук има дами. Мерете си приказките!

— За какво да си меря приказките! — изрева Робърт. — Знаете ли аз кой съм? Аз съм капитан Робърт Белами! Ще ми разправа, че това било кораб! Боклук е това и нищо друго! — С тези думи Робърт се запъти към носа на корабчето и седна на една от пейките. Усещаше, че очите на пасажерите са вперени в него. Сърцето му блъскаше в гърдите, но комедията още не беше свършила.

Когато стигнаха Капри, Робърт се отправи към гишето за билети в подножието на кабинковия лифт. Възрастен човек продаваше билети.

— Един! — крясна Робърт — По-бързо. Нямам време за губене. И си много стар, за да продаваш билети. Трябва да си седиш вкъщи. Сигурно жена ти се чука с всичките ти съседи!

Обзет от ярост, старецът се изправи на крака. Минувачите гледаха Робърт с възмущение. Той грабна билета си и се качи в претъпканото вагонче. *Ще ме запомнят*, мислеше си той мрачно. Оставяше следи, каквито никой не би пропуснал да забележи. Когато стигнаха последната спирка, Робърт слезе и си проби път през навалищата. Изкачи се по виещата се нагоре Виа Виторио Емануеле до хотел „Луизиана“.

— Искам стая — обърна се той към администратора на рецепцията.

— Съжалявам, но всичко е пълно. Всъщност...

Робърт му подаде шестдесет хиляди лири.

— Каквато и да е стая ще ми свърши работа.

— Е, в такъв случай... ще намерим нещо за Вас, синьоре. Бихте ли попълнили регистрационните формуляри?

Робърт вписа името си: Робърт Белами.

— Колко време ще прекарате при нас?

— Седмица...

— Чудесно. Бихте ли ми дали паспорта си?

— В багажа ми е. Ще пристигне след няколко минути.

— Ще изпратя пиколото да Ви покаже стаята.

— После. Сега трябва да изляза за малко. Скоро ще се върна.

Робърт излезе на улицата. Спомените го връхлитаха като вихрушка от леден въздух. Беше се разхождал тук със Сюзън. Спускали се бяха по малките странични улички, безцелно бяха бродили по Виа Игнацио Черио и по Виа Ли Кампо. Приказно беше. Бяха ходили до Грота Адзура и бяха пили сутрешното си кафе на Пиаца Умберто. Взели бяха кабинковия лифт до Анакапри и бяха яздили малки магаренца до вилата на Тиберий, бяха плували в смарагдово зелените води на Марина Пикола. После пазаруваха по Виа Виторио Емануеле и се качиха на седалковия лифт, който ги отведе до върха на Монте Соларо, а докато се возеха, размахваха крака над лозовите листа и бухналите дървета. Надясно от тях оставаха къщичките, разпилени по хълма чак долу до морето, а земята бе покрита с килим от жълти цветя. Единадесет минути бяха летели над тази страна от приказките с нейните зелени дървета, бели къщички и синьото море в далечината. На върха бяха пили кафе в ресторантчето „Барбароса“, а после влязоха в малката църквица на Анакапри, за да благодарят на бога за голямата му милост, за това че ги бе дарил един с друг. Тогава на Робърт му се струваше, че магията идва от Капри. Сгрешил бе. Сюзън е била магията. Сега магьосникът бе слязъл от сцената.

Робърт се върна до станцията на въжената линия на Пиаца Умберто, качи се в едно от вагончетата и се смеси с пътниците. Слезе на долната станция и взе мерки продавачът на билети да не го забележи. Доближи се до будката на кея и попита със силен испански акцент:

— A que hora sare el barco a Ischia?^[2]

— Sale en trenta minutos.^[3]

— Gracias^[4] — отговори Робърт и си купи билет. Влезе в един от крайбрежните барове, седна в дъното и си поръча чаша уиски. Без съмнение, до този момент бяха открили колата и обръчът около него се затягаше. Мислено разгръщаше картата на Европа. Най-логично би било да се отправи към Англия и оттам да намери начин да отплува за Щатите. Не би имало смисъл да се връща във Франция. *Значи ще бъде Франция*, реши Робърт. *От кое оживено пристанище би могъл да напусне Италия? Чивитавекия? Трябва да отида в Чивитавекия! „Халкион“!*

Поиска монети от бармана и реши да се обади по телефона. За да получи връзка бяха необходими десет минути. После Сюзън се включи от другия край на жицата.

— Чакахме да ни се обадиш.

Чакахме. Ние. Хм, интересно!

— Оправиха мотора. Рано сутринта можем да пристигнем в Неапол. Откъде да те вземем?

Прекалено рисковано бе „Халкион“ да акостира тук. Робърт се сети:

— Спомняш ли си за палиндрома? Бяхме там през медения месец?

— За какво да си спомням?

— Пошегувах се, защото бях страшно уморен.

Мълчание. След малко Сюзън каза нежно:

— Спомням си.

— Може ли „Халкион“ да стигне дотам утре?

— Почакай малко.

Той почака. Сюзън се върна на телефона.

— Да, ще можем да стигнем.

— Добре. — Робърт се поколеба. Мислеше за всички невинни хора, които вече бяха мъртви. — Знам, че искам много от теб. Ако някога разберат, че си ми помогнала, ще бъдеш в голяма опасност.

— Не се тревожи. Ще се срещнем там. Пази се.

— Благодаря ти.

Връзката прекъсна.

Сюзън се обърна към Монти Банкс.

— Ще дойде!

В централата на СИФАР в Рим разговорът се подслушваше. В помещението имаше четирима души. Радиооператорът каза:

— Записахме разговора в случай, че искате да го чуете още веднъж.

Полковник Чезаре погледна въпросително полковник Джонсън.

— Да. Искам да чуя този пасаж, в който се уговарят къде ще се срещнат. Прозвуча ми като „палиндром“. Има ли такова място в Италия?

Полковник Чезаре поклати глава.

— Никога не съм чувал за такова място. Ще проверим. — Той се обърна към адютанта си: — Потърси го на картата. И продължавайте да подслушвате телефонните връзки с „Халкион“.

— Добре, сър.

В къщата край Неапол телефонът иззвъня. Пиа понечи да стане да се обади.

— Я чакай! — обади се единият от агентите. Той отиде до телефона и се обади. Слушаше какво му казват, после хвърли слушалката и се обърна към колегата си:

— Белами е взел корабчето за Капри. Да вървим!

Пиа гледаше подир двамата мъже, които излязоха от къщата и си мислеше. Бог не пожела аз да получа тези пари. Поне той да се спаси!

Когато корабчето за Иския пристигна на кея, Робърт се смеси с пасажерите, които се качваха на борда. Странеше от всички и избягваше да се набива на очи. Половин час по-късно, когато пристигнаха в Иския, Робърт незабавно се отправи към гишетото за билети. В разписанието прочете, че фериботът за Соренто тръгва след десет минути.

— Отиване и връщане до Соренто — поръча си билет Робърт.

След десет минути вече пътуваше за Соренто, отново към сушата. *Ако имам малко късмет, вече са тръгнали да ме търсят в Капри*, си мислеше той. *Малко късмет ми трябва.*

Селският пазар в Соренто гъмжеше от хора. От селата бяха дошли селяни да продават пресни плодове и зеленчуци. На месните щандове висяха окачени цели говеда. Уличката бе претъпкана с продавачи и купувачи. Робърт се приближи към як мъжага с изцапана престилка, който товареше камион.

— Пардон, мосю — заговори го Робърт с отличен френски акцент. — Търся превозно средство до Чивитавекия. Да не би да пътувате натам?

— Не, за Салерно съм. — Човекът посочи мъж, който товареше наблизно друг камион. — Може би Джузепе ще може да Ви помогне.

— Мерси. — Робърт тръгна към другия камион. — Мосю, да не би случайно да карате към Чивитавекия?

— Може и натам — отговори мъжът уклончиво.

— С удоволствие ще Ви заплатя, ако ме вземете.

— Колко?

Робърт подаде банкнота от сто хиляди лири.

— С толкова много пари бихте могли да си купите самолетен билет за Рим, а?

Робърт незабавно осъзна грешката си. Огледа се нервно наоколо.

— Истината е, че ме преследват кредитори и държат под наблюдение летището. Предпочитам да отида с камион.

Човекът кимна.

— Аха, ясно. Е, добре, качвайте се. Готови сме за тръгване.

Робърт се прозина.

— Страшно съм изморен. Как се казва това на италиански? Имате ли нещо против ако легна отзад, за да поспя?

— Ще друсам много, но както искате.

— Мерси.

Каросерията на камиона бе пълна с празни щайги и кутии. Шофьорът изчака Робърт да се качи и затвори капака. Робърт си намери място измежду щайгите. Изведнъж усети колко е изморен. Гонитбата вече го изтощаваше. Откога не бе спал? Сети се за Пиа, как дойде при него през нощта и как го накара отново да се почувства човек, отново да стане мъж. Надяваше се, че тя е в безопасност. После заспа.

В кабината на камиона Джузепе си мислеше за своя пасажер. Разправяха, че властите търсят някакъв американец. Оня отзад имаше френски акцент, но пък приличаше на американец и беше облечен като американец. Нямах да е зле да провери. Може би щяха да му дадат голяма награда. След около час Джузепе спря пред бензиностанция.

— Заредете камиона — поръча той. — После заобиколи отзад и надникна в каросерията. Пасажерът спеше.

Джузепе влезе в ресторанта и се обади по телефона на местната полиция.

[1] Тъпак (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Кога тръгва корабчето за Иския? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] След тридесет минути. (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Прехвърлиха разговора на полковник Чезаре.

— Да. Има вероятност това да е човекът, когото търсим — каза той на Джузепе. — Слушайте ме внимателно. Той е опасен, затова изпълнявайте точно това, което ще Ви наредя. Разбирате ли?

— Да, полковник.

— Къде се намирате сега?

— На бензиностанцията на „АЖИП“, по пътя към Чивитавекия.

— И той е отзад в камиона?

— Да. — Разговорът изнервяше Джузепе. *По-добре щеше да е да си гледа работата.*

— Не правете нищо, което да събуди подозренията му. Върнете се в камиона и тръгнете. Съобщете ми номера на камиона и го опишете.

Джузепе го послуша.

— Добре. Ние ще поемем работата. Сега тръгвайте.

Полковник Чезаре се обърна към полковник Джонсън и кимна.

— Хванахме го. Ще наредя да блокират пътищата. С хеликоптер ще стигнем дотам за половин час.

— Да вървим.

Когато остави слушалката, Джузепе изтри потните си длани в ризата си и тръгна към камиона. *Надявам се да не стане някоя престрелка. Мария ще ме убие. От друга страна, ако наградата е голяма...* Качи се в кабината и подкара към Чивитавекия.

Тридесет и пет минути по-късно Джузепе чу над главата си шум от хеликоптер. Погледна нагоре. Беше със знаците на републиканската полиция. Далеч пред себе си видя две полицейски коли, които препречваха шосето. Зад тях се виждаха полицаи с автомати. Хеликоптерът кацна край пътя и от него слезоха Чезаре и полковник Джонсън.

Когато наближи полицейската бариера, Джузепе намали ход. Изключи двигателя, скочи на пътя и се затича към полицаите, като крещеше:

— Той е там, отзад!

Камионът се заклати и спря. Чезаре извика:

— Затворете обръча!

Полицаите заобиколиха камиона с готови за стрелба автомати.

— Не стреляйте! — изрева полковник Джонсън. — Ще го взема аз! — Той се приближи към каросерията на камиона. — Хайде, излизай, Робърт. Играта свърши.

Никой не отговаряше.

— Робърт, имаш пет секунди.

Мълчание. Всички чакаха. Чезаре се обърна към своите хора и кимна.

— Не! — изкрещя полковник Джонсън. Но вече беше късно.

Полицията стреляше по камиона. Шумът от стрелбата на автоматите бе оглушителен. Във въздуха хвърчаха трески от щайгите. След десет секунди стрелбата секна. Полковник Франк Джонсън скочи в каросерията на камиона и разчисти щайгите и кутиите. После се обърна към Чезаре:

— Няма го.

Ден деветнадесети

Чивитавекия, Италия

Чивитавекия е древното морско пристанище на Рим. Защитено е от солидно укрепление, строено от Микеланджело през 1537 г. Пристанището е едно от най-оживените пристанища на Европа, през него минават всички морски маршрути за и от Рим и Сардиния. Беше ранна утрин, но в пристанището кипеше шумна дейтелност. Робърт си проправяше път покрай складовете, добра се до малък ресторант, от който се разнасяха приятни миризми и си поръча закуска. „Халкион“ щеше да го чака на уговореното място. Елба. Благодарен бе на Съюзън, че си бе спомнила. По време на медения си месец бяха прекарвали там три дни и три нощи, през които се бяха любили и не бяха напускали хотела. Съюзън му бе предложила:

— Не искаш ли да поплуваме, скъпи?

— Не — бе отговорил Робърт. — Не мога да мръдна. „Преди да дойдем в Елба бях здрав и прав.“^[1] Сюзън се бе засмяла и отново се бяха любили. *Господ да я благослови, че си бе спомнила палиндрома.*

Сега той трябваше само да намери корабче, което да го закара до Елба. Пое по една от улиците, които водеха до пристанището. Пристанището кипеше от дейност, гъмжеше от товарни кораби, моторни лодки и яхти. Имаше специален кей за ферибот. Когато го видя, на Робърт му просветна. Това е най-безопасният начин да стигна до Елба. Щеше да се смеси с тълпата.

Тъкмо се запъти към кея, забеляза черен непривличащ внимание седан, паркирал през една пряка, и замръзна на място. Беше със служебен номер, в него седяха двама души, които наблюдаваха пристанището. Робърт се обърна и тръгна в обратна посока. Забеляза цивилни детективи, които се стараеха да останат незабелязани между докерите и туристите. Личаха си, като да бяха светофари. Сърцето на Робърт блъскаше в гърдите му. Как бяха успели да го проследят дотук? И изведнъж разбра какво се беше случило. *Велики боже, казах на шофьора къде отивам! Идиот! Сигурно съм много уморен.*

Докато спеше в камиона бе усетил, че не се движат и се бе събудил. Надникнал бе навън и бе видял как Джузепе влиза в бензиностанцията и се обажда по телефона. Тогава се бе измъкнал и се бе прехвърлил в друг камион, който също се движеше в северна посока, към Чивитавекия.

Сам се бе натикал в капан. Търсеха го тук. На няколкостотин метра от него имаше десетки корабчета, с които би могъл да избяга. Вече не можеше.

Тръгна си от пристанището и пое към града. Мина покрай сграда, върху която имаше огромен цветен плакат. На него пишеше: „Добре дошли на панаира! Веселие за всички. Лакомства! Игри! Ще ви повозим! Всички на голямото състезание!“.

Робърт спря и заби поглед в надписа. Бе открил начин да избяга.

^[1] Игра на думи. На англ. Able was we baw Elba, което е палиндром. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

На панаира, който се намираше на около шест километра от града имаше и няколко огромни цветни балона, кацнали на ливадата. Приличаха на кръгли небесни дъги. Бяха привързани към камиони, наоколо се суетяха екипажите, които пълнеха ризите им със студен въздух. Десетина спортни коли чакаха, готови да следят балоните, във всяка кола имаше по двама души — шофьор и спотер.

Робърт се приближи към човек, който имаше вид на ръководител.

— Сигурно се готвите за голямото състезание — заговори го той.

— Точно така. Качвали ли сте се в балон?

— Не.

„Плъзгаха се по повърхността на езерото Комо и той остави балона да се снижи дотолкова, че вече докосваше водата. Ще се разбием!“ — крещеше Сюзън, а той се усмихна и я увери, че няма. Изхвърли торба с пясък и балонът отново започна да се вдига. Сюзън се бе засмяла, прегърнала го бе и после каза...

Човекът продължаваше да приказва:

— Трябва да опитате някой път. Голям спорт е това!

— Ами да. В каква посока ще карат състезателите?

— Към Югославия. Има чудесен източен вятър. Ще потегляме след няколко минути. По-добре е да се лети рано сутринта, когато въздухът е хладен.

— Така ли? — отговори Робърт любезно. В съзнанието му светкавично възникна споменът за летен ден в Югославия. Командор, *трябва да прекараме през границата четирима души. Ще трябва да изчакаме докато въздухът стане по-хладен. Балон, който може да издигне четирима души при зимни условия, може да издигне само двама в летен въздух.*

Робърт забеляза, че екипажите почти бяха привършили с пълненето на балоните и бяха започнали да палят големите пропанови горелки, като насочваха пламъка към ризите, за да затопли въздуха, с който ги бяха напълнили. Балоните, които дотогава бяха полегнали на земята, се вдигнаха, кошовете им се изправиха.

— Мога ли да погледам? — попита Робърт.

— Карай! Само гледай да не пречиш.

— Добре. — Робърт се приближи към жълто-червен балон, вече напълнен с пропан. Единственото, което го държеше на земята бе въжето, с което бе закрепен към един от камионите. Хората от екипажа, които го бяха подготвили, се бяха отдалечили, за да говорят с някого. Наблизо нямаше никой.

Робърт се качи в коша, огромната риза като че изпълваше небето над него. Провери такелажа и апаратурата, висотомера, картите, пирометъра, който следеше температурата на ризата, уреда за измерване на скоростта за изкачване и комплекта инструменти. Всичко беше както трябва. Робърт посегна към инструментите и измъкна оттам нож. Резна придържащото въже и миг по-късно балонът започна да се издига.

— Хей! — извика Робърт. — Какво става? Свалете ме!

Човекът, с когото бе разговарял, гледаше избягалия балон с отворена уста.

— Мамка му! Не се паникьосвайте! — изкрещя той. — На борда има висотомер. Използвайте баласта и се задръжте на не повече от триста метра. Ще се срещнем с Вас в Югославия. Чувате ли ме?

— Чувам ви.

Балонът се издигаше все по-нагоре и по-нагоре, отнасяше го на изток, далеч от Елба, която се падаше на запад. Но това не смущаваше Робърт. На различни височини ветровете духаха в различни посоки. Досега нито един от останалите балони не се бе издигнал. Робърт видя как една от колите тръгва и се насочва да го следи. Хвърли баласта и следеше как висотомерът се покачва. Двеста метра... Триста... Петстотин...

На височина петстотин метра вятърът започва да отслабва. Балонът като че стоеше на място. Залюля се от турбулентността на въздуха, след което бавно започна да променя посоката и да се движи на запад. Далече долу се виждаха другите балони, които се издигаха и тръгваха на изток към Югославия. Не се чуваше никакъв звук, освен нежния шепот на вятъра. *„Толкова тихо е тук, Робърт. Като да летиш върху облак. Ще ми се цяла вечност да останем тук. Тя се бе притиснала още по-плътно до него. Някога любил ли си се в балон?“* — мърмореше тя. *„Хайде да опитаме.“*

По-късно бе казала: *Бас държа, че ние единствени в света сме се любили в балон, скъпи.*

Робърт се намираше над Тиренско море, насочваше се към северозападния бряг, към брега на Тоскана. Долу наниз острови образуваха нещо като кръг, Елба бе най-големият от тях.

Тук е бил заточен Наполеон и вероятно е избрал това място, защото при ясно време е могъл да вижда любимия остров Корсика, където е бил роден, си мислеше Робърт. Докато е бил на заточение, Наполеон е мислил как да избяга и да стигне до Франция. Аз — също. Само че Наполеон не е имал нито Съюзън, нито „Халкион“, за да го спасят.

В далечината изведнъж проблесна Монте Капане, извисявайки се на повече от деветстотин метра. Робърт дръпна предпазителя, който задвижваше клапана на върха на балона, с което изпусна горещия въздух и балонът започна да се снижава. Под себе си Робърт виждаше вечните розови и зелени цветове на Елба, розовото — на оголените гранитни скали и на Тосканските къщи и зеленото — на гъстите гори. Долу белите девствени плажове просветваха в гънките на острова.

Той приземи балона в подножието на планината, далеч от града, за да не привлича внимание. Недалеч от мястото, където се беше приземил, имаше шосе. Робърт застана край него и зачака да мине някоя кола.

— Бихте ли ме закарали в града? — попита той.

— Разбира се. Качвайте се.

Шофьорът бе на около осемдесет години, имаше старо, набръчкано лице.

— Мога да се закълна, че преди малко видях балон в небето. Вие видяхте ли го, мистър?

— Не — отговори Робърт.

— На гости ли идвате?

— Само минавам оттук. Отивам в Рим.

Шофьорът кимна.

— Бил съм там. Веднъж.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Когато стигнаха до Портоферайо, столицата и единственият град на Елба, Робърт слезе от колата.

— Приятен ден — пожела му шофьорът на английски.

„Господи!“, си помисли Робърт. Тук са идвали американци от Калифорния. После тръгна по Виа Гарибалди, главната улица, претъпкана с туристи, повечето бяха цели семейства. Всичко изглеждаше така, като че времето бе застинало. Нищо не се бе променило. Освен че изгубих Съюзън, и че половината от правителствата в света се опитват да ме убият. Като изключим това, всичко останало е непроменено.

В магазин за подаръци си купи бинокъл, стигна до брега и седна на масичка пред ресторанта „Звезда на моряците“, откъдето виждаше цялото пристанище. Нямаше подозрителни коли, полицейски скутери и полицаи. Все още смятаха, че го държат в клещи на сушата. Щеше да може безопасно да се качи на борда на „Халкион“. Нямаше какво друго да прави, освен да го чака.

Робърт пиеше на малки глътки „Проканико“, деликатното местно бяло вино, и чакаше „Халкион“ да се появи. Отново премисли плана си. Яхтата щеше да го остави близо до брега на Марсилия, оттам щеше да се добере до Париж, където имаше приятел — Ли По, който щеше да му помогне. Имаше ирония в тази ситуация. В ушите му звучеше гласа на Франческо Чезаре, който казваше: *Чух, че си сключил сделка с китайците.*

Сигурен беше, че Ли По ще му помогне, тъй като Ли вече веднъж му бе спасил живота, а според древната китайска традиция, поради това носеше отговорност за живота на Робърт. Беше въпрос на „уин ю“ — чест.

Ли По работеше в Китайското министерство на държавната сигурност, което се занимаваше предимно с шпионаж. Преди години бяха заловили Робърт, когато той се опита да измъкне от Китай някакъв дисидент. Изпратиха го в Куин Ченг, най-строго охраняваният затвор в Пекин. Ли По беше двоен агент, който преди това бе работил с Робърт. Успя да организира бягството му. На китайската граница Робърт му бе казал:

— Трябва да се измъкнеш оттук, докато все още си жив, Ли. Късметът ти няма да е вечен.

Ли се бе усмихнал.

— Аз притежавам „рен“ — способността да издържам и да оцелявам.

Една година по-късно Ли По бе прехвърлен на работа в китайското посолство в Париж.

Робърт реши, че вече е време да действа. Напусна масата и отиде до брега. Гъмжеше от лодки, големи и малки, които напускаха Портоферайо. Доближи се до мъж, който лъскаше корпуса на елегантна моторна лодка. Беше „Донци“, с двигател тип V-8 351.

— Хубава моторница — заговори го Робърт.

Мъжът кимна.

— Благодаря.

— Дали не бих могъл да я наема за малка разходка из пристанището?

Мъжът преустанови работата си и изгледа изпитателно Робърт.

— Може да се помисли по това. Познавате ли тези моторници?

— У дома си имам „Донци“.

Мъжът кимна одобрително.

— Откъде сте?

— Орегон.

— Ще Ви струва по четиристотин франка на час.

— Дадено — усмихна се Робърт.

— С депозит, естествено.

— Разбира се.

— Готова е. Искате ли да тръгнете веднага?

— Не, имам да свърша някои неща. Може би утре сутрин.

— В колко часа?

— Ще Ви се обадя — отговори Робърт. После му даде няколко банкноти. — Ето част от депозита. Ще се видим утре.

Бе решил, че е опасно „Халкион“ да влиза в пристанището. Това означаваше да мине през пристанищните формалности. Началникът на пристанището, „капитаниера ди порто“ издаваше разрешително на всяка яхта и отразяваше точно престоя ѝ. Робърт възнамеряваше да предпазва колкото се може повече „Халкион“. Щеше да ги пресрещне в морето.

В един от кабинетите на френското военноморско министерство полковник Чезаре и полковник Джонсън разговаряха с телефониста.

— Сигурен ли сте, че не е имало други разговори с „Халкион“?

— Не, сър. След последния разговор, за който Ви доложих.

— Продължавайте да следите връзките — полковник Чезаре се обърна към полковник Джонсън и се усмихна. — Не се тревожете. В момента, в който капитан Белами се качи на борда на „Халкион“, ние ще бъдем информирани.

— Но аз искам да го хванем, преди да се качи на борда.

Телефонистът се обади:

— Полковник Чезаре, на картата на Италия няма отбелязан никакъв „Палиндром“. Но мисля, че установихме какво е.

— Къде е?

— Това не е местност, сър. Дума е.

— Какво?

— Да, сър. „Палиндром“ означава дума или изречение, което се чете еднакво и отзад напред. Като „Алена фанела“. Ние опитахме с няколко думи, които качихме на компютрите. — И той подаде на полковника дълъг списък от думи.

Двамата полковници внимателно разучаваха списъка.

— Р-А-Д-А-Р, М-А-Д-А-М, Т-О-Й-О-Т, А-Б-Е-Б-А, К-А-П-А-К.

Чезаре вдигна очи.

— Май няма голяма полза от това, а?

— Може и да има, сър. Очевидно те използват някакъв код. Пък един от най-известните палиндроми е фразата на Наполеон...

Полковник Чезаре и полковник Джонсън се спогледаха.

— Елба! Исусе Христе. Ето къде е отишъл!

Ден двадесети

Остров Елба

Отначало се появи като едва забележимо петънце на хоризонта, което бързо нарастваше в ранната утринна светлина. С бинокъла си Робърт видя как то се превърна в „Халкион“. Нямаше грешка.

Нямаше много кораби, които да може да се сравнят с „Халкион“.

Робърт бързо слезе на плажа, където се бе уговорил, че ще наема моторницата.

— Добро утро.

Собственикът вдигна глава.

— Бонжур, мосю. Готов ли сте за тръгване?

Робърт кимна.

— Да.

— За колко време я взимате?

— За не повече от час-два.

Робърт подаде останалата част от депозита и скочи в моторницата.

— Грижете се добре за лодчицата ми — каза собственикът.

— Не се тревожете — увери го Робърт. — Ще внимавам.

Собственикът отвърза въжето и миг по-късно моторницата полетя към „Халкион“. Робърт взе разстоянието до яхтата за десет минути. Когато се приближи достатъчно видя, че Сюзън и Монти Банкс чакат на палубата. Тя му махна и той забеляза тревога в израза ѝ. Робърт направи маневрите, необходими, за да доближи моторницата до яхтата и хвърли въжето на някакъв моряк на служба на палубата.

— Искате ли да я качим на борда, сър? — извика той.

— Не, пуснете я. — *Собственикът сигурно ще си я намери.*

Робърт се изкачи по стълбата на безупречно чистата палуба от тиково дърво. Сюзън му бе описвала яхтата, и Робърт си бе съставил достатъчно блестяща представа, но когато видя всичко с очите си беше още по-замайващо. Дължината на „Халкион“ бе около шестдесет метра, имаше луксозна каюта за собствениците, осем двойни апартаменти за гости, и шестнадесет кабинки за екипажа. Освен това имаше дневна, трапезария, салон за по-специални случаи и плувен басейн. Имаше шестнадесет цилиндрови дизелови двигатели от типа „Катърпилър 399“ и шест малки лодки, за маршрути до сушата. Вътрешното обзавеждане бе поръчано в Италия при Луиджи Стурчо. Беше истински плаващ палат.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза Сюзън.

Но Робърт усети, че беше напрегната, нещо не беше в ред. Дали пък не го подвеждаха нервите му?

Изглеждаше изключително красива, но по някакъв странен начин той се почувства разочарован. *Какво, по дяволите, си представях? Че ще бъде бледа и нещастна?* Робърт се обърна към Монти:

— Искам да знаеш колко много съм ти благодарен.

Монти помръдна рамене.

— Радвам се, че мога да ти помогна, когато имаш нужда.

Този човек беше истински светец!

— Какви са ти плановете?

— Ще те помоля да излезеш в открито море и да се отправиш на запад към Марсилия. Можеш да ме свалиш на брега и...

Към тях се доближи мъж в бяла, искряща униформа.

— Запознайте се с капитан Симпсън. Това е... — Монти погледна Робърт с молба да му подсказе някакво име.

— Смит. Том Смит.

Монти каза:

— Ще се отправим към Марсилия, капитане.

— Няма ли да слизаме на Елба?

— Не.

— Много добре — отговори капитан Симпсън. Изглеждаше изненадан.

Робърт разгледа внимателно хоризонта. Всичко беше чисто.

— Предлагам да слезем долу — каза Монти.

След като тримата се разположиха в салона, Монти запитва:

— Не смяташ ли, че ни дължиш някакво обяснение?

— Смятам — отговори Робърт. — Но няма да ви обяснявам нищо. Колкото по-малко знаете, толкова по-добре. Мога да ви кажа само, че съм невинен. Забъркан съм в политическа история. Зная прекалено много, затова ме преследват. Ако ме намерят, ще ме убият.

Сюзън и Монти си размениха погледи.

— Няма никакво основание да предполагат, че съм на „Халкион“ — продължи Робърт, — но вярвай ми, Монти, ако имаше друг начин да избягам, нямаше да съм тук.

Робърт си мислеше за всички избити само затова, че ги беше открил. Не би могъл да го понесе, ако нещо се случеше на Сюзън. Опитва се да предаде безгрижие на гласа си.

— Ще ви бъда много задължен, ако не споменавате, че съм бил на борда на тази яхта.

— Разбира се, че няма да споменаваме — отговори Монти.

Яхтата се бе обърнала бавно и бе поела на запад.

— Ще ме извините, но трябва да поговоря с капитана — каза Монти.

На вечеря цареше особена атмосфера. Чувстваха се странни подводни течения, които Робърт не разбираше, напрежението бе почти осезателно. Дали неговото присъствие бе причина за всичко? Или имаше нещо друго?

Нещо между двамата. Колкото по-скоро се махна оттук, толкова по-добре, реши Робърт.

Седяха в салона и пиеха питие след вечерята, когато влезе капитан Симпсън.

— Кога ще стигнем в Марсилия? — попита Робърт.

— Ако времето се задържи, ще стигнем утре след обяд, мистър Смит.

Нещо у капитан Симпсън дразнеше Робърт. Държеше се враждебно, почти грубо. *Но трябва да е добър професионалист,* мислеше си Робърт, *иначе Монти не би го взел на работа. Сюън заслужава яхтата. Заслужава всичко най-хубаво.*

Към единадесет часа Монти си погледна часовника и каза на Сюън:

— Мисля, че е време да си лягаме, мила.

Тя погледна към Робърт.

— Да.

И тримата се изправиха. Монти каза:

— В каютата си ще намериш дрехи за преобличане. Имаме почти еднакъв ръст...

— Благодаря ти.

— Лека нощ, Робърт.

— Лека нощ, Сюън.

Робърт стоеше и гледаше как жената, която обича, отива да спи със съперника му. *Съперник? Кого, по дяволите, искам да измамя? Той е победител. Аз губя.*

Сънят му се изплъзваше като сянка, която все не можеш да уловиш. Легнал, Робърт си мислеше, че от другата страна на стената, само на няколко крачки от него, се намира жената, която обичаше повече от всичко на света. Представи си Сюън в леглото, гола, защото

тя никога не носеше нощница и почувства, че получава ерекция. Дали Монти в момента е при нея, или е сама? И мисли за него и за прекрасните любовни нощи, които бяха прекарвали заедно? Може би, не. Е, той скоро щеше да се махне от живота ѝ. Вероятно никога повече няма да я види.

Съмна, преди да успее да заспи.

В един от кабинетите на СИФАР маршрута на „Халкион“ се следеше с радар. Полковник Чезаре се обърна към полковник Джонсън и заговори:

— Никак не е хубаво, че не успяхме да го задържим на Елба, но сега вече е в наши ръце. Близко до „Халкион“ има военен кораб. Само чакаме съобщение от „Халкион“ и хората от кораба ще се прехвърлят на борда му.

Ден двадесет и първи

Рано сутринта Робърт беше на палубата и наблюдаваше спокойното море. Капитан Симпсън се доближи до него.

— Добро утро. Май че времето ще се задържи, мистър Смит.

— Да.

— Ще бъдем в Марсилия към три часа. Дълго ли ще престоим там?

— Не зная — отговори Робърт любезно. — Ще видим.

— Да, сър.

Робърт се върна към кърмата на яхтата и внимателно огледа хоризонта. Нищо не се виждаше и все пак... В миналото инстинктът му бе спасявал живота неведнъж. Отдавна се бе научил да разчита на нюха си. Нещо не беше наред.

Извън зрителното му поле се намираше италианският военен кораб „Стромболи“, който следеше „Халкион“.

Когато се появи на закуска, Сюзън изглеждаше бледа и изтощена.

— Спа ли добре, скъпа? — попита Монти.

— Много добре — отговори Сюзън.

„Значи не спят в една кабина!“ Робърт усети, че го обхваща нелепо чувство на задоволство. Те двамата със Сюзън винаги спяха в

едно легло, а нейното голо и предизвикателно тяло просто прилепваше към неговото. *Исусе Христе! Трябва да престана да мисля за това!*

Пред „Халкион“ отдясно се движеше рибарско корабче от Марсилия, натоварено с улов.

— Искате ли прясна риба за обед? — попита Сюзън.

Двамата мъже кимнаха.

— С удоволствие.

Почти се бяха изравнили с рибарското корабче. В това време край тях мина капитан Симпсън и Робърт го попита:

— След колко време очаквате да стигне Марсилия?

— След два часа, мистър Смит. Марсилия е интересно пристанище. Били ли сте там?

— Интересно пристанище — отговори Робърт.

В помещението на свързочниците в СИФАР двамата полковници бяха впили погледи в току-що полученото от „Халкион“ съобщение. Пишеше само: „Сега“.

— Къде се намира сега „Халкион“? — почти излая полковник Чезаре.

— Те са на два часа път от Марсилия. Отправят се към пристанището.

— Дайте заповед на „Стромболи“ да настигне „Халкион“ и да го превземе на абордаж.

Половин чао по-късно италианският военен кораб „Стромболи“ вече настигаше „Халкион“. Сюзън и Монти стояха на кърмата на яхтата и наблюдаваха кораба, който просто летеше към тях. Разнесе се глас по мегафона:

— Ахой, „Халкион“. Стоп машини. Идваме на абордаж.

Сюзън и Монти размениха погледи. Капитан Симпсън дотича при тях.

— Мистър Банкс...

— Чух добре. Правете каквото ви нареждат. Стоп машини!

— Йес, сър.

Минута по-късно машините не пулсираха и яхтата тихо се поклащаше на водата. Сюзън и съпругът ѝ гледаха как въоръжени моряци слизат в лодка с гребла. След десетина минути те се катереха по стълбата на „Халкион“.

Ръководещият операцията помощник-капитан каза:

— Съжалявам, че Ви безпокоим, мистър Банкс. Италианското правителство има основания да счита, че на борда си държите беглец. Имаме заповед да претърсим кораба.

Сюзън стоеше и гледаше как моряците плъпнаха навсякъде, по палубата и надолу, за да претърсят каютите.

— Моля те да мълчиш.

— Но...

— Нито дума.

Останаха мълчаливи на палубата, докато претърсването продължаваше. След около половин час всички отново се събраха на главната палуба.

— И следа няма от него, капитане — докладва един от моряците.

— Сигурни ли сте?

— Тъй вярно, сър. На яхтата няма пасажери. Проверихме самоличността на всички членове на екипажа.

Капитанът замълча за миг, обхванат от чувство на безпомощност. Началниците му бяха допуснали сериозна грешка.

После се обърна към Монти, Сюзън и капитан Симпсън.

— Дълга ви извинения. Страшно съжалявам, че ви обезпокоихме. Сега напускаме. — Той се обърна, за да си тръгне.

— Капитане...

— Да?

— Човекът, когото търсите, отплава преди половин час с рибарско корабче. За вас няма да е трудно да го откриете.

Няколко минути след това „Стромболи“ се понесе към Марсилия. Помощник-капитанът имаше всички основания да бъде доволен от себе си. Всички правителства в света преследваха Робърт Белами, и той бе човекът, който щеше да го залови. *От това ще излезе голямо повишение*, си мислеше той.

От мостика един от офицерите извика:

— Капитане, моля елате тук.

Дали вече бяха открили рибарското корабче? Помощник-капитанът бързо се отправи към мостика.

— Вижте, сър!

Още при пръв поглед почувства как сърцето му се сви. Пред тях, разпростирайки се по целия хоризонт, бе цялата рибарска флотилия на Марсилия, стотици приличащи едно на друго корабчета и лодки, които се връщаха в пристанището. Нямаше никаква възможност да открият в кое от тях се намира капитан Робърт Белами.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

В Марсилия открадна кола. Беше фиат 1800 спайдър с подвижен гюрук, намери я паркирана на слабо осветена малка уличка. Заключена беше, нямаше и ключ за стартера. Не беше кой знае какъв проблем. Робърт се огледа, за да се увери, че никой не го наблюдава, разряза гюрука, пхна ръката си и отключи вратата. Плъзна се на предната седалка, пхна ръка под арматурното табло и извади всички жички от гнездото на контактния ключ. Хвана в едната си ръка дебелата червена жичка и една по една докосна с до нея всички останали, докато откри жичката, която включва контактния ключ. После я скачи с червената и взе да допира останалите до двете свързани жички, докато моторът запали. Издърпа смукача и моторът заръмжа. Миг по-късно Робърт летеше към Париж.

Първата му работа бе да се свърже с Ли По. Когато стигна до предградията на Париж, слезе и телефонира от улична будка. Позвъня на номера на апартамента и чу познатия глас на телефонния секретар: „Добро утро, приятели. Съжалявам, че ме няма у дома, но не съществува опасност да не отговоря на вашето обаждане. Внимавайте и чакайте сигнала за включване“.

Робърт разшифрова думите с кода, който използваха двамата. Ключовите думи бяха: СЪЖАЛЯВАМ... ОПАСНОСТ... ВНИМАВАЙ...

Разбира се, че телефонът се подслушваше. Ли е очаквал, че Робърт ще му се обади, и по този начин го предупреждаваше. Трябваше да се добере до него колкото възможно по-бързо. Щеше да прибегне до друг код, който бяха използвали в миналото.

Робърт тръгна по Рю дю Фобург Сент Оноре. Бе вървял със Сюзън по тази улица. Сюзън беше застанала пред витрината на един магазин в позата на манекен: *Робърт, желаш ли да ме видиш облечена в тази рокля? Не, предпочитам да те видя как я събличаш.* Бяха ходили в Лувъра, и Сюзън се закова пред Мона Лиза, с очи, изпълнени със сълзи. Робърт тръгна към бюрото на „Льо матен“. Малко преди входа спря на улицата момче на около петнадесет години.

— Искаш ли да спечелиш петдесет франка?

Момчето го изгледа подозрително.

— А по какъв начин?

Робърт надраска нещо върху лист хартия и го подаде на момчето заедно с петдесетте франка.

— Само да занесеш това в службата за обяви.

— Добре, дадено.

Робърт гледаше след момчето, докато влезе в сградата. Даде обявата навреме, за да излезе в утрешното издание. Гласеше: „Тили, Татко е много болен. Има нужда от теб. Моля, срещни се с него скоро. Мама“.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да чака. Не смееше да се регистрира в хотел, защото бе сигурно, че бяха разпратили информация навсякъде. Париж бе като бомба със закъснител.

Робърт се качи на претъпкан туристически автобус, седна на задна седалка и гледаше да не се набива на очи. Екскурзиантите посетиха Люксембургската градина, Лувъра, гроба на Наполеон в Инвалидите и още десетина забележителности. Робърт успя, както и друг път да остане незабелязан всред групата.

Ден Двадесет и втори

Париж, Франция

Купи си билет за среднощна програма в Мулен руж, заедно с друга туристическа група. Програмата започваше в два след полунощ. Когато свърши, Робърт реши да прекара останалата част от нощта в Монмартър, като обиколи малките нощни барове. Сутрешните вестници не се продаваха по улиците преди пет часа сутринта. Няколко минути преди пет Робърт стоеше до вестникарска будка и чакаше. Дойде червен камион, момче хвърли вързопи вестници на паважа. Робърт взе един и потърси обявите. Неговата бе поместена. Сега трябваше само да чака.

Към обед Робърт влезе в малко магазинче за тютюн, където на дъска окачаха обяви. Имаше обяви за търсена финансова подкрепа, за апартаменти, които се даваха под наем, за студенти, които си търсеха съквартиранти, за велосипеди, които продаваха. По средата на дъската Робърт откри обявата, която търсеше.

„Тили иска да те види. Обади ѝ се на телефон 50–41 26 45.“

Ли По отговори на първото позвъняване.

— Робърт?

— Здравей, Ли.

— Господи, приятелю, какво става?

— Надявах се, че ти ще можеш да ми кажеш.

— Скъпи приятелю! Обръщат ти повече внимание, отколкото на президента на Франция. Жиците прегряха заради тебе. Какво си направил? Не, няма нужда да ми казваш. Каквото и да е, ти се намираш в голяма опасност. Подслушват телефоните на китайското посолство, моя домашен телефон, а апартаментът ми е под наблюдение. Задаваха ми много въпроси за теб.

— Ли, имаш ли представа за какво става...

— Не по телефона. Помниш ли къде живее Сунг?

Приятелката на Ли.

— Да.

— Ще се срещнем там след половин час.

— Добре.

Робърт ясно съзнаваше на каква опасност се излага Ли По. Спомняше си какво се бе случило на Ал Трейнър, приятелят му, който работеше във Федералното бюро за разследване. *Аз съм прокълнат като библейския Йона. Всички, с които се сближа, умират.*

Апартаментът бе на Рю Бенувил, в тих парижки квартал. Когато Робърт стигна до сградата, небето бе натежало от дъждовни облаци и се чуваха далечни гръмотевици. Влезе в преддверието и позвъня на звънеца на апартамента. Ли По веднага отвори вратата.

— Влез вътре — каза той.

Затвори вратата зад гърба на Робърт и я заключи. Беше висок, слаб и като че без възраст.

Двамата мъже си стиснаха ръце.

— Ли, знаеш ли какво става, по дяволите?

— Седни, Робърт.

Робърт седна. Ли го гледаше изпитателно.

— Чувал ли си за операция „Страшният съд“?

Робърт се намръщи.

— Не. Има ли нещо с НЛО?

— Точно с НЛО има общо и то много. Светът е изправен пред катастрофа, Робърт. — Ли По крачеше из стаята.

— Извънземните идват, за да ни унищожат. Преди три години са идвали на земята и са се срещали с представители на правителствата. Искали са да се премахнат ядрените централи и изгарянето на твърдите горива.

Робърт слушаше заинтригуван.

— Искали са да се преустанови производството на петрол, химикали, каучук, пластмаси. Това означава закриването на хиляди заводи в целия свят. Ще доведе до затварянето на автомобилните и стоманените заводи. Световната икономика ще рухне.

— Защо са пожелали това...

— Те твърдят, че ние замърсяваме вселената, разрушаваме земята и моретата... Искат да преустановим производството на оръжия, да прекратим войните.

— Ли...

— Група влиятелни хора от дванадесет страни се обединиха — магнати от САЩ, Япония, Русия, Китай... Човек, известен под кодовото название Янус, организира разузнавателни служби във всички страни за единодействие по операция „Страшният съд“, насочена към осуетяване на плановете на извънземните. Чувал ли си нещо за звездните войни?

— Спътниковата система, предназначена за унищожаването на съветските междуконтинентални балистични ракети.

Ли поклати глава.

— Не, това беше параван. НСО24 не бе създадена за конфликт с руснаците. Целта ѝ бе унищожаването на НЛО. Това е единственият начин да им попречим.

Робърт седеше мълчаливо, потресен, опитвайки се да преосмисли това, което му разкриваше Ли По, докато тътенът на гръмотевиците се засилваше.

— Искаш да кажеш, че правителствата подкрепят...

— Нека да кажем, че във всяко правителство има по няколко заговорници. Операция „Страшният съд“ се провежда частно. Сега разбираш ли?

— Велики боже! Правителствата не разбират, че... — Той погледна към Ли. — Ли, ти откъде узна за всичко това?

— Много просто, Робърт — отговори Ли спокойно. — Аз съм китайската връзка. — В ръката си държеше берета.

Робърт втренчено гледаше в оръжието.

— Ли...

Ли натисна спусъка и трясъкът на изстрела се смеси с оглушителния тътен на гръмотевицата, на фона на светкавицата, която блесна зад стъклата на прозореца.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

Тя се събуди от първите капки чиста дъждовна вода. Лежеше на пейка в парка. Бе прекалено изтощена, за да може да се движи. През последните два дни усещаше как жизнената ѝ енергия изтича. *Ще умра тук, на тази планета.* Бе се унесла в сън, който мислеше, че ще ѝ бъде последен. Тогава започна да вали. Благодатният дъжд. Просто не можеше да повярва. Повдигна лицето си към небето и усети хладните капки. Дъждът се усилваше все повече и повече. Прясна, чиста течност. Изправи се и вдигна високо ръце, оставяйки водата да се стича по нея, да ѝ дава нови сили, да я връща към живота. Остави дъждовната вода да напълни тялото ѝ, да насища самата ѝ същност, докато не започна да усеща, че изтощението ѝ изчезва. Чувстваше как става по-силна и по-силна, докато накрая си помисли: *Готова съм. Вече мога да мисля ясно. Знам кой може да ми помогне да се върна.* Извади малкият предавател, затвори очи и започна да се съсредоточава.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Светкавицата спаси живота на Робърт. В момента, в който Ли По натискаше спусъка, внезапното блясване на светкавицата през прозореца отклони за частица от секунда вниманието му. Робърт мръдна и куршумът го улучи в рамото вместо в гърдите.

Когато Ли вдигна револвера, за да стреля повторно, Робърт го ритна отстрани и изби оръжието от ръката му. Ли отскочи напред и удари Робърт силно по раненото рамо. Болката бе жестока.

Времето работеше за Ли По. *Трябва да приключвам бързо*, реши Робърт. Хвърли се напред. Вместо да избегне удара, Ли го пое изцяло. Беше достатъчно близо, за да забие лакътя си в рамото на Робърт. Робърт се олюля. Ли се придвижи с вретеновидна хватка, ритна го и Робърт залитна. Ли скочи веднага върху него, започна да го налага с юмруци, удряше рамото му, пак и пак, влачейки го из стаята. Робърт бе прекалено изтощен, за да спре пороя наказателни удари. Очите му започнаха да се замъгляват. Падна върху Ли и го сграбчи. Търкулнаха се на пода, блъснаха се в стъклената масичка и я раздробиха. Робърт лежеше на пода, нямаше сили да мръдне. *Свърши се*, помисли си той. *Те спечелиха.*

Лежеше в полусъзнание и чакаше Ли да го довърши. Нищо не се случваше. Бавно и мъчително Робърт повдигна глава. Ли лежеше до него на пода с широко отворени очи, впити в тавана. Прилично на прозрачен меч, голямо стъклено парче стърчеше от гърдите му.

Робърт седна с огромни усилия. Беше слаб от загубата на кръв. Рамото му бе само някаква страшна болка. *Трябва да намеря лекар*, помисли си той. *Как се казваше онзи, който службите за сигурност използваха в Париж... човек в Американската болница... Хилсинджър. Така беше. Лиън Хилсинджър.*

Доктор Хилсинджър тъкмо се канеше да си върви, когато му позвъниха по телефона. Сестрата отдавна си беше отишла, затова той

самият трябваше да се обади. Гласът на другия край на жицата бе почти неразбираем.

— Доктор Хилсинджър?

— Да.

— На телефона е Робърт Белами. Нуждая се от Вашата помощ. Ранен съм зле. Ще ми помогнете ли?

— Разбира се. Къде се намирате?

— Няма значение. Ще дойда в Американската болница след половин час.

— Ще Ви чакам там. Веднага идете в кабинета за спешни случаи.

— Докторе, не казвайте на никого, че съм Ви се обаждал.

— Давам Ви думата си.

Отсреща бяха затворили.

Доктор Хилсинджър набра някакъв номер.

— Току-що ми се обади Робърт Белами. Ще се срещнем в Американската болница след половин час...

— Благодарим Ви, докторе.

Доктор Хилсинджър постави слушалката на мястото ѝ. Чу, че се отваря външната врата и погледна към входа. Робърт Белами стоеше на вратата с пистолет в ръка.

— След като поразмислих — каза той — реших, че ще бъде по-добре да ме лекувате тук.

Докторът се опита да скрие изненадата си.

— Би трябвало да сте в болница...

— Много близо е до моргата. Зашийте ме и то бързо. — Робърт говореше с мъка.

Хилсинджър се опита да протестира, но после реши, че е безполезно и промени решението си.

— Е, добре. Както искате. Най-добре е да Ви инжектирам обезболяващо. По този начин...

— Дума да не става — отсече Робърт. — Без фокуси. — Държеше револвера в лявата си ръка. — Ако не изляза жив оттук, Вие ще ме последвате. Има ли въпроси? — Чувстваше се изтощен.

Доктор Хилсинджър преглътна.

— Няма.

— Тогава се залавяйте на работа.

Доктор Хилсинджър въведе Робърт в съседната стая, кабинет с медицински инструменти и апаратура. Бавно и внимателно Робърт свали самото си. С пистолет в ръка седна на манипулационната маса. Доктор Хилсинджър вече държеше скалпел. Робърт стисна още по-силно ръкохватката.

— Отпуснете се — помоли нервно докторът. — Само ще Ви срежа ризата.

Раната приличаше на къс сурово червено месо. Още кървеше.

— Куршумът е все още вътре — каза доктор Хилсинджър. — Няма да понесете болката, ако не Ви инжектирам...

— Не! — Нямаше да се остави да го упоят. — Просто го извадете.

— Както искате.

Робърт наблюдаваше доктора, който постави в стерилизатора няколко пинсети. Робърт седеше на ръба на масата и се бореше със зашеметяването, което го обхващаше все повече и повече. Затвори за миг очи и доктор Хилсинджър застана пред него с пинсета в ръка.

— Хайде.

Той заби пинсетата в откритата рана и Робърт изрева от болка. Светкавици заиграха пред очите му. Започна да губи съзнание.

— Излезе — каза доктор Хилсинджър.

Робърт трепереше, дишаше дълбоко и се опитваше да се овладее.

Докторът го наблюдаваше внимателно.

— Добре ли сте?

Минаха няколко секунди, преди Робърт да може да издаде звук.

— Да. Зашийте раната.

Докторът заля раната с кислород и Робърт отново започна да губи съзнание. Заскърца със зъби. *Дръж се! Още малко и край! Най-после, слава богу, най-лошото свърши.* Докторът бинтоваше рамото на Робърт.

— Подайте ми самото — каза Робърт.

Доктор Хилсинджър се смая.

— Сега не можете да излезете. Даже не можете да ходите.

— Подайте ми самото. — Гласът му бе толкова слаб, че едва се чуваше. Гледаше подир доктора, който прекоси стаята, за да вземе самото, и му се струваше, че вижда двама души.

— Загубихте много кръв — предупреди го доктор Хилсинджър.
— Излагате се на риск, ако излезете.

На още по-голям риск се излагам ако остана, си помисли Робърт. Полека се намъкна в самото си и се опита да се изправи на крака. Краката му се огъваха. Сграбчи масата и се задържа прав.

— Няма да успеете — предупреди го доктор Хилсинджър.

Робърт втренчи поглед в разлетите очертания на фигурата пред себе си.

— Ще успея. — Но знаеше, че щом си тръгне, доктор Хилсинджър ще хване телефона. Очите на Робърт се спряха върху кълбото плътен хирургически бинт, с който докторът го беше превързал.

— Седнете на този стол. — Заваляше думите.

— Защо? Какво искате...

Робърт насочи пистолета.

— Сядайте.

Докторът седна. Робърт взе бинта. Беше трудно, защото използваше само едната си ръка. Измъкна единия край на бинта и започна да го развива. Приближи се до доктор Хилсинджър.

— Само стойте кротко и няма да Ви сторя нищо лошо.

Завърза здраво края на бинта върху ръчката на стола и започна да го развива. Движеше се в кръг около доктор Хилсинджър.

— Ама наистина, това не е необходимо — протестираше докторът. — Аз няма...

— Млък! — Робърт продължи работата си. Усилието бе отприщило приливи на болка, които отново го завладяваха. Той изгледа доктора и каза спокойно:

— Няма да припадна.

Загуби съзнание.

Носеше се из пространството, рееше се безтегловно из белите облаци, обхванат от пълно спокойствие.

Събуди се!

Не искаше да се събуди. Искаше това прекрасно състояние да продължи вечно.

Събуди се!

Усети нещо твърдо, което го притискаше в кръста. Нещо, което се намираше в джоба на сакото му. Все още със затворени очи той протегна ръка и го хвана. Беше онзи кристал. Отново се унесе.

Робърт.

Гласът бе на жена, нежен и успокоителен. Намираше се на прекрасна, зелена поляна, въздухът бе изпълнен с музика, по небето над главата му проблясваха ярки светлини. Към него се приближаваше жена. Беше висока и красива, с нежно овално лице и деликатна, почти прозрачна кожа. Облечена бе в снежнобяла рокля. Гласът ѝ бе нежен и приглушен.

Вече никой няма да ти причини зло, Робърт. Ела при мен. Чакам те тук.

Полека, Робърт отвори очи. Остана да лежи миг, който му се стори предълъг, после седна изпълнен с възбуда. Вече знаеше кой беше единадесетият свидетел и знаеше къде да я намери.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

Ден двадесет и трети

Париж, Франция

Обади се на адмирал Уитакър от кабинета на доктора.

— Адмирале? Робърт.

— Робърт! Какво става? Научих, че...

— Сега това няма значение. Нуждая се от Вашата помощ, Адмирале. Чували ли сте някога за човек на име Янус?

Адмирал Уитакър каза бавно:

— Янус? Не. Никога не съм чувал.

Робърт каза:

— Разбрах, че той ръководи някаква секретна организация, която избива невинни хора и сега се опитва да убие и мен. Трябва да го спрем.

— Как мога да помогна?

— Трябва да се добера до Президента. Можете ли да ми уредите среща?

За миг настъпи мълчание.

— Уверен съм, че ще мога.

— Има и още. Генерал Хилиърд е замесен.

— В какво? Как?

— Има и други. В играта са и повечето от европейските служби за сигурност. Сега не мога да ви обяснявам повече. Моля Ви да се обадите ма Хилиърд. Кажете му, че съм открил единадесетия свидетел.

— Не разбирам. Единадесетият свидетел — на какво?

— Съжалявам, адмирале, но не мога да Ви кажа. Хилиърд ще разбере. Искam той да се срещне с мен в Швейцария.

— Швейцария?

— Кажете му, че аз единствен знам кой е единадесетият свидетел. Ако направи погрешен ход, сделката е невалидна. Кажете му да отиде в гранд хотел „Долдер“ в Цюрих. Ще намери писмо, адресирано до него на рецепцията. Кажете му, че искам Янус лично да дойде в Швейцария.

— Робърт, сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Не, сър. Не съм сигурен. Но това ми е единственият шанс. Искам да му кажете, че условията ми са непреклонни. Първо: искам да мога свободно да пътувам за Швейцария. Второ: искам да се срещна там с генерал Хилиърд и с Янус. Трето: след всичко това искам да се срещна с Президента на Съединените щати.

— Ще направя всичко, което мога, Робърт. Как мога да се свържа с тебе?

— Пак ще Ви се обадя. Колко време Ви трябва?

— Дай ми един час.

— Добре.

— И... Робърт...

Усещаше болката в гласа на Стареца.

— Да, сър?

— Пази се.

— Не се тревожете, сър. Аз съм от тези, които оцеляват. Нали знаете?

Час по-късно Робърт отново разговаряше с адмирал Уитакър.

— Споразумяхме се. Генерал Хилиърд беше поразен като чу за единадесетия свидетел. Даде ми думата си, че ще бъдеш в безопасност. Ще изпълнят условията ти. Заминава за Цюрих и ще бъде там утре сутринта.

— А Янус?

— Янус ще пътува със същия самолет.

Робърт усети прилив на облекчение.

— Благодаря Ви, адмирале. А президентът?

— Разговарях с него лично. Съветниците му ще уредят срещата веднага, щом имаш готовност.

Слава богу!

— Генерал Хилиърд разполага със самолет, с който да те закара...

— Няма да стане. — Нямахше да се остави да го качат на самолет.

— Намирам се в Париж. Искам кола и ще карам аз лично. Искам да я оставят пред хотел „Литре“ в Монпарнас до половин час.

— Ще се погрижа за това.

— Адмирале?

— Да, Робърт?

Мъчно можеше да запази твърдостта в гласа си.
— Благодаря Ви.

Тръгна по авеню Литре. Движеше се бавно, защото го болеше. Предпазливо доближи хотела. Черен мерцедес-седан бе паркиран точно пред входа. В колата нямаше човек. Отсреща имаше синьо-бяла полицейска кола с униформен полицаи зад волана. На тротоара двама цивилни наблюдаваха приближаващия се Робърт. Френската секретна служба.

Робърт усети, че му е трудно да диша. Сърцето му блъскаше в гърдите. Дали сам не влизаше в капан? Единственият залог бе единадесетият свидетел. Дали Хилиърд му вярваше? Достатъчно ли беше това?

Насочи се към седана, очакваше, че някой ще се раздвижи. Всички стояха по местата си и мълчаливо го наблюдаваха. Робърт се запъти към мястото на шофьора и погледна в мерцедеса. Ключовете бяха на мястото си. Усещаше погледите на всички приковани в него, докато отваряше вратата и седнаше зад волана. За миг остана неподвижен, с поглед впит в стартера. Ако генерал Хилиърд бе играл двойна игра с адмирал Уитакър, точно в този момент всичко щеше да свърши с мощна експлозия.

Хайде. Робърт си пое дълбоко дъх, присегна се с лявата си ръка и завъртя ключа. Моторът замърка. Хората от тайните служби гледаха как той потегли. Когато наближи кръстовището, полицейска кола му препречи пътя и той си помисли, че ще го спрат. Тъкмо обратното — полицаите включиха червено и движението просто се стопи.
Страхотна охрана са ми осигурили!

Робърт чу шума от хеликоптер над главата си. Погледна. Хеликоптерът носеше знаците на френската национална полиция. *Генерал Хилиърд правеше всичко възможно, за да осигури благополучното му пристигане в Швейцария. А след като му посоча последния свидетел, си помисли Робърт мрачно, той смята да ме убие. Но го чака изненада.*

Робърт стигна до швейцарската граница в четири часа след обяд. На границата френската полицейска кола се върна и швейцарска полицейска кола пое охраната му. За пръв път от началото на цялата

история Робърт започна да се отпуска. Слава богу, че адмирал Уитакър има високопоставени приятели. След като Президентът щеше да се срещне с Робърт, генерал Хилиърд не би посмял да му навреди. Мислите му се насочиха към жената в бяло и още в същия миг той чу гласа ѝ. Отекваше в колата.

Бързай, Робърт. Всички ние те чакаме.

Всички? Значи не бе само един? Скоро, ще узная, реши Робърт.

В Цюрих той спря пред гранд хотел „Долдер“ и остави бележка за генерала.

— Генерал Хилиърд ще се интересува от мен — каза той на служителя на рецепцията. — Моля, предайте му това.

— Да, сър.

Навън Робърт се приближи към полицейската кола, която го бе охранявала. Наведе се и каза на шофьора.

— Оттук нататък искам да продължа сам.

Шофьорът се поколеба.

— Добре, капитане.

Робърт отново се качи в колата си и потегли към Ютендорф и към мястото на разбиването на НЛО. Докато караше, си мислеше за всички трагедии, които се бяха случили поради това събитие и за смъртта на толкова хора. *Ханс Бекерман и отец Патрини, Лезли Мъдършед и Уилям Ман, Даниъл Уейн и Ото Шмит, Ласло Бушфекете и Фриц Мандел, Олга Романченко и Кевин Паркър. Мъртви. Всички мъртви.*

Искам да видя лицето на Янус, си мислеше Робърт — *и да го погледна в очите.*

Край него летяха селца, а първичната красота на Алпите като че опровергаваше кръвопролитие и терора, започнали оттук. Наближаваше Тун и Робърт усети как адреналинът му се повишава. Пред него се намираше полето, където заедно с Бекерман бяха намерили метеорологичния балон, и където бе започнал целият кошмар. Робърт изкара колата встрани от пътя и угаси мотора. Помоли се безгласно. После слезе от колата, пресече магистралата и навлезе в полето.

Налетяха го хиляди спомени. Телефонното обаждане в четири сутринта. *Заповядано е да се представите на генерал Хилиърд в щаба*

на Агенцията за национална сигурност в шест часа тази сутрин. Разбрано ли е, капитане?

Почти нищо не бе разбрал тогава. Спомняше си думите на генерал Хилиърд. Трябва да намерите тези свидетели. Всичките. После издирването, което водеше от Цюрих до Берн, Лондон, Мюнхен, Рим и Орвието, от Уако до Форт Смит, от Киев до Вашингтон и Будапеща. Е, кръвавата следа най-сетне свършваше там, където беше започнала.

Тя го чакаше, точно както Робърт знаеше, че ще чака, и изглеждаше точно така, както когато се бе появила в съня му. Тръгнаха един към друг, тя сякаш плуваше срещу него, а на лицето ѝ грееше усмивка.

— Благодаря ти, че дойде, Робърт.

Дали наистина я чуваше, когато говори, или четеше мислите ѝ? Как се разговаря с извънземни?

— Трябваше да дойда — каза простичко той.

В сцената имаше нещо съвсем нереално. Стоя тук и разговарям със същество от друг свят! Би трябвало да съм ужасен, но през целия си живот не съм се чувствал по-спокоен.

— Трябва да те предупредя — каза Робърт. — Тук ще дойдат хора, които желаят да ти причинят зло. Добре би било да си отидеш, преди да дойдат.

— Не мога да си отида.

Робърт разбра. Бръкна в джоба си с лявата ръка и извади малкия къс метал, в който бе кристалът.

Лицето ѝ засия.

— Благодаря ти, Робърт.

Подаде ѝ го и видя, как тя го намести в някакъв уред, който държеше в другата си ръка.

— Какво ще стане сега? — запита Робърт.

— Сега ще мога да се свържа с приятелите си. Те ще дойдат да ме вземат.

Дали в това изречение не се криеше някаква заплаха. Робърт си спомни думите на генерал Хилиърд. Те искат да завземат планетата и да ни превърнат в роби. Ами ако генерал Хилиърд е бил прав? Ами ако извънземните възнамеряваха да завземат планетата? Кой можеше да ги

спре? Робърт погледна часовника си. Вече бе време генерал Хилиърд и Янус да пристигнат и даже му се стори, че чува шума на огромен хеликоптер, които приближава от север.

— Твоите приятели са тук.

Приятели? Те бяха негови смъртни врагове, той бе решен да ги разобличи като убийци и да ги унищожи.

Тревата и цветята лудо затрептяха, когато хеликоптерът кацна на земята.

Сега щеше да се изправи лице с лице срещу Янус. Само мисълта за това го изпълваше с унищожителна ярост. Вратата на хеликоптера се отвори. Оттам излезе Сюзън.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

Радост изпълваше кораба-майка, който кръжеше високо над земята. Всички светлинни източници на таблата излъчваха зелено.

— Намерихме я!

— Трябва да бързаме!

Огромният кораб започна да се снижава бързо към планетата.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

За миг времето замръзна, след което се разби на хиляди парчета. Робърт смаяно гледаше как Сюзън слиза от хеликоптера. Застана неподвижно за секунда, после тръгна към Робърт, но Монти Банкс, който слизаше след нея я сграбчи и я спря.

— Бягай, Робърт! Бягай! Ще те убият!

Робърт пристъпи към нея, но точно тогава от хеликоптера слезоха генерал Хилиърд и полковник Франк Джонсън. Генерал Хилиърд каза:

— Тук съм, капитане. Спазих условието на сделката. Той тръгна към Робърт и жената в бяло. — Предполагам, че това е единадесетият свидетел. Липсващият извънземен. Убеден съм, че тя ще е много интересна за нас. И тъй, най-после всичко свърши.

— Още не. Вие казахте, че ще доведете Янус.

— А, да. Янус настоя да дойде да Ви види.

Робърт се извърна към хеликоптера. На вратата стоеше адмирал Уитакър.

— Искал си да ме видиш, Робърт?

Робърт се взираше, не вярвайки на очите си, а пред тях играеха червени ивици. Като че целият свят се беше сринал.

— Не! Защо...? Защо, за бога?

Адмиралът се приближаваше към него.

— Не разбираш, нали? През цялото време нищо не разбираше. Тревожеше се заради няколко живота без стойност. Ние се тревожим за спасяването на нашия свят. Тази земя ни принадлежи и ние можем да правим с нея каквото си искаме. — Той се обърна и изгледа жената в бяло. — Ако създания като Вас искат война, ще си я получат. И ние ще ви победим.

После отново се обърна към Робърт.

— Ти ми измени! Ти ми беше син. Оставих те да заемеш мястото на Едуард. Дадох ти възможност да служиш на страната си. И как ми се отплати ти за това? Дойде да хленчиш при мен, за да те оставя у дома, за да стоиш при жена си. — Гласът му бе изпълнен с презрение.

— Мой син никога не би постъпил така. Трябваше да забележа от какви стойностни деформации страдаш!

Робърт стоеше като парализиран. Шокът бе прекалено голям, за да може да говори.

— Разтрогнах брака ти, защото все още вярвах в тебе, но...

— Вие сте разтрогнали...

— Спомняш ли си, когато ЦРУ те изпрати да следиш Фокс? Аз го уредих. Надявах се, че това ще ти върне разума. Ти не успя, защото Фокс изобщо не съществуваше. Мислех, че съм те превъзпитал, че си станал като нас. И тогава ти ми заяви, че напускаш Службата. Тогава разбрах, че не си патриот, че трябва да бъдеш отстранен, унищожен. Но преди това трябваше да ни помогнеш да изпълним нашата мисия.

— Вашата мисия ли? Да избием всички тези невинни хора? Вие сте луд!

— Трябваше да ги убием, за да не всяват паника. Сега сме готови да посрещнем извънземните. Имахме нужда от малко повече време и ти ни го осигури.

Жената в бяло стоеше и слушаше. Не говореше, но мислите ѝ се вляха в съзнанието на всички, които се намираха на полето.

Дойдохме тук, за да ви попречим да унищожите своята планета. Всички сме част от вселената. Погледнете нагоре!

Главите на всички се вдигнаха към небето. Над тях висеше огромен бял облак и те в изумление гледаха как той се преобразява пред очите им. Виждаха някакво изображение, наподобяващо полярното ледено покритие, после то започна да се топи пред очите им, водите му се вляха в реките и океаните на света, наводниха Лондон, Лос Анджелис, Ню Йорк и Токио и всички крайморски градове на света; беше някакъв замайващ монтаж. После видението прие очертанията на пустеещи земи, изпепелени посеви под безмилостните лъчи на изгарящото слънце, мяркаха се труповете на мъртви животни. Сцената отново се промени и те видяха въстания в Китай, гладуващи в Индия, опустошителна ядрена война и накрая хора, обитаващи пещери. Видението бавно изчезна.

Настъпи изпълнено със страхопочитание мълчание.

Това е вашето бъдеще, ако продължавате да живеете както досега.

Пръв се съвзе адмирал Уитакър.

— Масова хипноза — отсече той. — Убеден съм, че можете да ни покажете и други интересни фокуси.

Той тръгна към извънземната.

— Ще ви взема във Вашингтон. От Вас можем да получим много информация. — Адмиралът погледна към Робърт. — С теб е свършено.

После се обърна към Франк Джонсън.

— Заемете се с него.

Полковник Джонсън извади пистолета си.

Сюзън се отскубна от Монти и изтича към Робърт, крещейки:

— Не!

— Убийте го! — заповяда адмирал Уитакър.

Полковник Джонсън насочи пистолета си към адмирала.

— Адмирале, вие сте арестуван.

Адмирал Уитакър го гледаше с изцъклен поглед.

— Какво? Какво разправяте. Заповядах Ви да го убиете. Вие сте от нашите!

— Грешите. Никога не съм бил. Отдавна бях инфилтриран във Вашата организация. Издирвах капитан Белами не за да го убия, а за да го спася. — Той се обърна към Робърт. — Съжалявам, че не успях по-бързо да се свържа с Вас.

Лицето на адмирал Уитакър стана пепеляво.

— Тогава и Вие ще бъдете унищожен. Никой не може да ни се изпречва на пътя. Нашата организация...

Над главите им небето вибрираше от светлини и звуци. Огромният кораб-майка се носеше надолу точно към тях, от него се излъчваше ярка зелена светлина. Всички впериха страхопочтителни погледи в него, когато се приземи. После се появи по-малък космически кораб, после още един, след това още два, още и още, докато небето не се изпълни с тях и мощният тътен, който изпълваше въздуха не се превърна в прекрасна музика, която кънтеше в планините. Вратата на кораба-майка се отвори и на входа се появи извънземен.

Жената в бяло се обърна към Робърт. *Сега си отивам.* Тя се приближи към адмирал Уитакър, генерал Хилиърд и Монти Банкс. *Вие ще дойдете с мене.*

Адмирал Уитакър се дръпна.

— Не! Никъде няма да отида!

Ще отидеш. Няма да ти причиним зло.

Тя протегна ръка, нищо не се промени в момента. После, докато другите гледаха, тримата мъже започнаха бавно като в унес да вървят към космическия кораб. Адмирал Уитакър извика:

— Не!

Крещеше и когато тримата изчезнаха в космическия кораб.

Жената в бяло се обърна към останалите. *Няма да им причиним зло. Те трябва да научат много неща. Когато ги научат, отново ще ги доведем на земята.*

Сюзън силно се притискаше до Робърт.

Кажете на хората, че трябва да престанат да убиват планетата, Робърт. Накарайте ги да разберат.

— Аз съм сам.

Има хиляди като вас. Всеки ден броят им нараства. Един ден те ще станат милиони и тогава ще можете да заговорите със силен глас. Ще опитате ли?

— Ще се опитам. Ще се опитам.

Сега ви напускаме. Но ще ви наблюдаваме. И ще се върнем.

Жената в бяло се обърна и влезе в кораба-майка. Светлините в него затрептяха все по-ярко и по-ярко, докато изпълниха цялото небе. Внезапно, без никакво предупреждение, корабът майка се издигна, помалките кораби го последваха и всички изчезнаха от погледите на хората.

Кажете на хората, че трябва да престанат да убиват планетата. Така е, мислеше си Робърт. *Вече знам какво ще правя докато живея на този свят.*

Той погледна Сюзън и се усмихна.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Докато подготвях тази книга прочетох множество книги и статии, публикувани във вестници и списания, в които се цитираха космонавти, които са докладвали за срещи с извънземни. Полковник Франк Борман, летял на Джемини 7 предполага, че е заснел НЛО, който се е движел зад неговата капсула. Нейл Армстронг от Аполо — е видял два неидентифицирани космически кораба, когато е кацнал на луната. Бъз Олдрин е направил на луната снимка на неидентифициран космически кораб. Полковник Л. Гордън Купър е видял огромен НЛО по време на полет по проекта „Мъркюри“, докато е прелитал над Пърт, Австралия. Направил е и записи на гласове, които са говорили на език, нерегистриран между земните езици.

Разговарях с тези мъже, а и с други космонавти, и всички ме увериха, че въпросните информации са по-скоро апокрифи, отколкото апокалиптични истории, и че те лично не са срещали никакви НЛО. Няколко дни след като разговарях по телефона с полковник Гордън Купър, той ме е търсил и аз му се обадох отново, но той като да бе внезапно потънал вдън земя. Година по-късно успях да се сдобия с негово писмо, писано на 9 ноември 1978, в което се говори за НЛО. Обадох му се наново, за да питам дали писмото е автентично. Той потвърди, че писмото е негово, както и че по време на космическите си полети лично е наблюдавал на няколко пъти НЛО в полет. Спомена и че други космонавти са имали подобни срещи, но че са били предупредени да не разискват тази тема.

Чел съм повече от десетина книги, които убедително доказват, че летящи чинии съществуват. Чел съм и други десетина книги, които убедително доказват, че летящи чинии не съществуват. Гледал съм видеозаписи, на които някои твърдят, че са заснети летящи чинии. Срещал съм се с лечители-хипнотизатори в САЩ и в чужбина, които са се специализирали в хипнотизирането на хора, които твърдят, че са били отнасяни на НЛО. Те твърдят, че подробностите в

преживяванията на „жертвите“ на НЛО поразително съвпадат в стотици случаи. Споменават и необясними белези по телата им.

Генерал от военновъздушните сили, натоварен с ръководството на проекта „Синя книга“, върху който работи американска група правителствени експерти и който се отнася до летящите чинии, ме увери, че не съществуват солидни доказателства за наличието на летящи чинии или на извънземни.

И все пак, в предговора си към забележителната книга на Тимоти Гуд „За свръхсекретното: Световната мрежа за прикриване на НЛО“, лорд Хил-Нортън, флотски адмирал и началник на Британския щаб на отбраната през периода 1971–1973 г., пише:

„Според мен свидетелските показания за забелязани във въздуха или даже върху земята предмети, които не могат да се определят като произведени от човека или от някаква физическа сила, или като следствие на ефект, известен на учените, са внушителни на брой... Лица с безупречна според мен репутация, са твърдели, че са видели с очите си подобни обекти. Поразително е, че много от тези свидетели са имали професионална подготовка на офицери от полицията, на граждански или военни пилоти...“.

През 1933 г. Четвърти шведски военновъздушен корпус предприема разследване на мистериозно летателно тяло без отличителни знаци, което се е появявало над Скандинавския полуостров и на 30 април 1934 г. генерал-майор Ерик Ройтерсверт публикува в пресата следното изявление:

„Съпоставянето на докладите доказва, че не може да съществува съмнение, че става дума за незаконен въздушен трафик над секретни военни зони. Разполагаме с много сведения от достоверни източници, съдържащи внимателни наблюдения на загадъчното летателно тяло. Във всички случаи се констатира, че върху летателните

тела не се виждат никакви отличителни знаци... Въпросът, който си поставяме, е: «Кои или какви са те и защо нарушават нашето въздушно пространство?».“

През 1947 г. професор Пол Санторини, виден гръцки учен, е натоварен с изследване на летателните тела, прелитащи над Гърция. Не след дълго обаче, изследванията се прекратяват:

„Скоро установихме, че това не са ракети. Но преди да успеем да направим нещо повече, от страна на военните, които били обсъждали въпроса с чуждестранни високопоставени личности, ни наредиха да преустановим работа. При мен дойдоха чужди учени, с които водихме секретни разговори.“

Професорът потвърждава, че над въпроса с НЛО се спуска „световна завеса на секретност“, тъй като един от мотивите за това е нежеланието на властите да признаят съществуването на сила, спрямо която „не съществуват възможности за отбрана.“

От 1947 до 1952 г. Техническият военновъздушен разузнавателен център получава около хиляда и петстотин официални свидетелски доклада за наличието на НЛО. Там приемат, че около двадесет процента от докладваните явления са необясними.

Лорд Даунинг, главнокомандуващ военновъздушните британски сили по време на битката за Англия през 1940 г. пише:

„Докладвано е за повече от десет хиляди случая, повечето от които не се поддават на «никакви научни обяснения»... Те са проследявани чрез радарни екрани... отчитани са скорости от порядъка на 9 000 мили в час. Убеден съм, че тези обекти съществуват и че не са произведени в нито една от държавите в света. За това не виждам каква друга алтернатива можем да приемем, освен да се съгласим с теорията, че те идват от извънземен

източник. Наскоро в Елмууд, Уисконсин, целият град наблюдава в продължение на няколко дни движението на летящи чинии над града“.

Генерал Лионел Макс Шасен, който достига до длъжността Главнокомандващ френските военновъздушни сили и е заемал поста „Главен координатор на въздушната отбрана“ в НАТО, пише:

„Наблюдаваните странни обекти вече не се поставят под съмнение. Броят на разумните, интелигентни и образовани хора, с напълно здрави сетива, които съобщават «че са видели нещо», всеки ден нараства.“

Хронологически след това идва известният „инцидент Росуел“ през 1947 г. Според сведенията на очевидци вечерта на втори юли над Росуел, Ню Мексико, се наблюдава ярък обект с форма на диск. На следния ден управител на ранчо и двете му деца намират късове от катастрофиралото тяло, разхвърляни на площта на доста голям район. Случаят е докладван на властите и в пресата се появява съобщение, че са открити останките от катастрофирал летящ диск.

Незабавно след това се появява второ съобщение, в което се твърди, че ставало въпрос за останките от климатичен балон; това се разгласява послушно и на последвалата пресконференция. Междувременно се разбира, че останките от катастрофата са изпратени в Рай Фийлд. Намиращите се между тях тела, са описани от свидетелите по следния начин:

„Телата приличат на човешки, но не са. Главите им бяха кръгли, очите — малки, нямаха никаква коса. Очите им бяха разположени на голямо разстояние. По нашите стандарти те бяха доста дребни, но пропорционално главите им бяха големи по отношение на телата. Имаха сиво на цвят облекло. Стори ми се, че всички са мъже, и че броят им не е малък. После се намесиха военните и ни бе

заповядано да се разпръснем и да не споделяме с никого какво сме видели“.

Според документ, получен през 1984 г., от източник, близък до разузнавателните служби през 1947 г, президентът Труман създава свръхсекретна комисия със задача да изследва НЛО и да докладва за резултатите от проучването. Комисията носи кодовото название „Маджестик 12“, или „МДЖ-12“. Твърди се, че докладът на комисията, който носи датата 18 ноември 1952 г. е бил изготвен от адмирал Хиленкьотер за бъдещия президент Дуайт Айзенхауер. Бил е свръхсекретен и предназначен само за личен прочит. В него намираме изненадващото твърдение, че останките от четири тела на извънземни са намерени на около три километра от мястото на катастрофата в Росуел.

Пет години след създаването си Комисията изпраща на бъдещия президент Айзенхауер докладна записка за работата по проекта НЛО, в която се изтъква необходимостта от секретност:

„Мотивите и крайната цел на тези посетители остават напълно неизвестни, което е от изключително значение за националната сигурност. Поради тези причини, както и поради безспорни съображения, свързани с международното технологично разузнаване и предвид предотвратяването на всяка цена на паника сред обществеността групата «Маджестик 12» единодушно поддържа становището, че спазването на най-строги мерки за секретност трябва да продължи без прекъсване и при новото правителство“.

Официалната версия е, че автентичността на този документ се поставя под съмнение.

Твърди се, че броят на засекретените от Агенцията за национална сигурност документи, свързани с НЛО възлиза на около сто, според ЦРУ тази цифра е около петдесет, според друга агенция — шест.

Майор Доналд Кихоу, бивш адютант на Чарлс Линдберг, публично обвинява правителството на САЩ в отричане на съществуването на НЛО, с цел предотвратяване на масова паника.

През м. август 1948 г., когато в свръхсекретната прогноза на Центъра за военновъздушно разузнаване се изразява становището, че НЛО представляват извънземни космически кораби, генерал Ванденберг, който по това време е Началник щаба на Военновъздушните сили, дава нареждания за изгарянето на прогнозата.

Съществува ли световен заговор на правителствата да се укрие истината от обществеността?

В кратък шестгодишен период от време, двадесет и трима английски учени работили по програмата „Звездни войни“ умират при неизяснени обстоятелства. Всеки от тях е работил по различни аспекти на електронните оръжия, което включва и изследване на НЛО. Следва списък на починалите, съдържащ датите на смъртта им и обстоятелствата, при които са починали:

1. Октомври 1986 г. Вимал Даджибхай: самоубил се като скочил от мост в Бристол, на повече от сто километра от дома си в Лондон.

2. Януари 1987 г. Автар Синг-Джида: изчезнал, счита се за мъртъв.

3. Февруари 1987 г. Питър Пийпъл: самоубил се като легнал под кола, паркирана в гараж.

4. Март 1987 г. Дейвид Сандс: самоубил се като се разбил с колата си, връхлитайки с голяма скорост в кафене.

5. Април 1987 г. Марк Уизнър: самоубил се чрез задушаване.

6. Април, 1987 г. Стюърт Гудинг: убит в Кипър.

7. Април 1987 г. Дейвид Грийнхол: пада от мост.

8. Април 1987 г. Шани Уорън: самоубива се чрез удавяне.

9. Май 1987 г. Майкъл Бейкър: загинал при автомобилна злополука.

10. Май 1988 г. Тревър Найт: самоубийство.

11. Август, 1988 г. Алистър Бекъм: самоубийство чрез ток с високо напрежение.

12. Август 1988 г. Бригаден генерал Питър Фери: самоубийство чрез ток с високо напрежение.

13. Неизвестна дата. Виктор Муур. Самоубийство.

14. Октомври 1986 г. Аршад Шариф: самоубил се като завързал въже на врата си, прикрепил го към дърво и потеглил с колата си с голяма скорост. Самоубил се е в Бристол, на повече от сто километра от дома си в Лондон.

Съвпадения?

* * *

През последните три десетилетия са регистрирани най-малко седемдесет хиляди случая на наблюдения на мистериозни летателни обекти, а може би десет пъти повече свидетелски показания не са били публикувани изобщо.

Съобщения за наблюдавани НЛО са получени от стотици държави. В Испания наричат НЛО „Objetos foladores no Identificados“; в Германия — „fliegende Untertassen“, във Франция — „soucoupes volantes“; в Чехословакия — „letajid talire“.

Видният астроном Карл Сейгън е изчислил, че само галактиката на Млечния път включва около 250 милиарда звезди. Около един милион от тях според него биха могли да са заобиколени от планети, на които да съществува някаква форма на цивилизация.

Нашето правителство отрича съществуването на извънземни висши форми на живот, но въпреки това в Деня на честването, на Колумб през 1992 г. в Калифорния и в Пуерто Рико НАСА организира интензивни изследвания с радиотелескопи, снабдени със специални приематели и компютри, чийто 1 капацитет позволява анализирането на десетки милиона радиоканали за издирване на форми на разумен живот във вселената.

НАСА нарича тази програма ПМН (Програма за микровълнови наблюдения), но астрономите предпочитат названието ИИФЖ (Издирване на извънземни форми на живот).

Зададох на двама бивши президенти на САЩ въпроса дали разполагат с информация за НЛО или за извънземни, и те ми отговориха отрицателно. А ако знаеха нещо, дали щяха да го споделят с мен? Като имам предвид завесата на секретност, спусната над тази тема, предполагам, че не биха го направили.

Дали наистина съществуват летящи чинии? Посещават ли ни същества от други планети? Може би, благодарение на новите технологии, които осигуряват все по-дълбокото проникване в тайните на вселената и издирването на форми на живот в нея, ние ще получим отговор на тези въпроси много по-скоро, отколкото сме очаквали.

Мнозина от учените, които работят по изследването на космоса в областта на астрономията и космологията, не се задоволяват с ролята на чакащи, и предпочитат да поемат риска сами да дават прогнози. Джил Тартър, астрофизик, който работи по програмата ММН на НАСА в научноизследователския център на НАСА в Еймс, Айова, е един от тях:

„В галактиката има 400 милиарда звезди. Нашият свят е изграден от звезден прах, а това е твърде обикновен материал. Трудно е да се повярва, че в свят, изпълнен със звезден прах, ние сме единствените живи създания.“

9 ноември 1987 г.

До: Н. п. Посланик Грифит

Мисия на Гренада към ООН

866 Второ авеню

Апартамент 502

Ню Йорк, щат Ню Йорк 10017

„Уважаеми господин посланик,

Бих желал да споделя становището си за извънземните посетители, които носят популярното название НЛО и да предложи какво бихме могли да направим, за да имаме адекватно отношение към тях.

Вярвам, че тези извънземни космически кораби и техните екипажи идват от други планети, които очевидно в техническо отношение са по-напреднали от нас. Смятам, че трябва да изготвим програма, която да се ръководи на най-високо равнище и която да включва събирането и научното анализиране на получената от цял свят информация за срещи с извънземни и решаването на проблема за най-подходящо отношение към тях. Преди всичко трябва да им покажем, че сме се научили да разрешаваме проблемите си

по мирен път, а не чрез войни, за да можем да бъдем приети като достойни партньори на цивилизациите във вселената. Това би довело до изключително големи възможности за напредък във всички области. Всъщност ООН е овластена да реши този въпрос бързо и по подходящ начин.

Искам да подчертая, че аз самият не съм професионалист-проучвател на проблемите на НЛО. Не съм имал честта да летя на НЛО или да срещна член от екипаж на техен кораб. Въпреки това, считам, че донякъде имам право на мнение по този въпрос, тъй като съм прониквал в периферията на космическите бездни, в които те се движат. Освен това, през 1951 г. имах случай да наблюдавам техни полети над Европа. Летяха кораби от различни размери в нещо, което напомняше нашите ескадрили, прелитаха от източна в западна посока. Движеха се на височина, недосегаема за нас по това време.

Също така искам да изтъкна, че повечето астронавти не желаят даже да дискутират НЛО, поради това, че много хора несъмнено публикуват измислици за НЛО или представят фалшифицирани документи, в които злоупотребяват с имената и репутацията на астронавтите. Неколцина астронавти, които все още имат активни интереси към НЛО, проявяват изключителна предпазливост. Някои от нас вярват в НЛО и са ги виждали на земята или от самолет.

Ако ООН се съгласи да се заеме с този проект и да заложи на него авторитета си, вероятно много повече добри професионалисти ще излязат от сянката и ще предоставят информация и помощ.

Надявам се скоро да се срещна с Вас.

Искрено Ваш: Л. Гордън Купър
о.з. Полковник от военновъздушните сили на САЩ.
Астронавт.“

Издание:

Сидни Шелдън. Операция „Страшният съд“

Американска. Първо издание

ИК „Коала“, София, 1993

Редактор: Дора Цанова

ISBN: 954-530-006-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.